

**ТОМ ХОЛАНД
ВАМПИРЪТ
ИСТИНСКИТЕ
СТРАНСТВАНИЯ НА ДЖОРДЖ
ГОРДЪН, ШЕСТИ ЛОРД
БАЙРОН**

Превод: Людмила Верих

chitanka.info

„Вампир“ е първият от поредицата бестселъри на Том Холанд, превърнали се в сензация на световния книжен пазар — блестяща смесица от факти и фантазия, най-доброто съвременно продължение на традицията на вампиризма в литературата. Том Холанд, майстор на готическата атмосфера, прави нов, потресаващ животопис на една от най-привлекателните и скандални личности в английската и световната литература. Насилие, еротика, истина и измислица се смесват в елегантен кървав коктейл.

Самият лорд Байрон винаги е твърдял, че действителността е много по-невероятна от измислицата.

Ако станеха обществено достояние, „Мемоарите“ биха обрекли лорд Б. на вечен позор.

Джон Кам Хобхаус, в списанията

*Надмогнал свойта земна смърт
от този гроб за първи път
излизаш ти — един Вампир —
и вдигаш своя кървав пир.
Дори роднини не щадиш —
вред сееш кървави следи.
Но мразиш горкия си дял,
Сам друга орис би избрал,
че всяка жертва в своя час
те разпознава и без глас
проклина те. Кълнеш ти тях.
Цветята ти угасват в страх...
Иди при своя гроб такъв —
дъхтящ на смърт, окъпан в кръв
и с демоните зли до край
ти свойта участ изгуляй
дордето призрак по-свирец
не погне тях, а с тях и теб*

лорд Байрон, „Гяур“^[1]

Мразя нещата, които са изцяло измислени... И най-ефирната структура би трябвало да стъпи на някаква основа, на житейски факт — чистата измислица е талант единствено за лъжеца.

лорд Байрон, писмо до неговия издател

[1] Стиховете в книгата са в превод на Румен Шомов. ↑

I

*Ако станеха обществено достояние,
„Мемоарите“ биха обрекли лорд Б. на вечен
позор.*

Джон Кам Хобхаус,
в списанията

Г-н Никълъс Мелроуз — шеф на собствена юридическа фирма и човек с положение — не обичаше да го ядосват. Не беше свикнал, защото от много години никой не си го позволяваше.

— Ключовете никога не се дават — грубо рече той. Вгледа се с известна неприязън в момичето, изправено пред внушителното му голямо писалище. „Как смее да ме тревожи така?“ — Никога — повтори той. Дори поклати показалец в случай, че то все още има някакви колебания. — Никога.

Ребека Карвил го погледна, после поклати глава. Наведе се и вдигна чантата си. Мелроуз я наблюдаваше. Дългата тъмноруса коса, оформена и същевременно буйна, се разпиляваше върху раменете на девойката. Очите ѝ блестяха. „Красива е“, помисли си Мелроуз, „смуцаващо красива“. После въздъхна. Прокара пръсти през оредяващата си коса и се потупа по корема.

— „Свети Джуд“ винаги е бил особен случай — промърмори той с малко по-сговорчив тон. — В юридическо отношение — мъжът направи жест с ръце. — Виждате, че нямам избор, нали, госпожице Карвил? Повтарям — съжалявам, но няма да получите ключовете.

Ребека извади няколко листа от чантата си. Мелроуз се намръщи. Наистина остаряваше, щом мълчанието на едно момиче можеше така да го смути — независимо колко е красива и независимо каква работа има с него. Наведе се над писалището си.

— Може би — помоли той, — ще ми кажете какво очаквате да откриете в гробницата?

Ребека изшумоля с книгата. Изведнъж хладната ѝ красота се озари от усмивка. Подаде му документите.

— Разгледайте ги — рече девойката. — Но по-внимателно, защото са стари.

Заинтригуван, Мелроуз ги взе.

— Какво представляват? — попита той.

— Писма.

— И как да разбирам това, че са „стари“?

— 1825 година.

Мелроуз погледна Ребека над очилата си, после приближи едно от писмата към светлината на настолната лампа. Мастилото бе избледняло, хартията — пожълтяла. Опита се да разчете подписа в долния край на листа. В сумрака, на светлината на единствената лампа, задачата се оказа трудна.

— Томас... какво е това? Мур ли? — попита той, вдигайки глава.

Ребека кимна.

— Трябва ли името да ми е познато?

— Бил е поет.

— Боя се, че с моята професия човек няма много време да чете поезия.

Ребека продължаваше да го гледа невъзмутимо. После протегна ръка над бюрото, за да си вземе писмото обратно.

— Днес никой не чете Томас Мур^[1] — рече тя най-сетне, — но на времето е бил много популярен.

— Да не би да сте експерт по поетите от този период, госпожице Карвил?

— Имам сериозни основания да се интересувам, господин Мелроуз.

— А, така ли? — Мелроуз се усмихна. — Имате основания? Чудесно — облегна се назад в стола. „Значи просто се интересува от стари ръкописи, нищо повече, някаква жалка научна изследователка“. Изведнъж му се видя по-малко заплашителна. Той ѝ се усмихна с облекчение, окуражен от чувството за собствената си значимост.

Ребека го наблюдаваше, без да отвръща на усмивката му.

— Както вече ви казах, господин Мелроуз, имам сериозни основания — тя сведе поглед към листа в ръцете си. — Така например това писмо е написано до някой си лорд Рътвен, с адрес Мейфеър,

улица „Феърфакс“ 13... — тя бавно се усмихна. — Не е ли това къщата, която е долепена до „Свети Джуд“?

Като видя как адвокатът реагира на думите ѝ, усмивката на девойката стана още по-широка. Лицето му изведнъж пребледня. В същия миг той поклати глава и се опита да отговори на усмивката ѝ.

— Да — прошепна Мелроуз и докосна с пръсти челото си. — И какво от това?

Ребека отново насочи поглед към писмото.

— Ето какво пише Мур — отвърна тя. — Той съобщава на лорд Рътвен, че тъй нареченият „ръкопис“ е у него. Какъв ръкопис? Не уточнява. Пише само, че го изпраща, заедно с писмото си, на улица „Феърфакс“.

— На улица „Феърфакс“... — повтори глухо адвокатът. Мелроуз преглътна и се опита отново да се усмихне, но изражението му бе по-болезнено от преди.

Ребека го загледа. Изразяващото страх лице на Мелроуз я изненада, но не се издаде. Вместо това със спокоен вид му подаде през писалището второ писмо. Когато проговори, гласът ѝ беше равен и монотонен.

— Една седмица по-късно, господин Мелроуз, Томас Мур пише ето тези редове. С тях благодари на лорд Рътвен за потвърждението, че е получил ръкописа. Лорд Рътвен очевидно е уведомил Мур каква ще е съдбата на ръкописа — Ребека повдигна писмото и зачете. — „«Истината е велика», казва библията, «и силата ѝ е над всичко». Въпреки това понякога Истината трябва да се скрие и зарови надълбоко, защото ужасът, заложен в нея е твърде голям, за да го понесе смъртният човек. Вие знаете какво мисля по въпроса. Закопайте я на някое място, където мъртъвци спят вечния си сън; това е единственото възможно убежище за ръкописа. Нека остане там скрит во веки веков — надявам се, че вече и двамата сме на едно мнение“ — Ребека пусна писмото в скута си. — „Място, където мъртъвци спят вечния си сън“, господин Мелроуз — бавно повтори тя. Наведе се напред и с изненадваща енергичност добави: — Несъмнено посоченото място може да бъде единствено гробницата на параклиса „Свети Джуд“.

Мелроуз безмълвно наведе глава.

— Аз смятам, госпожице Карвил — най-сетне проговори той, — че трябва да забравите за улица „Феърфакс“

— Така ли? Защо?

Мелроуз вдигна глава и я погледна.

— Не мислите ли, че този ваш поет е бил прав? Действително съществуват истини, които трябва да останат скрити?

Ребека се усмихна едва-едва.

— Разбира се, говорите като юрист.

— Не е справедливо, госпожице Карвил.

— Тогава като какъв говорите?

Мелроуз не отвърна. „Проклетата жена“, помисли си той. В съзнанието му нахлуха спомени — тъмни и неканени. Той огледа офиса си, сякаш за да намери утеха в бляскавата модерна мебелировка.

— Като човек, който ви мисли доброто — рече най-сетне с неохота адвокатът.

— Не! — Ребека блъсна стола си назад и стана толкова рязко, че Мелроуз едва се удържа да не трепне. — Вие не разбирате. Знаете ли какво е представлявал ръкописът, който Рътвен може би е скрил в гробницата?

Мелроуз не отговори.

— Томас Мур е бил приятел на един поет, много по-голям от него самия, много по-голям. Може би дори вие, господин Мелроуз, сте чувал за лорд Байрон?

— Да — отвърна тихо Мелроуз и опря чело в ключените си ръце. — Чувал съм за лорд Байрон.

— Когато написал спомените си, Байрон поверил завършения ръкопис на Томас Мур. А когато вестта за смъртта на Байрон достигнала до неговите приятели, те настояли пред Мур да ги унищожи. Лист по лист мемоарите били накъсани и хвърлени в огъня, запален от издателя на Байрон. От тях не останало нищо — Ребека отметна кичура от челото си, сякаш за да се успокои. — Байрон е бил несравним писател. Унищожаването на неговите спомени е светотатство.

Адвокатът не сваляше очи от нея. Чувстваше се в капан, защото вече си даваше сметка, защо са й ключовете. Бе чувал тези обяснения и преди. Дори си спомняше жената, която ги изложи преди толкова години. И тя, подобно на тази девойка, бе красавица.

Момичето продължаваше да му говори.

— Господин Мелроуз, моля ви, разбирате ли какво се опитвам да ви кажа?

Той облиза устните си и отвърна:

— А вие?

Ребека се намръщи.

— Чуйте — почти шепнешком рече тя. — Известно е, че Томас Мур е имал навик да преписва всеки ръкопис, достигнал до него. Изгорили са само едно копие от мемоарите. Винаги е съществувало съмнение, че Мур е направил друго. А сега тук — Ребека вдигна писмото, — Мур пише за странен ръкопис. Ръкопис, който по думите му е бил сложен „на някакво място за мъртъвци“. Господин Мелроуз, моля ви, вече несъмнено разбирате, нали? Тук става въпрос за спомените на Байрон. Трябва да получа ключовете от гробницата на „Свети Джуд“.

По стъклата поривисто затрополи дъжд. Мелроуз стана с неохота, завъртя дръжките на прозорците, сякаш да заключи нощта отвън и все така безмълвно опря чело на стъклото.

— Не — рече той най-накрая, загледан в тъмната улица, — не мога да ви дам ключовете.

Настъпи тишина, нарушавана само от воя на вятъра.

— Но трябва — обади се най-сетне Ребека. — Видяхте писмата.

— Да, видях писмата — Мелроуз се обърна. Ребека го гледаше с присвити като на котка очи. Косата ѝ сякаш грееше и искреше от светлината. „Господи“, рече си той, „колко много прилича на онази другата“. — Госпожице Карвил — опита се да ѝ обясни той, — не се съмнявам във вашата добронамереност. Напротив — той замълча, но Ребека не каза нищо. Адвокатът се чудеше как да ѝ обясни поведението си. Никога не можеше да се справи със собствените си подозрения. Знаеше, че ако ги изрече, ще прозвучат направо невероятно. Затова от край време предпочиташе да си мълчи — опитваше се да забрави за случая. „Проклетата да е“, помисли си отново той, „по дяволите!“ — Спомените на лорд Байрон — промърмори най-после Мелроуз, — са били изгорени от приятелите му, нали?

— Да — отвърна хладно Ребека. — От неговия спътник, човек на име Хобхаус.

— Не намирате ли, че този Хобхаус е проявил мъдрост, постъпвайки по този начин?

Ребека мрачно се усмихна.

— Как можете да ми задавате такъв въпрос?

— Задавам ви го, защото се чудя каква тайна крият тези спомени. Каква е тази ужасна тайна, та дори най-близките приятели на лорд Байрон са преценили, че е по-добре да бъде унищожено всичко писано за нея?

— Не всичко господин Мелроуз.

— Да — той замълча за миг. — Може би не всичко. И така — аз съм разтревожен.

За негова изненада, Ребека не се засмя на думите му. Вместо това тя се наведе над писалището и го хвана за ръката.

— Разтревожен от какво, господин Мелроуз? Кажете ми. Лорд Байрон не е между живите от близо двеста години. Какво всъщност ви тревожи?

— Госпожице Карвил — адвокатът замълча, усмихна се и поклати глава. — Госпожице Карвил... Забравете всичко, казано от мен до този момент. Моля ви, чуйте само онова, което ще ви река сега. Положението е следното. Юридически аз имам задължението да пазя ключовете. Нищо не може да се направи. Сигурно сте смутена, че хората нямат достъп до църквичката, но такова е законното положение. Правото за влизане в параклиса принадлежи само на наследника на имението Рътвен — на него и на останалите преки потомци на първия лорд от тази фамилия. Ключовете за „Свети Джуд“ се пазят само за тях, така както и моите предшественици във фирмата са ги съхранявали в продължение на близо две столетия. Доколкото знам, параклисът въобще не се използва за богослужения и не се отваря. Бих могъл, предполагам, да докладвам за вас на сегашния лорд Рътвен, но откровено казано, госпожице Карвил, няма да го направя.

Ребека повдигна вежди.

— И защо?

Мелроуз внимателно я наблюдаваше.

— Поради множество причини — бавно отвърна той. — Най-простата от тях е, че няма смисъл. Лорд Рътвен не би ви отговорил.

— А, значи той наистина съществува, така ли?

Мелроуз стана още по-мрачен.

— Защо питате?

Ребека вдигна рамене.

— Опитвах да се срещна с него, преди да дойда при вас. Фактът, че седя тук, говори колко успешен е бил този опит.

— Доколкото знам, той рядко остава в това имение. Но лордът, разбира се, съществува, госпожице Карвил.

— Срещал ли сте се с него?

Мелроуз кимна.

— Да — той замълча, — веднъж.

— И нищо повече?

— И това беше достатъчно.

— Кога?

— Има ли значение?

Ребека мълчаливо кимна. Мелроуз се взря в лицето ѝ. То отново изглеждаше замръзнало и безчувствено, но в очите ѝ се долавяха дълбоко скрити пламъчета. Адвокатът се облегна назад.

— Преди двайсет години, почти по същото време — рече той. — Спомням си съвсем ясно.

Ребека се наведе напред до ръба на стола.

— Продължавайте — настоя тя.

— Не би трябвало да го споделям с вас. Клиентите имат право на конфиденциалност.

Ребека се усмихна с лека насмешка. Мелроуз разбра, че тя схваща желанието му да говори. Прочисти гърлото си и започна.

— Току-що бях станал съдружник. Имението Рътвен представляваше една от моите отговорности. Лорд Рътвен ми се обади по телефона. Искал да говори с мен. Настояваше да отида на улица „Феърфакс“. Беше богат и ценен клиент и аз, разбира се, отидох.

— И?

Мелроуз отново замълча.

— Беше много странно преживяване — най-после рече той. — Аз не съм особено чувствителен човек, госпожице Карвил и обикновено не говоря със субективни понятия, но това имение ме изпълни с... Не знам как да се изразя по друг начин — с необикновено чувство на смущение. Странно ли ви звучи? Да, разбира се, уви нищо не мога да направя — беше си точно така. По време на моето посещение лорд Рътвен ми показва параклиса „Свети Джуд“. Там също

усетих почти физически страх, който ме стискаше за гърлото и ме душеше. Както виждате, госпожице Карвил, за ваше добро е да не ходите на това място. Да, за ваше добро.

Ребека плахо му се усмихна.

— Но какво ви смути толкова много — параклисът ли или лорд Рътвен?

— И двете, струва ми се. Лорд Рътвен ми се видя... Трудно ми е да го определя. Той беше фин, да, наистина много фин и също така красив...

— Обаче?

— Обаче... — Мелроуз се намръщи. — Обаче... Лицето му, също като неговия дом, навяваше чувство за опасност — адвокатът замълча за миг. — И той, и домът му бяха обвити в някаква гробищна атмосфера. По взаимно съгласие не говорихме дълго, но по време на разговора ни, усещах страданието на един изключителен ум, станал жертва на болезнена деформация. Бих казал дори, че той търсеше помощ, ако не беше... Не, не. — Мелроуз неочаквано разтърси глава. — Какви глупости говоря? Юристите нямат право на въображение.

Ребека се усмихна едва-едва.

— Но нима вие си въобразявахте?

Мелроуз не свеждаше очи от лицето ѝ. То изглеждаше пребледняло.

— Може би не — тихо прошепна той.

— За какво искаше да говори с вас лордът?

— За ключовете.

— За параклиса?

Мелроуз кимна.

— Защо?

— Каза ми да не ги давам на никого.

— Дори на тези, които имат право?

— Тях трябваше да разубедя.

— Но не и да им забраните?

— Да. Настояваше просто да ги разубедя.

— Защо?

— Не ми каза. Докато ми говореше, имах предчувствие за... за нещо ужасно.

— Какво?

— Не мога да го опиша, но беше почти осезаемо — Мелроуз се огледа, — истинско като фигурите на компютърния екран или книгата в тази папка. Лорд Рътвен също изглеждаше изплашен... Не! По-скоро бе потресен и в същото време това чувство се смесваше с някакво ужасно желание, което видях да гори в очите му. Взех присърце предупреждението му, защото изражението на неговото лице ме ужаси. Надявах се, разбира се, никой да не ми поиска ключовете — Мелроуз замлъкна. — Три дни по-късно ме посети някоя си госпожица Рътвен. По лицето на Ребека нямаше и следа от изненада.

— За ключовете ли? — попита тя. Мелроуз облегна гръб на стола.

— Също като вас и тя искаше да търси мемоарите на лорд Байрон в гробницата.

Лицето на Ребека оставаше безчувствено.

— И вие ѝ ги дадохте? — попита тя.

— Нямах друг избор.

— Защото бе от рода Рътвен ли?

Мелроуз кимна.

— А сега се опитвате да ми попречите?

— Не, госпожице Карвил, не се опитвам. Аз наистина ще ви попреча. Няма да ви дам ключовете — Мелроуз се взря в присвитите очи на Ребека. После отмести поглед, изправи се, приближи се до прозореца и се взря в тъмнината отвън. — Тя изчезна — добави най-после той, без да се обръща. — Няколко дни след като ѝ дадох ключовете. Полицията така и не я откри. Разбира се, не се намериха никакви улики, които да свържат нейното изчезване с лорд Рътвен, но аз помнех думите му, а също и изражението на лицето му. Не разказах нищо на полицията. Боях се, че ще изглеждам смешен, нали разбирате, но с вас, госпожице Карвил, съм готов да рискувам — Той се обърна към нея. — Вървете си. Става късно. Боя се, че срещата ни приключи.

Ребека не помръдна. Само бавно приглади падналия на страната ѝ кичур.

— Ключовете са мои — рече тя без да отмести очи. Мелроуз отегчен и разгневен вдигна ръце.

— Не чухте ли какво ви казах? Толкова ли не разбирате? — той се тръшна в стола си. — Госпожице Карвил, моля ви, не се инатете. Вървете си, преди да съм позвънил да ви изведат оттук.

Ребека леко поклати глава. Мелроуз въздъхна и протегна ръка над бюрото към копчето на интеркома. В този момент Ребека извади от чантата си втора купчина листове и ги сложи върху писалището. Мелроуз ги погледна и замръзна. Вдигна първия лист и очите му зашариха по редовете. Погледът му бе стъклен, сякаш не можеше или не искаше да възприеме това, което четеше. Промърмори нещо, после избута листовите встрани. Въздъхна и дълго мълча. Най-сетне тръсна глава и повторно въздъхна.

— Значи тя е ваша майка, така ли?

Ребека кимна.

— Запазила е бащиното си име. А аз нося името на моя баща.

Мелроуз пое дълбоко дъх.

— Защо не ми казахте?

— Искях да разбера какво мислите.

— Е, вече знаете. Стойте по-далеч от улица „Феърфакс“.

Ребека го погледна и се усмихна.

— Не говорите сериозно — рече тя, смеейки се. — В никакъв случай.

— А ще промените ли поведението си, ако отново ви кажа, че говоря сериозно?

— Не, съвсем не. Мелроуз я изгледа и кимна.

— Много добре. Щом настоявате, ще поръчам да ви донесат ключовете — той натисна едно копче, но не последва отговор. — Сигурно е по-късно, отколкото предполагам — промърмори и се изправи. — Извинете, госпожице Карвил.

Ребека го проследи как излезе от стаята, затваряйки плъзгащата се врата. Тя започна да събира книгата си. Удостоверенията мушна обратно в чантата, а връзката с писмата остави в скута си. Пръстите ѝ заиграха по тях. Когато чу, че вратата зад гърба ѝ отново се отваря, премести тънките си пръсти върху ръба на писалището.

— Ето — Мелроуз и показа три ключа на голяма месингова халка.

— Много благодаря — рече Ребека. Чакаше да ѝ ги даде, но адвокатът, застанал до нея, продължаваше да ги стиска в ръката си.

— Моля ви — обади се Ребека. — Дайте ми ги, господин Мелроуз.

Отначало той не ѝ отвърна. Взираше се в лицето ѝ — издължено и решително, после посегна към писмата в скута ѝ.

— Тези мистериозни писма — вдигна ги Мелроуз, — първоначално е притежавала вашата майка, нали така?

— Да, така мисля.

— Какво искате да кажете?

Ребека повдигна рамене.

— Предложи ми ги един антиквар-букинист. Продали му ги. Очевидно на времето се е знаело, че са били на майка ми.

— И затова той се обърна към вас?

Ребека кимна.

— Постъпил е много честно.

— Може би. Аз му платих.

— Но как се е добрал до тях? И преди всичко как така майка ви ги е загубила?

Ребека отново раздвижи рамене.

— Мисля, че антикварят ги е получил от частен колекционер. Не знаеше нищо повече. А и аз не настоях.

— Не ви ли интересуваше?

— Сигурно са били откраднати, така предполагам.

— От човека, който е... убил майка ви?

Ребека вдигна поглед към адвоката. Очите ѝ блестяха.

— Вероятно — отвърна тя.

— Да — въздъхна Мелроуз. — Вероятно. — Той отново заразглежда писмата. — Истински ли са? — попита, без да отмества поглед от тях.

— Да, струва ми се.

— Но не сте сигурна?

Ребека повдигна рамене.

— Не съм специалистът, който ще каже.

— О, извинете, помислих че...

— Аз съм ориенталистка, господин Мелроуз. Майка ми се занимаваше с Байрон. Четях го от уважение към паметта ѝ, но не твърдя, че съм експерт.

— Разбирам. Грешката е моя — Мелроуз отново се загледа в писмата. — Предполагам, че от уважение към нейната памет искате да откриете мемоарите?

Ребека иронично се усмихна.

— Така нещата биха дошли по местата си, не мислите ли? Разбирате ли, господин Мелроуз, аз не познавам майка си. Но чувствам, че това, което правя... Тя би го одобрила, да.

— Дори ако издирването е причинило смъртта ѝ?

Ребека свъси вежди.

— Наистина ли мислите така, господин Мелроуз?

Той кимна.

— Да, мисля.

Ребека извърна очи, загледана в тъмнината отвъд стъклата на прозорците.

— Тогава поне ще разбере какво ѝ се е случило — рече тя почти на себе си.

Мелроуз замълча. Вместо отговор той пушна писмата обратно в скута на девойката. Ключовете обаче продължаваше да държи в ръката си.

Ребека протегна длан. Мелроуз я погледна замислено.

— Излиза, че и вие сте потомка на Рътвен — тихо рече той. — Така излиза.

— Кръвта вода не става, нищо не мога да направя — отвърна тя.

— Така е — Мелроуз се засмя. — Разбира се, че не можете — после помълча известно време. — Да не би над рода Рътвен да тегне някакво проклятие? — попита той.

— Да — Ребека го погледна с присвити очи. — Предполага се, че съществува.

— И как действа то?

— Не знам. Както всички останали, предполагам.

— Какво? Рътвен след Рътвен, поколение след поколение — някаква неведома сила покосява всички? Не е ли такава мълвата?

Ребека сякаш не чу въпроса му.

— Множество аристократични фамилии биха могли да предявят претенции, че над тях тегне някакво проклятие. Това не е нищо — усмихна се тя, — просто признак на благородство.

— Точно така.

Ребека се намръщи.

— Какво искате да кажете?

Мелроуз отново, се разсмя.

— Подобно нещо се предава с кръвта, разбира се. Предава се с кръвта! — повтори той, задави се, изкашля се и продължи да се смее.

— Прав сте — потвърди Ребека, ставайки — за адвокат имате доста развинута фантазия — тя протегна ръка. — Господин Мелроуз, дайте ми ключовете.

Смехът на Мелроуз секна. Стискаше ги в ръката си.

— Сигурна ли сте? — попита той.

— Напълно.

Адвокатът се вгледа в очите ѝ, раменете му хлътнаха и той се облегна на писалището. Протегна напред ръка. Ребека взе ключовете и ги мушна в джоба си.

— Кога смятате да отидете? — попита Мелроуз.

— Не знам. Сигурно скоро.

Мелроуз кимна бавно, по-скоро на себе си и се върна при своя стол. Изглежда как Ребека се отправя към вратата.

— Госпожице Карвил!

Тя се обърна.

— Не отивайте.

Девойката се вгледа в адвоката.

— Трябва — отвърна тя след кратко мълчание.

— Заради майка ви ли? Точно в името на майка ви аз ви моля да не отивате там!

Ребека мълчеше, отклони погледа си. После отвори вратата.

— Благодаря ви, че ми отделихте време, господин Мелроуз — каза тя, обръщайки му гръб. — Лека вечер.

Мелроуз я гледаше унило, признал поражението си.

— Лека вечер — отвърна той. — Лека вечер.

После вратата се затвори и Ребека остана сама в коридора. Забърза към чакащия асансьор. Зад нея вратата на адвокатската кантора остана затворена.

Във фойето един скучаещ служител от охраната я изгледа, докато излизаше. Ребека прекрачи през вратата и забърза по улицата. Навън изглеждаше приятно. Тя спря за миг и пое дълбоко дъх. Вятърът беше силен, въздухът — студен, но след затворения офис нощта ѝ харесваше и я караше да се чувства като леко, понесено от бурята есенно листо. Далеч напред се чуваше шумът на уличното движение — „Бонд Стрийт“ — гъмжило от хора и светлини в тъмнината. Ребека я

пресече и отново потъна в тишината на страничните безлюдни улички. Мейфеър изглеждаше пуст. Високите недостъпни фасади тънеха в мрак. Само веднъж премина автомобил, иначе наоколо нямаше никого. Тишината изпълваше Ребека със странна, трескава радост. Стискаше ключовете като талисман, който ускоряваше потока на кръвта през сърцето ѝ.

На улица „Болтън“ тя спря. Забеляза, че трепери. Явно странните думи на адвокатата я бяха засегнали по-силно, отколкото предполагаше. Спомни си как отчаяно я молеше да не отива на улица „Феърфакс“. Ребека погледна назад. Улицата, на която се намиреше, някога е била сборище на контета. Проигравали са се цели състояния, опропастявали са се съдби... И всичко е било приемано с пренебрежителна усмивка. Лорд Байрон също бе идвал тук. Байрон. Изведнъж трескавата ѝ кръв сякаш запя от екстаз и страх, връхлетели я внезапно. Наглед нямаше причина, поне не такава, която да може да формулира с думи. Стоеше в сумрачната тишина и си даваше сметка, че ужасът направо я сковала. Защо? „Байрон, Байрон“. Сричките пулсираха като кръв в ушите ѝ. Ребека потрепери и с абсолютна яснота разбра, че тази нощ няма да влезе в параклиса, както възнамеряваше. Не можеше да направи и крачка напред — чувстваше се едновременно скована и възбудена от ужас. Усещаше го като гъста червена мъгла, която я обвива, изсмуква волята ѝ, поглъща я. Опита да се освободи. Обърна се назад. По „Пикадили“ потокът от коли не спираше. Закрачи натам, към шума, после затича.

— Ребека!

Замръзна на място.

— Ребека!

Обърна се. По пустата улица вятърът търкаляше листове хартия.

— Кой ме вика? — изкрещя Ребека.

Нищо. Наклони леко глава. Вече не чуваше уличното движение. В ушите и свистеше само вятърът. В края на улицата трещеше някаква табела. Ребека приближи.

— Кой е там? — извика отново тя.

В отговор вятърът сякаш изстена, а после ѝ се стори, че чу внезапен, едва доловим смях. Кискане, което се усилваше и затихваше заедно с талазите на вятъра. Ребека се втурна към смеха по друга улица, толкова тъмна, че едва различаваше нещата пред себе си.

Отекна шум от ритната консервена кутия и стъпки по каменната настилка. Ребека се огледа точно на време, за да види, или поне така ѝ се стори, мернал се за миг черен силует. Когато пристъпи към него, той изчезна, стопи се напълно и тя се зачуди дали въобще го е видяла. Във фигурата имаше нещо странно, сбъркано, но в същото време — познато. Къде беше срещала този човек? Поклати глава. „Не, изключено е да е имало нещо“, помисли си тя. Нямаше какво да се чуди — просто от този силен вятър сенките ѝ играеха разни номера.

Усети нечий дъх във врата си. Когато изви глава, долови парлива миризма, която защипа ноздрите ѝ като киселина. Обърна се и протегна ръце, за да отблъсни нападателя, но нямаше от какво да се брани.

— Кой сте вие? — извика тя в тъмнината, ядосана и изплашена.
— Кой е там?

Отново дочу кикот, смесен с воя на вятъра, после шум от стъпки, изчезващи по една тясна алея. Ребека се затича след тях — потрепването на токетата ѝ ехтеше, кръвта ѝ биеше в ушите като барабан. „Байрон, Байрон“. Защо този звук, този ритъм пулсираше толкова дълбоко във вените ѝ? „Не“, рече си тя, „не му обръщай внимание, послушай се за стъпките“. Те все още се чуваха отпред по тясната уличка, но внезапно изчезнаха, стопиха се във въздуха. Ребека спря, за да се овладее и да си поеме дъх. Огледа се. В следващия миг облаците над главата ѝ изтъняха и се разкъсаха от силен порив на вятъра. Мъртвешки бледа лунна светлина огря улицата. Ребека вдигна очи.

Пред нея се извисяваше старинната фасада на голям благороднически дом. Помпозността му изглеждаше съвсем неподходяща за тясната, сляпа уличка, в която се бе озовала. На лунната светлина камъните на къщата имаха какавидено бял цвят. Прозорците наподобяваха тъмни локви, същински очни дупки в череп. Създаваше се впечатление за нещо подминато от времето — тръпка от миналото, събудена от магията на луната. Вятърът отново застана. Ребека видя как светлината започна да гасне и изчезна. Само къщата продължаваше да стои на мястото си — сега тя изглеждаше по-истинска от преди миг, когато бе в плен на лунната илюзия, но от това Ребека не се изненада. Тя знаеше много добре, че е истинска. Беше идвала до вратите ѝ и преди.

Този път не си направи труда да изкачва стъпалата и да чука на вратите. Тръгна покрай фасадата, край желязната ограда, която се издигаше от паважа и пазеше къщата от минувачите. Отново усети едва доловимия дъх на киселина във въздуха, тръпчив както преди. Затича се. Чу зад гърба си стъпки. Погледна назад. Не видя никого. Отново почувства как я обзема страхът — как я обвива като отровен облак, души я за гърлото, напират в кръвта ѝ. Препъна се и залитна напред. Подпря се на оградата. Пръстите ѝ уловиха цял възел от железни вериги. Вдигна ги. На тях имаше един единствен катинар. Той преграждаше пътя към параклиса „Свети Джуд“.

Ребека извади ключовете. Един от тях ставаше за катинара. Ключът проскърца ръждиво, но не се превъртя. Стъпките спряха зад гърба ѝ. Не се обърна. Вместо това усети във вените си прилив на силен, почти сладък ужас. Облегна се на портата — завладяна от страх и странна наслада. Ръцете ѝ трепереха — опита втори ключ. Отново се чу ръждиво скърцане. Този път механизмът се задвижи. Ребека го насили и катинарът се отвори. Веригата се свлече на земята. Ребека натисна вратата. Мъчително и с проскърцване тя се откряна.

Обърна се едва сега. Миризмата на киселина вече я нямаше. Беше съвсем сама. Усмихна се. Усещаше как ужасът се свива в стомаха ѝ, как краката ѝ отмаляват. Приглади назад косата си, но вятърът я разроши, оправил с ръка палтото си. Под напора на вятъра портата се беше захлопнала. Ребека я отвори и пое към параклиса.

До него се стигаше по няколко стъпала — напукани и обрасли с мъх. Самата врата, също като желязната ограда, беше заключена. Ребека отново извади ключовете. Страхът ѝ, подобно на затихващ бриз се изви и изчезна. Спомни си за Мелроуз, неговите опасения и предупреждения да избягва „Свети Джуд“. Само тръсна глава.

— Не — прошепна си тя, — тук няма никой освен мен.

Вътре се намираха спомените на Байрон, които майка ѝ бе издирвала толкова време. Скоро щяха да станат нейни, да ги държи в ръцете си. Кой дявол я беше накарал да мисли, че има смисъл да се чака? Отново решително тръсна глава и завъртя ключа.

В параклиса бе тъмно като в рог. Ребека се прокле, че не взе фенерче. Опипвайки пътя си край стената, стигна до някакви лавици. Прокара пръсти по тях. Напипа кибрит, а на по-долния рафт — кутия

със свещи. Взе една и я запали. После се обърна да види какво има в параклиса.

Той беше почти празен. Разбра защо Мелроуз не го харесва. В единия край на помещението стоеше самотен кръст — резбован и оцветен във византийски стил. На него бе изобразено как ангел Господен белязва челото на Каин по Божията присъда. Под тях, много по-ярък, се виждаше Луцифер. Ребека се вгледа в кръста. Смая я изображението на Каин. Лицето му бе красиво, но изкривено от ужасна болка, която идваше не от дамгосаното челио, а от много по-дълбоко — от някаква непоносима загуба. От устните му се стичаше тънка червена струйка.

Ребека се обърна. Докато прекосяваше голия под, стъпките ѝ прокънтяха. В далечния край на параклиса се виждаше саркофаг, вкопан в пода. Над него се издигаше древна каменна колона. Коленичи, за да провери дали има надписи по саркофага — не разчете нищо. Видя само ивица патиниран бронз. Вдигна очи към надгробната плоча. Свещта изпука в ръката ѝ, а сенките затанцуваха върху едва забележимите знаци и орнаменти. Приблужи свещта. В горния край на плочата бе изсечен тюрбан, а под него нещо като думи, които едва се различаваха. Ребека внимателно се вгледа. С изненада установи, че надписът е на арабски. Успя да го преведе — стих от Корана — изразяваше скръб по мъртвеца. Изправи се и недоумяващо поклати глава. Мюсюлмански гроб в християнска църква? Нищо чудно, че тук никога не са извършвани богослужения. Отново прилекна до саркофага. Натисна капака. Нищо. Появя се и свещта ѝ угасна.

Когато я палеше отново, на светлината на кибрита видя постлано зад саркофага килимче. Беше красиво, турско и както предположи, подобно на надгробната плоча, много старо. Дръпна го, отначало леко, после яростно, с някаква радостна възбуда. Под него се намираше дървен капак с панти и катинар. Отметна килимчето и мушна третия, последен ключ. Той се завъртя. Ребека свали катинара и пое дълбоко въздух. Започна да дърпа капака. Той бавно се повдигна. Със сила, каквато не бе допускала че притежава, тя го вдигна и го пусна на плочите зад отвора. Загледа се вътре. Имаше две стъпала, а под тях зееща празнота. Пресегна се и взе още свещи, сложи ги в джоба си и внимателно стъпи на първото стъпало. Изведнъж дъхът и секна. Страхът се бе върнал — почувства как отмалява до последната си

клетка и помисли, че ще припадне. В същото време страхът и се струваше по-чувствен и приятен от всяко друго удоволствие. Ужасът я завладя и мобилизира. Подчинявайки се на повелята му, тя пое надолу по стъпалата, докато скоро отворът към параклиса се превърна в далечна светлинка, а сетне съвсем изчезна.

Ребека стигна последното стъпало. Спря и вдигна свещта. При това нейно движение пламъкът сякаш се усили и уголеми — накъдето и да погледнеш, пред очите ѝ изникваха ярки оранжеви, жълти и златни отблясъци. Подземието беше удивително. То не представляваше някакво влажно място за мъртъвци, а стая за удоволствия от източен харем, пълна с красиви предмети — гоблени, килими, сребро, злато. От ъгъла долиташе приятно ромолене. Ребека се обърна и видя малък фонтан с две изящно резбовани ложета от страни.

— Какво е това място? — прошепна тя на себе си. — Защо е тук?

Къде ли са мемоарите? Отново вдигна свещта и огледа стаята. Не видя никакви книжа. Стоеше като закована и се чудеше откъде да започне да търси. В този миг дочу драцене.

Ребека се вцепени. Опита се да не диша. Кръвта зашумя оглушително в ушите ѝ, но тя затаи дъх да чуе отново шума. Несъмнено имаше нещо. Сърцето ѝ биеше толкова силно, та ѝ се струваше, че ударите му ехтят из цялата стая. Друго нищо не се долавяше. Най-последно си пое дъх и точно в този момент отново чу шума. Замръзна. Запали втора свещ и вдигна двете над главата си. В по-отдалечения край на стаята — на малко, издигнато като олтар място, бе поставена красива надгробна плоча от фин камък. Зад нея се виждаше сводеста врата в типичен арабски стил. Ребека бавно пристъпи към надгробната плоча, държейки свещите пред лицето си. Наостри уши, защото отново дочу дращенето. Слабо, едва доловимо стържене... Спря се. Нямаше никакво съмнение. Дращенето идваше изпод надгробната плоча.

Объркана и невярваща на ушите си, Ребека протегна ръка и докосна плочата. Стърженето изведнъж се усили. Тя се вторачи в капака. Под слой прах едва успя да различи някакви думи. Издуха го и разчете скритите под него редове.

Ръка в ръка, сърце в сърце живяха тук.

*Защо тогава не умряха? Безчет години...
Но час дори не можеха един без друг.*

Байрон. Ребека позна стиховете веднага. Да, Байрон. Отново прочете меко звучащите думи... В това време дращенето ставаше все по-силно, свещите започнаха да примигват, въпреки неподвижния спарен въздух в криптата. Изведнъж, подобно на гадене, в гърлото ѝ се надигна ужас. Тя залитна към гроба и се опря за миг. После започна да избутва плочата — като инвалид, дърпаш бинтовете на ампутирания крайник, решен да се изправи лице в лице с най-лошото. Плочата се отмести и леко се плъзна. Ребека се зае да я избутва с още по-голямо усърдие, докато не стигна до средата. Надвеси се и се вторачи в гроба.

Нещо гледаше нагоре към нея. Ребека понечи да извика, но от гърлото ѝ не излезе никакъв звук. Съществуто лежеше неподвижно, само очите му бяха живи и жълто блестяха в очните ями. Всичко друго беше съсухрено, изпито, неизмеримо старо. Съществуто размърда носа си — парче кожа върху зейналата кост. Отвори алчна уста. Душейки, започна да се движи. Ръцете му, прави мотовили с мъртво месо върху костта, се опитаха да достигнат ръба на гробницата. Ноктите — остри като на хищна птица, задраскаха по камъка. Шумно потрепервайки, съществуто седна. Докато се наместваше, някакъв светъл прах се вдигаше от бръчките по кожата му. Ребека го усещаше в устата и очите си — облак от мъртва кожа, която я давеше, заслепяваше, замайваше съзнанието ѝ. Обърна се, скрила с ръце очите си. Нещо я докосна. Тя примигна. Съществуто. То отново протягаше към нея ръце, лицето му потрепваше от напрежение, устата му представляваше две стиснати челюсти. Ребека извика. Дълбоко в гърлото си усети частици мъртва кожа. Задави се. Криптата се залюля и тя падна на колене.

Погледна нагоре. Като граблива птица съществуто седеше на ръба на гроба. Носът му продължаваше да я души, устата му бе широко усмихната. Въпреки това се държеше с все сила за каменния ръб и трепереше — не се решаваше да скочи на земята. Ребека забеляза съсухрените му гърди, напомнящи огромни мазоли. Те се друсаха върху хлътналия гръден кош. Значи на времето е било жена. А сега? Какво беше сега?

Даде си сметка, че страхът бавно я напуска. Отново погледна към съществото, но почти не го виждаше — клепките ѝ бяха натезали от спокойствие. Помисли си дали не спи. Опита се да се изправи и да седне, но главата ѝ тежеше, сякаш бе упоена. Не можеше да се движи. Само завъртя леко глава, докато най-последно се отпусна неподвижна. Лежеше в нечий обятия. В гърлото си усещаше лека болка. Почувства върху кожата си топла струйка кръв. Някой я погали по шията от страни. Удоволствието беше неизразимо. „Чи ли са тези пръсти“, попита се тя в странен унес. Не принадлежаха на съществото — виждаше го, кацнало на ръба, една тъмна и неясна фигура. После Ребека чу глас, най-красивия глас, достигал някога до слуха ѝ.

— Тази — прошепна гласът. — Ти ми обеща, тази! Погледни, виждаш ли лицето ѝ?

Ребека се опитваше да не заспи, да продължи да слуша, но думите започнаха да заглъхват в тъмнината. Мракът беше гладък като коприна и много приятен при допир.

Все пак не изпадна в пълно безсъзнание. През цялото време усещаше тялото си, живота в него, душата, кръвта в своите вени. Лежа така неясно колко време. Даде си сметка, че се изправя на крака, но единственото което си спомни, когато студеният вятър на нощен Лондон я блъсна в лицето, бе, че я изведоха нагоре по стълбите и през параклиса. После закрачи по безброй тъмни улици. Някой вървеше до нея. Тя се разтрепери. Чувстваше вътрешен хлад, макар кожата ѝ да бе гореща. Раната на шията пареше като разтопено злато. Спря и замръзна неподвижна. Видя как фигурата продължи напред — само един силует в дълго тъмно палто. Ребека се огледа. Отдясно течеше Темза. Водите ѝ изглеждаха мръсни от тъмнината и студа. Бурята бе затихнала до неестествено спокойствие. Нищо живо не смущаваше този покой.

Ребека стисна ръце и потръпна, фигурата пред нея бързо премина по крайречната алея. Човекът куцаше и носеше бастун. Ребека опипа раната си. Болката започваше да намалява. Вдигна поглед към силуета, но той бе изчезнал. Видя го отново как пресича моста Уотърлу. Стигна отсрещния бряг и се изгуби.

Ребека бродеше безцелно по безлюдните улици на Лондон. Напълно изгуби чувство за място и време. По някое време един човек се опита да я спре, посочвайки раната на шията ѝ — предложи ѝ

помощ, но тя го блъсна, без дори да го погледне в лицето. Утрото настъпи бавно, а тя продължаваше да се скита из града. Усети шума от уличното движение и тихото чуруликане на птиците. На небето от изток се появиха розови отблясъци. Отново се озова край Темза. За първи път през цялата нощ погледна часовника си. Шест часа. Изненадана си даде сметка, че замайването ѝ още не е минало. Облегна се на една улична лампа и погали болезнената рана, опасваща шията ѝ.

Пред нея, до стената на кея, се бе събрала тълпа от хора. Тръгна към тях. Всички се бяха вторачили във водата долу. Ребека забеляза и полицаи. Те държаха специални куки. Започнаха да ги теглят и измъкнаха на кея раздърпан, мокър денк. Ребека видя как го претърколиха над парапета и как той падна с глух шум върху паважа. Един полицаи се надвеси и започна да разсъблича дрипите. След миг смръщи лице и затвори очи.

— Какво има? — попита Ребека стоящия пред нея. Той не отвърна нищо, само се отмести настрана. Ребека погледна към купчината. Очите ѝ срещнаха мъртви очи. Лицето се усмихваше, но бе смъртно бледо. На шията на мъртвеца зееше ужасна рана.

— Не — тихо прошепна на себе си Ребека, — не. Видяното стигна до съзнанието ѝ бавно, подобно звук от пуснат в кладенец камък. Мисълта, кой и какво бе сторил на трупа и на нея самата, излизаше далеч отвъд възможностите ѝ да го осъзнае. Чувстваше се уморена и болна. Обърна се и бързо напусна кея. Инстинктивно се загърна с палтото си, за да не може никой да види раната върху собствената ѝ шия. Заизкачва се по стълбите на моста към Чаринг Крос.

— Ребека!

Същият глас, който чу пред параклиса „Свети Джуд“. Ужасена, тя се обърна. Пред нея стоеше мъж със зловна усмивка върху лицето си.

— Ребека! — усмивката му стана по-широка. — Изненада! Изненада! Не ме ли помниш?

Ребека отвърна лице. Мирисът на киселина в дъха му беше отвратителен. Когато го погледна отново, той тихо изцъка с език. Беше млад и добре облечен, почти наконтен, но дългата му коса изглеждаше, мазна и невчесана. Шията му бе странна — сякаш извъртяна наопаки.

Да, тя си го спомни. Силуетът от Мейфеър. Сега, когато го видя на светло, разбра защо първия път ѝ се стори познат.

— Антикварят... — прошепна тя. — Вие ми донесохте писмата. Онези, на Томас Мур.

— Добре — изхриптя той. — Всичко се повтаря отново, ясно. Няма нищо по-ужасно за един мъж от това да бъде забравен от хубаво момиче — антикварят отново злорадо се ухили и Ребека почувства нужда да отвърне лице. Това изглежда не го засегна. Хвана ръката на момичето и когато тя се опита да се освободи, той я стисна толкова силно, че ноктите му се впиха в плътта ѝ.

— Хайде — прошепна антикварят, — движи тези красиви крака!

— Защо?

— Аз съм послушен червей, подчинявам се и пълзя.

— На какво се подчиняваш?

— Как на какво? На безмълвните желания на моя господар и повелител.

— Повелител?

— Повелител — изплю думата мъжът. — Да, всички обичаме да имаме свой повелител, нали? — Ребека го погледна. Мъжът си мърмореше, а лицето му изглеждаше изкривено от отвращение...

Очите му се срещнаха с нейните и той оголи зъби в усмивка.

— Сега говоря като медик — рече изведнъж той. — Имаш много интересна рана на шията си — спря, вдигна косата и наклони главата ѝ назад. Подуши раната, после я облиза с език. — М-м-м — пое дълбоко дъх, — солен и кървав вкус — великолепна смес. — Мъжът се засмя сухо и отново я дръпна за ръката. — Трябва да побързаме, затова тръгвай! Хората може да забележат.

— Да забележат какво?

Мъжът отново замърмори нещо под носа си — лигите му потекоха.

— Попитах какво ще забележат?

— За Бога, глупава кучко, не виждаш ли? — неочаквано викна мъжът и посочи назад към тълпата над трупа. — Твоята рана — той обърса слюнките от устата си, — е същата. Онова мръсно копеле уби другия, но не и теб, теб те остави жива — главата му започна да се тресе и да се люлее върху слабата шия. — Копеле — промърмори отново той, — копеле... — гласът му замря.

Ребека се спря.

— Знаете ли кой е извършил това ужасно нещо? — попита тя, сочейки към моста.

— О, да! — мъжът започна да повтаря. — О, да! О, да! О, да!

— Кой?

Антикварят премигна.

— Ти би трябвало да знаеш.

Без да се замисли, Ребека сложи ръка на шията си.

— Лорд Рътвен ли? За него ли говорите? За лорд Рътвен?

Мъжът се изкиска, после замлъкна с изкривено от злоба лице. Ребека ненадейно се дръпна и успя да се освободи.

— Оставете ме на мира — викна тя и отстъпи заднишком. Мъжът поклати странния си врат.

— Сигурен съм, че той ще иска да те види отново.

— Кой?

— Ти знаеш кой.

— Не знам. Нищо не знам. Това е невъзможно.

Мъжът се пресегна да я хване втори път за ръката и се вгледа в лицето ѝ.

— Да пукна — прошепна той, — да пукна, ако не си страхотна. Най-страхотната, която съм му пращал. Той ще е доволен — отново изпълнена с омраза усмивка се появи на лицето му.

Започна да я дърпа по моста.

— Хайде, стига си се съпротивлява. Ще ожулиш красивата си кожа.

Онемяла, Ребека го последва.

— Лорд Рътвен — прошепна тя, — кой е той?

Мъжът се изкиска.

— Ти ме изненадваш, а си толкова учена.

— Какво искаш да кажеш?

— Че трябва да знаеш кой е бил лорд Рътвен.

— Знам за един лорд Рътвен...

— И? — мъжът се захили окуражително.

— Главен герой на...

— Да?

— На един разказ — „Вампирът“. Но това е художествена измислица...

— Наистина ли? Измислица? Така ли? — мъжът изкриви устни в зловеща ирония. — И кой го е написал?

— Човек на име Полидори.

— О! — антикварят отново се засмя и направи любезен поклон. — Такава слава, такава посмъртна слава! — той притисна лицето си към Ребека, киселият му дъх се усещаше по-силно от всякога. — И кой е бил този Полидори?

— Личният лекар на...

— Да? Да?

— На Байрон. На лорд Байрон.

Мъжът бавно кимна.

— Значи е знаел какво пише, не смяташ ли? — След тези думи хвана с две ръце лицето на Ребека. — Поне така мислеше майка ти.

Ребека го гледаше недоумяващо.

— Майка ми? — прошепна тя.

Мъжът я дръпна за ръката и тя за малко не падна.

— Да, твоята майка, разбира се, твоята майка. Хайде — измърмори той, — тръгвай, кучко.

Ребека отново се дръпна и успя да се отскубне. Затича се.

— Къде отиваш? — извика онзи след нея. Ребека не отговори, но чуваше как неговият смях я преследва. Излезе на пътя и се обърна назад. Улично движение и безлична тълпа. Нищо повече. Спря едно такси.

— За къде сте? — попита я шофьорът.

Ребека преглътна. Почувства мозъка си напълно празен. После се сети.

— Мейфеър — тихо каза тя, докато се настаняваше на задната седалка. — Улица „Феърфакс“, тринайсет — докато таксито потегляше, тя се сви и потрепери.

[1] Томас Мур (1779–1852г.) — ирландски поет — романтик, сатирик, композитор и музикант. (б.р.) ↑

II

В Леванта, Източното Средиземноморие, все още се шири суеверието, че съществуват вампири. Гръцката дума е „върколак“. Помня как цяло семейство бе влудено от вика на едно дете, което според тях било посетено от вампир. Гърците никога не споменават тази дума без ужас.

лорд Байрон,
бележки към „Гяур“

— Опасно е, разбира се, човек да се намира близо до вампир. Същият красив глас, който Ребека бе чула в криптата...

Беше готова на всичко, само и само той да зазвучи отново. Сега разбираше какво означава за човешкия слух примамливата песен на сирените.

— Вие си давате сметка за случилото се. И все пак идвате отново — гласът замълча. — Надявах се и се боях, че ще го направите.

Ребека прекоси стаята. В сумрака на спуснатите завеси една бледа ръка ѝ направи знак:

— Няма ли да седнете?

— Предпочитам светлина.

— Разбира се, как забравих — вие не виждате в тъмното.

Ребека посочи завесите и далечния градски шум.

— Може ли да ги дръпна?

— Не, ако го направите ще влезе зимата.

Тя видя как фигурата стана и закуцука из стаята.

— Английската зима — свършва през юни, а започва през юли. Ще ме извините, но не мога да понеса дори най-бегъл поглед към нея. Твърде дълго живях в по-слънчеви страни — чу се драсване на клечка и Ребека позна гърба на мъжа, когото бе наблюдавала на кея

предишната нощ. Златиста светлина освети стаята. Приведена, фигурата оправяше пламъка.

— Надявам се нямате нищо против лампата — рече мъжът. — Донесох я от първото ми пътуване в чужбина. Има моменти, когато електричеството просто не е подходящо, не смятате ли?

Вампирът се засмя и се обърна, вдигнал лампата пред лицето си. Ребека бавно седна на мястото си. Нямаше никакво съмнение кого вижда. Тъмните къдри на косата му контрастираха с нетленната бледост на кожата. Чертите му бяха толкова фини — сякаш изваяни от лед. По алабастровата кожа нямаше капка цвят, нито намек за топлина. Въпреки това лицето изглеждаше озарено от някакъв вътрешен плам. Това не беше човекът, загинал в блатата на Мисолонги — дебел, плешив и с гнили зъби. Как така стоеше тук, по какъв чудодееен начин си бе върнал красотата от младостта? Образът му направо я опияняваше.

— Това красиво, бледо лице — тихо си каза тя.

Лицето наистина бе нечовешки красиво — на ангел, дошъл от някакъв друг свят.

— Кажете ми как е възможно — рече най-сетне тя.

Лорд Байрон свали лампата и накуцвайки се върна на мястото си. В това време Ребека си помисли, че чува движение в стаята зад гърба си. Обърна се, но тъмнината ѝ се стори непроницаема. Лорд Байрон се усмихна и тихо подсвири. От сенките се появи голямо бяло куче. То погледна Ребека, прозя се и се излегна в краката на лорда. Той погали кучето по главата. Животното облегна брадичка върху другата му ръка. Лордът гледаше Ребека. Очите му горяха, на устните му се появи лека усмивка.

Ребека приглади косата си назад.

— Майка ми — искаше ѝ се да изкрещи, — вие ли убихте майка ми? — но се боеше от евентуалния отговор. Дълго стоя мълчалива. — Дойдох да търся мемоарите — рече най-после тя.

— Няма никакви мемоари.

Ребека изненадано се намръщи.

— Но на мен ми дадох писмата от Томас Мур...

— Да.

— Какво е станало с копието, преписано от него — онова, за което ви споменава в писмото си?

— Беше унищожено.

— Но... — Ребека поклати глава. — Нищо не разбирам. Защо?

— По същата причина, поради която унищожиха и оригинала. То съдържаше истината.

— Тогава защо ми показаха писмата на Мур? Защо ме подмавиха да посетя криптата?

Лорд Байрон повдигна вежда.

— Подмавиха?

— Да. Антикварят. Предполагам, че работи за вас.

— За мен? Не. Срещу мен. При това от край време. Той винаги е работил единствено за себе си.

— Кой е той?

— Човек, който не е зле да бъде избягван.

— Като вас? И като онова същество долу?

Лорд Байрон свъси вежди, но когато проговори, гласът му звучеше все така спокойно.

— Да, тя е същество, такова същество съм и аз, най-опасното, което би могло да се изпречи на пътя ви. Същество, което снощи вие вече нахранихте — той облиза зъби с върха на езика си. — Кучето се размърда и дълбоко в гърдите му се чу ръмжене.

Ребека с усилие не сведе очи пред погледа на вампира. Въпросът, който искаше да му зададе, отново замря на устните ѝ.

— Защо не ме убихте? — пророни най-после тя. — Защо не изпихте всичката ми кръв, както сторихте с горкия човек на моста Уотърлу?

Лицето на лорд Байрон сякаш замръзна. После той леко се усмихна.

— Защото сте от рода Байрон — кимна той. — Да, наистина, така е — той се изправи. — Защото във вените ви тече моя кръв. Моя и на една друга сродна душа.

Ребека преглътна с усилие.

— Имате предвид майка ми — най-после каза тя. Чу гласа си далечен и неуверен.

— Да.

— Тя също е идвала да търси вашите мемоари.

— Знам.

— Какво стана с нея?

Лорд Байрон не отговори. Погледът му изразяваше едновременно съжаление и желание.

— Какво се случи с нея? Кажете ми! Какво се случи с нея?

Лорд Байрон продължи да мълчи. Ребека навлажни устните си. Искаше да повтори въпроса си крещейки, да даде воля на цялата си мъка, като хвърли в лицето му премълчаваното обвинение, но устата ѝ беше пресъхнала. Не можа да каже нито дума. Лорд Барон я гледаше и се усмихваше. Впери поглед в шията ѝ, после стана и закуца през стаята. Вдигна една бутилка и рече:

— Вие сте жадна. Мога ли да ви предложа вино?

Ребека кимна. Погледна етикета. „Шато Лафит Ротшилд“. Най-хубавото, най-доброто възможно. Подаде ѝ чаша, тя я взе и отпи, после изгълта цялата течност. Никога не беше опитвала толкова прекрасно нещо. Вдигна очи. Лорд Байрон я наблюдаваше с безизразно лице. Той едва докосна с устни своята чаша. По лицето му не се появи дори сянка от удоволствие. Облегна се назад в стола си и макар че очите му просветваха както преди, Ребека можа да проникне дълбоко в тях и да установи, че те са като мъртви.

— Все пак — обади се той, — предпочитам да не бяхте идвала.

Ребека го погледна изненадана.

— Антикварят ми каза...

— Антикварят. Забравете антикваря.

— Но той...

— Казах ви — забравете го.

Ребека преглътна.

— Той твърдеше, че ме очаквате.

— Да, но знаете ли какво означава това? Очакването за нас е най-жестокото мъчение.

— И антикварят знаеше какво ще се случи?

Лорд Байрон се усмихна едва-едва.

— Разбира се. Защо иначе ще ви праща при мен?

Изведнъж го обзе ужасна умора. Затвори очи, сякаш искаше да не гледа живата Ребека. Кучето се размърда и го близна по ръката, но лордът остана неподвижен като пародия на собствения си красив и млад външен вид.

— Вие на какво се надявахте снощи?

— Да съм се надявал?

— Да — Ребека замълча. — До гробницата. Чакайте ме. На какво се надявахте?

По лицето на Байрон се изписа силна болка. Той замръзна, сякаш очакваше тъмнината да му прошепне нужния отговор. Погледът му продължаваше да стои вперен нейде зад нея, в мрака, от който се бе появило кучето. Там обаче не се забелязваше никакво движение, само пълна тишина. Лорд Байрон изведнъж се намръщи и поклати глава.

— На каквото и да съм се надявал — рече той, — явно моментът още не е съзрял.

Разсмя се и екотът на гласа му вледени кръвта ѝ повече от всичко друго през тази нощ.

— Аз съществувам от преди два века — рече лордът, отмествайки поглед към Ребека. Въпреки това тя имаше чувството, че говори не на нея, а на тъмнината зад гърба ѝ. — Никога друг път не съм се чувствал по-далеч от живота, принадлежал ми някога. Всяка година, всеки ден изковаваха брънка от веригата, която влача днес — тежестта на моето собствено безсмъртие. Днес този товар ми се струва непоносим.

Той замълча и посегна към чашата. Отпи внимателно глътка и затвори очи, сякаш тъгувайки за забравения вкус на виното. После, без да повдигне клепачи, пресуши чашата и бавно, с абсолютно спокойствие, я пусна да се разбие на пода.

Кучето се раздвижи и заръмжа. От далечния ъгъл на стаята излетяха няколко птици и изпърхаха във въздуха. Ребека не ги бе забелязала. Почуди се какви ли още същества дебнат скрити в тъмнината зад стола ѝ. Птиците кацнаха. Тишината се върна и лорд Байрон отново отвори очи.

— Странно — заговори той, — колко лесно забравяме своите спомени, колко бързо изчезва техният блясък. И все пак, като те гледам тук, си спомням, че на времето животът наистина кипеше.

— И това представлява голямо мъчение, така ли?

— Мъчение и наслада. Особено когато се смесят.

— Сега се събуди отново, нали? Пламъкът на вашите спомени?

Лорд Байрон леко наклони глава. Устните му се раздвижиха.

— Как ще понесете тяхното повторно угасване? — попита Ребека — Не е ли по-добре да опазите пламъка им?

Лордът се усмихна.

Ребека не сваляше очи от него.

— Разкажете ми — рече тя.

— Да ви разкажа?

— Нямате друг избор.

Неочаквано вампирът се разсмя.

— Имам. Бих могъл да ви убия. Това ще ми позволи да забравя за известно време.

Настъпи тишина. Ребека чувстваше, че Байрон е впил поглед в шията ѝ. Продължи да чака, усещайки страха си странно отдалечен.

— Разкажете ми — повтори тихо тя. — Как се случи? Искам да знам — замълча, прикована на място. Мислеше за майка си. — Заслужавам да знам.

Лорд Байрон вдигна очи и отново бавно се усмихна.

— Да, заслужавате — рече той. — Сигурно заслужавате — настъпи пауза, лордът гледаше в тъмното зад Ребека.

Тя си помисли, че чува лек шум. Събеседникът ѝ се усмихна, сякаш също го бе доловил.

— Да — съгласи се най-сетне той, без да сваля поглед от обкръжаващия ги мрак, — така трябва да стане. Вие сте права. Слушайте тогава и се опитайте да разберете.

Байрон кръстоса ръце на гърдите си.

— Това се случи в Гърция — започна бавно, — по време на първото ми пътешествие там. Изтокът винаги е бил най-благодатната почва за моето въображение. Въпреки това фантазията ми никога не успя да се доближи и на йота до истината — усмивката му изчезна, давайки отново път на умората. — Защото вярвах, че ако ме очаква нещо, което ми е предопределено, то вече дреме в моята собствена кръв. Майка ми ме беше предупредила, че над рода Байрон тегне проклетие. Тя едновременно ги ненавиждаше и обичаше заради всичко, което ѝ бе сторил баща ми. Той я очаровал, оженил се за нея, а след това прахосал богатството ѝ — един своеобразен вампиризъм, който си мисля, че в последна сметка съм наследил от него, макар никога да не съм го виждал. Останала без грош, майка ми често ме предупреждаваше за наследствеността, която тече във вените ми. Всеки лорд Байрон, казваше тя, е по-лош от предишния. Разказа ми за човека, чиято титла щях да наследя и как той убил своя съсед. Живее в един разрушен манастир. Измъчвал хлебарки. Аз се смях на тези

неща, въпреки че майка ми изглеждаше бясна. Зарекох се, че когато стана лорд Байрон, ще използвам наследството си за по-приятни неща.

— И наистина го сторихте — Ребека не питаше, а просто отбелязваше факта.

— Да — кимна лордът. — Боя се, че живях доста безпътно. Обичах манастира и тръпките, които ме полазваха от романтичната му меланхолия, защото общо взето тогава бях толкова далеч от скръбта и мизантропията, че страхът ми изглеждаше просто извинение за моите гуляи. Бяхме изкопали черепа на някакъв нещастен монах и го използвахме като бокал — аз се контах в монашески одежди, докато заедно с отбрани селски девойки се отдавахме на разврат и си въобразявахме, че възсъздаваме старите времена. Но дори насладата от светотатството избледнява — наситих се на разгулен живот и отегчението, това най-ужасно проклятие, започна да трови душата ми. Почувствах, че искам да пътувам. Тогава беше прието хора като мен, от знатно потекло, затънали в дългове, да правят обиколка на Европа, отдавна смятана от англичаните за най-подходящото място, където младежите бързо овладяват пороците. Исках да опитам нови удоволствия, нови усещания и наслади — знаех, че всичко, за което Англия е тясна и недостъпна, в чужбина е лесно постижимо. Взех решение да замина. Когато белите скали на родината останаха зад гърба ми, не почувствах особена мъка по нея.

Пътувах със своя приятел Хобхаус. Заедно прекосихме Португалия и Испания, стигнахме до Малта, а оттам — до Гърция. Щом наближихме гръцкия бряг, по синьото море се появи пурпурна ивица — обзеха ме странни предчувствия, копнежи и страхове. Дори Хобхаус, независимо че страдеше от морска болест, спря да повръща, за да погледне към морето. Светлината скоро изчезна. Стъпихме на брега в Гърция и вече валеше дъжд. Превеза, пристанището, на което корабът акустира, имаше жалък вид. Самият град бе грозен и запуснат, а що се отнася до жителите му — гърците се държаха сервилно, докато техните господари турците бяха жестоки. Въпреки ситния дъжд вълнението ми не можа изцяло да угасне. Яздейки по кривите улици под минаретатата и кулите, знаех, че старият ми живот е останал далече, че сме на прага на един странен, невиждан свят. Западът бе загърбен — навлизахме в Изтока.

След като прекарахме два дни в Превеза, с удоволствие го напуснахме. Възнамерявахме да посетим Али, албански паша — неговата смелост и жестокост го бе направила господар на най-непокорните племена, а славата му бе спечелила уважението дори на най-кръвожадните турци. Малцина бяха англичаните, проникнали в Албания. Въпреки това и точно поради тази причина влечението ми към една толкова опасна и поетична страна изглеждаше още по-голямо. Янина, седалището на Али, се намираше далече на север. Пътят, който водеше до там, бе див и планински. Преди да потеглим ни предупредиха да се пазим от „клепти“, гръцки планински разбойници. Затова, наред с нашия камериер и водача, взехме охрана от шестима албанци, въоръжени с пищови, дълги пушки и саби. Когато най-последно тръгнахме, бяхме, както сигурно можеш да си представиш, в най-романтично разположение на духа.

Зад гърба ни останаха всички следи от човешко присъствие. Скоро щяхме да разберем, че това не е нещо необикновено за Гърция. Из тази страна можеш да яздиш три, а понякога дори четири дни, без да попаднеш на село, в което да нахраниш себе си и коня си. Гърците явно бяха докарани до много тежко положение. Липсата на човешки контакти обаче се компенсираше от величественния пейзаж и заобикалящата ни красота. Пътят ни скоро се изкачи високо и стана съвсем планински. Дори Хобхаус, който обикновено не се трогваше и за лула тютюн, понякога пришпорваше коня си, за да се наслади на върховете Сули и Томарос, леко забулени в мъгла, покрити със сняг и обагрени от слънцето в розово. Над тях прелитаха орли, а от далечните остри зъбери нередко дочувахме вой на вълци.

Чак когато започна да се смрачава и усетих приближаващата буря, за пръв път казах на Хобхаус, че ме е страх да не се загубим. Той кимна и се огледа. Пътят се бе стеснил толкова, че скалите се извисяваха отвесно над нас. От близо три часа не ни бе настигал никакъв пътник. Хобхаус срита коня и догони водача ни. Чух го как пита къде ще се подслоним за през нощта. Водачът увери и двамата ни, че не трябва да се плашим от нищо. Показах му буреносните облаци, надвисващи над върховете и му извиках, че въпросът не е до страх — просто искам да избегна проливния дъжд и затова държа по-скоро да се подслоним някъде. Водачът вдигна рамене и отново измърмори, че няма от какво да се боим. Разбира се, това ни накара веднага да

изпратим трима от охраната напред. Останалите албанци изостанаха, за да прикриват тила ни. Флечър, прислужникът, започна своите молитви.

Когато паднаха първите тежки капки дъжд, чухме, че гръмна пушка. Хобхаус наруга шумно водача и го попита какво може да означава това. Човекът измърмори някаква глупост, после се разтрепери. Хобхаус отново изруга и извади пистолета си. Двамата пришпорихме конете и препуснахме надолу по клисурата. Зад една голяма скала видяхме нашите трима албанци — лицата им бяха бели като вар, крещяха си нещо и се опитваха да укротят изплашените жребци. Ръката на единия още държеше пушка — очевидно той бе дал изстрела.

— Какво става? — извиках му аз. — Да не би да ни нападат?

Албанецът не отвърна нищо. Двамата му спътници мълчаха. Хобхаус и аз се огледахме наоколо. В сянката на скалата се виждаше пресен гроб. Върху него бе забит груб кол, на който имаше закована кървава глава. Лицето бе необикновено бледо и в същото време почти като живо.

С Хобхаус слязохме от конете.

— Невероятно — рече приятелят ми, разглеждайки главата, сякаш е някаква интересна антика. — Предполагам, някакво селско суеверие. Какво ли означава това?

Аз потръпнах и се увих по-плътено в пелерината си. Вече беше тъмно и дъждът се усилваше. Хобхаус, който вярваше в духове толкова, колкото и в духа от бутилката, продължаваше да се взира в отсечената глава. Дръпнах го за рамото.

— Хайде — рекох му, — трябва да се махнем от това място. Зад нас албанците се сърдеха на водача.

— Той ви измами — казаха ни те. — Това не е пътят. Този води до Ахерон!

Погледнах към Хобхаус. Приятелят ми озадачено повдигна вежда. И на двама ни споменатото име беше познато. Ахерон — реката, която според древните отвежда осъдените в ада. Ако наистина се намира пред нас, значи сме се отклонили доста встрани от пътя за Янина.

— Вярно ли е? — попитах водача.

— Не, не — изхленчи той. Обърнах се към албанеца.

— Откъде знаеш, че сме близо до Ахерон?

Той посочи кола, а после произнесе една-единствена дума, която не разбрах: „върколак“.

Лорд Байрон замълча. После повтори думата бавно, на срички: „върколак“.

Ребека смръщи чело.

— Какво означава? — попита тя. Лорд Байрон и се усмихна.

— Както се досещате, зададох същия въпрос на водача. Но той изглеждаше толкова изумял от страх, че въобще не ме разбра. Само повтаряше непрекъснато думата: „върколак, върколак, върколак“. Изведнъж ми се разкрещя „Божичко, трябва да завием и да се връщаме!“ Взря се налудничаво в другарите си, после препусна обратно по пътя.

„Какво, по дяволите, им става?“ — попита Хобхаус, когато другите двама албанци последваха първия и се скриха зад скалата. „Мислех си, че бедняците трябва да са по-смели.“

В далечината проехтя гръм. После над назъбения силует на връх Сули видяхме как първата светкавица прониза небето, Флечър започна да плаче. „По дяволите“, изръмжах аз. „Ако искахме да се правим на туристи, щяхме да отидем в Рим“. Обърнах коня. „Ти“, рекох аз, посочвайки водача, „не мърдай оттук.“ Хобхаус вече яздеше нагоре по пътеката. Аз го последвах и препуснах напред. Близо десет минути яздихме в дъжда.

Тъмнината вече изглеждаше направо непрогледна. „Байрон“, провикна се Хобхаус, „онези тримата...“

„Кои тримата?“

„Онези тримата от охраната — те къде отидоха, как мислиш? Виждаш ли ги?“

Вгледах се в дъжда, но не различавах нищо по-далече от ушите на коня си.

„Проклетата работа“, промърмори Хобхаус. И избърса носа си. „Трябва все пак да кажем нещо въкщи“. Той замълча и ме погледна. „Ако, разбира се, успеем да се върнем.“

В този момент конят ми се спъна и се вдигна на задни крака, цвилейки от страх. Светкавица освети пътеката пред нас. „Гледай“, посочих аз.

Бавно се изкачихме нагоре, където лежаха трите тела. Гърлата им бяха прерязани. По тях нямаше никакви други рани. Посегнах към склона и взех шепа пръст. Наведох се от седлото, разпилях я върху труповете и не свалих поглед, докато дъждът не я отми.

След малко през пороя дочухме слаб вик. Извиси се и се изгуби в дъжда. Подкарахме конете напред. Насмалко да стъпча четвърти труп — върху пътеката открихме последните двама от охраната. Също като своите другари, те бяха с прерязани гърла. Слязох от коня и коленичих до единия, за да разгледам раната му. Пръстите ми се обагриха с гъста, ярка кръв. Вдигнах очи нагоре към Хобхаус. „Сигурно са там някъде“, рече той, посочвайки неопределено околоръст. Стояхме и се заслушвахме. Не се чуваше нищо друго, освен плющенето на дъжда по скалите. „Лоша работа“, рече Хобхаус. „Да“, съгласих се аз.

Върнахме се на мястото, където оставихме Флечър и водача. Последният, естествено, бе изчезнал, Флечър предлагаше подкуп на своя бог. Аз и Хобхаус, убедени се във враждебността на Всевишния към нас, стигнахме до извода, че нямаме друг избор, освен да продължим напред в бурята с надежда да открием подслон, преди някой нож да е открил нас. Насочихме се към Ахерон. Гневните облаци продължаваха да изливат отмъщението на небето отгоре ни, а светкавиците позлатяваха водните талози и пръски. Веднъж ни се стори, че от мрака изниква овчарска колиба, но когато приближихме, тя се оказа само турски гроб, на чиито камък бе издълбана гръцката дума за свобода — „елефтерия“. „Имаме късмет, че главите ни са още на местата си“, викнах аз на Хобхаус. „Така е“, кимна той. „Чувствам обаче, че всички тук, населението на тази адска земя, са диваци. Ще ми се да си бяхме в Англия.“ Лорд Байрон замлъкна и се усмихна на спомена.

— Разбира се, Хобхаус не го биваше в пътешествията.

— А вас ви биваше, така ли? — попита Ребека.

— Да. Никога не съм тръгвал за необикновени места, след което да се оплаквам, че те не са Риджънтс Парк.

— Но онази нощ...

— Не — лордът поклати глава. — Колкото и да е странно, вълненията от какъвто и да било характер винаги са повдигали духа ми и са ме ободрявали. Плаша се единствено от скуката. Горе в планината, озъртайки се в бурята да не налетим на някой разбойник и неговата

кама, наистина се вълнувах. Да... За да утихне това вълнение, ми беше нужно доста време.

— Но все пак утихна, нали?

— Да — лорд Байрон сбърчи чело. — Най-после утихна. Остана само страхът, но вече без вълнение, а само като затъпяващо усещане. Хобхаус чувстваше същото. Колкото повече яздехме, толкова по-силно го усещахме. Усещахме го физически. Почти като дъжда, през който с усилие се придвижвахме. Той бе пред нас — някакво излъчване, или нещо подобно, което изсмукваше нашия дух. Флечър отново замърмори своите молитви.

Тогава Хобхаус опъна юздата на коня си. „Има някой пред нас“, рече той и посочи напред. „Видя ли?“ Погледнах, но в намаляващия дъжд успях да различа само някакви неопределени силуети и нищо повече. „Къде отиваш?“, извика Хобхаус, докато аз пришпорвах коня надолу по пътеката.

„Какъв друг избор предлагаш?“, викнах му в отговор и продължих да яздя в дъжда. „Ехо!“, изкрещях аз. „Има ли някой там? Трябва ни помощ! Ехо!“ Отговор не последва. Само дъждът ромолеше по камъните. Огледах се наоколо, фигурите, които и да бяха те, изчезнаха. „Ало!“, викнах аз отново. „Моля ви!“. Дръпнах поводите на коня. Напред нещо едва доловимо изтрополя. После настана тишина. Отпуснах се на седлото и почувствах как страхът, като парализа, сковава крайниците ми.

Изведнъж някой хвана повода на коня ми. Изплашен погледнах надолу и посегнах за пушката, но още преди да успея да се прицеля, човекът причинил тревогата ми, вдигна ръце и ме приветства с добре дошъл на гръцки. Аз му отвърнах, отпуснах се на седлото и облекчено се разсмях. Човекът търпеливо ме наблюдаваше. Изглеждаше стар, със сребърни мустаци и изправен гръб, а името му, както ми каза, беше Георгиу. Хобхаус ни настигна — обясних на възрастния човек кои сме и какво ни се е случило. Той не изглеждаше изненадан. Когато свърших разказа си, старецът отначало замълча. После свирна и от скалите изскочиха още две фигури. Георгиу ги представи като свои синове — Петро и Никое. Петро ми хареса веднага. Беше едър, загорял мъж със силни ръце и честно лице. Никое очевидно изглеждаше доста по-млад и до брат си ми се стори направо слаб и крехък. На главата си носеше качулка. Лицето му не можеше да се види.

Георгиу ни каза, че той и синовете му били пастири. Попитахме го дали наблизно има подслон. Той поклати глава. После го попитахме дали Ахерон е наблизно. Пастирът не отговори, а само ни погледна стреснато и дръпна Петро настрани. Започнаха да си шепнат нещо припряно. На няколко пъти дочувахме думата, която бе произнесъл нашият охранител „върколак, върколак“. Най-после Георгиу се върна при нас. Обясни ни, че Ахерон е опасно място. Пътували натам, защото Никое е болен, но ние, ако можем, трябвало да отидем другаде. Попитахме го има ли наблизно някакви села. Георгиу отрицателно поклати глава. Зададохме му въпроса защо е опасно в Ахерон. Той вдигна рамене. Има ли бандити, разбойници? Не, нямамо бандити. Тогавя каква е опасността? „Просто опасност“, рече Георгиу и повторно вдигна рамене.

Зад гърба ни Флечър кихна. „Не ме интересува, че е опасно“, измърмори той, „стига да намерим покрив над главите си.

«Твоят прислужник е цял философ», обади се Хобхаус. «И съм напълно съгласен с него.»

Казахме на Георгиу, че ще вървим с него. Като видя, че не се колебаем, старецът не възрази. Той тръгна по пътеката надолу, а Петро, вместо да го придружи, се върна при Никое. Ще можете ли да вземете момчето на коня си? — попита ме той. Казах, че с удоволствие ще го кача, но когато брат му се опитваше да го вдигне, Никое се дърпаше. «Ти си болен», рече му Петро, сякаш за да му напомни. Никое с неохота се остави да го качи на коня. Мернах за миг тъмните му момичешки очи под качулката. Той ме обгърна с ръце. Почувствах тялото му слабо и нежно.

Пътеката започна да се спуска. По едно време, шумът, който бях чул преди, стана по-силен и Георгиу ме докосна с ръка. «Ахерон», рече той, сочейки към моста пред нас. Пристъпих бавно напред. Мостът бе каменен и явно със столетна история. Под свода му водата вреше и кипеше, заобикаляйки изгладен от вълните огромен камък, а надолу продължаваше да тече тъмна и безшумна между голите скали. Бурята изглеждаше почти утихнала. По небето се появи дрезгавина. Докато течеше в ждрелото Ахерон не отразяваше никаква светлинка. Наоколо се стелеше тъмнина, непрогледна тъмнина. «Разказват», рече Георгиу, като застана до мен, «че едно време някакъв лодкар откарвал умрелите оттук в Ада.»

Погледнах го настойчиво. «Какво? От това място ли?»

Георгиу посочи дефилето. «Ето там». После вдигна очи към мен. «Сега разбира се, имаме светата църква, която ни пази от лошите духове.» Обърна се припряно и отмина. Отново хвърлих поглед към мъртвите води на Ахерон и го последвах.

Местността започна да става равна. Скалите отстъпваха място на ниска трева. Далеч напред забелязах слаби светлини. «Селото ли е?», попитах Георгиу. Той кимна. Мястото, където отивахме не беше нито село, нито дори махала — само шепя разпилени колиби и един малък хан. Зад хана видях кръстопът.

«Янина», рече Петро, посочвайки втория път. На кръстопътя липсваха каквито и да било табели, но забелязах гора от колци, подобни на онзи, който нашата охрана откри край планинския път. Отминах хана, за да ги разгледам. Никое, виждайки коловете, хвана ръцете ми. «Не», прошепна той настойчиво, «върнете се обратно». Гласът му беше напевен и нежен, като на момиче — поддържа ми като магия. Преди да обърна животното с облекчение забелязах, че върху колците няма глави.

В хана стаите ни представляваха жалка картина, но след изпитанията в планината и зловещата гледка на Ахерон, ми се видяха същински рай. Хобхаус, както винаги, мърмореше срещу твърдите легла и грубите чаршафи, но все пак се съгласи, че те са за предпочитане пред гроба. Когато донесоха вечерята, той лежеше завит на топло. По-късно отидохме при Георгиу. Старецът седеше пред огъня и точеше ножа си. Острието бе дълго и зловещо — накара ме да си спомня за нашите войници заклани в калта. Георгиу обаче ми харесваше, както и Петро, защото бяха сурови и изправени като самата планина. И двамата изглеждаха напрегнати — седяха край огъня, ножовете им се намираха до тях, и макар скоро да се възцари съвсем приятелска атмосфера, те непрекъснато поглеждаха към прозорците. Веднъж ги попитах какво гледат. Георгиу не ми отвърна нищо, Петро се разсмя и измърмори нещо за турците. Не му повярвах — нямаше вид на човек, който се плаши от други хора. Но от какво друго би могъл да се бои, ако не от турците?

Отвън на двора се разлая куче. Ханджията забърза към вратата и свали резетата. Надникна навън. Дочухме тропот на копита, който приближаваше към нас. Оставих Георгиу и пристъпих към вратата.

Видях как ханджията изтича към пътя. Над земята се носеха тънки, оцветени от сумрака във воднисто зелено валма мъгла, която скриваше всичко с изключение на планинските върхове. Имах чувството, че се вирам в мъртвите води на ада. Нямах да се учудя, ако видех лодкаря, стария Харон, да кара с лодката си призраците през настъпващата нощ.

«Тук трябва да сте по-внимателен» — чух зад гърба си момичешки глас.

— Обърнах се. Не беше никакво момиче, а Никое — лорд Байрон замълча. Отново се вираше в мрака зад Ребека. Наклони глава и когато отново я вдигна, се вгледа в очите ѝ.

— Какво има? — попита тя, притеснена от вида му. Лорд Байрон поклати глава.

— Кажете ми.

На лицето му се появи изкривена, странна усмивка.

— Мислех си, както всички поети, колко преходна е красотата.

Ребека го погледна.

— Не и вашата, обаче.

— Да — усмивката му изчезна. — Никое бе много по-красив от мен. Гледах те сега и си спомних с неочаквана яснота как седеше до мен в онази странноприемница. Бе дръпнал качулката си малко назад — косата му не се виждаше, но красивото му лице изглеждаше открито. Очите му бяха тъмни като смъртта, миглите — също. Той сведе поглед, а аз се вирах в копринените им сенки, докато момчето не се изчерви и не обърна глава. Никое обаче остана до мен и когато излязох в мъглата, ме последва. Почувствах, че иска да ме хване за ръката.

Бяха пристигнали двама пътника — една жена и един свещеник. И двамата носеха черни дрехи. Жената мина край нас и потъна в хана. Лицето ѝ изглеждаше бледо, личеше, че е плакала. Свещеникът остана вън, а когато ханджията отново излезе на пътя, той му даде някакви нареждания и пое към кръстопътя. Ханджията го последва, но преди да го настигне, отвърза една коза от навеса и я поведе след себе си към гората от колове.

«Какво ще правят?» — попитах аз.

«Ще се опитат с миризма на прясна кръв да подмамат върколака» — рече Никое.

«Върколака, върколака, непрекъснато чувам тази дума. Какво е това?»

«Дух, който не иска да умре.» Никое ме погледна за първи път, след като го накарах да се изчерви. «Върколакът пие кръв. Лоша работа. Трябва да се пазите от него, защото предпочита кръвта на жив човек.»

— Хобхаус бе дошъл при нас. «Ела да видиш нещо, Хоби», рекох му аз. «Можеш да го опишеш в дневника си.» Тримата тръгнахме по пътя. Свещеникът стоеше до един ров. Ханджията държеше козата над него. Животното врецеше от страх. С едно рязко движение ханджията го накара да млъкне, а кръвта започна да шурти в рова. «Вълнуващо», обади се Хобхаус, нали помниш «Одисеята»? Одисей извършва същия ритуал, за да извика мъртвите. Духовете от долната земя се хранят само с кръв.“

— Да — помнех добре този откъс. Мисълта за героя, който очаква да го навестят духовете от Хадес, винаги ми бе вдъхвала страх. Загледах се през мъглата към пътя, водещ обратно за Ахерон. „Сигурно би дошъл точно на това място, при реката на мъртвите, за да ги призове“. Представих си духовете — загърнати в чаршафи мъртъвци, които пискат и бърбят, докато се събират по пътя.

„Защо“, попитах аз Никое, „ще викат върколака, щом е толкова опасен?“

„Той преди е бил съпруг на жената. Свещеникът е дошъл, за да го унищожи.“

„На жената в хана ли?“ попита Хобхаус. „Онази, която току-що дойде?“

— Никое кимна. „Тя живее в едно съседно на нашето село. Мъжът е погребан от месеци, но все още го виждат да обикаля, както правеше приживе и селяните се боят.“

Хобхаус се разсмя. Никое поклати глава. „Няма никакво съмнение“, рече той. „Защо?“

„Приживе, единият му крак беше недъгав. Сега куцал по същия начин, както на времето.“

„А, добре“, рече Хобхаус, „това е доказателство. Дано да го доубият по-бързо.“

Никое кимна. „Ще го направят“.

„Но защо са дошли чак тук?“ — попитах аз. „Точно на това място?“

Никое ме погледна изненадано. „Защото тук е Ахерон“, отвърна той и посочи пътя, по който бяхме минали. „Оттук минават мъртвите, които излизат от ада.“

Загледахме се в рова. Кръвта почти бе изтекла от трупа на козата — черна и гъста лежеше върху пръстта. До рова имаше пригответен дълъг кол. Свещеникът се обърна към нас и ни махна да се прибираме в хана. Второ подканване не ни беше нужно. И Георгиу и Петро видимо се успокоиха, когато се върнахме при тях край огъня. Петро се изправи и прегърна Никое. Зашепна му нещо припряно, сякаш му се караше. Никое го слушаше с нежелание и след малко се освободи от ръцете му. Момчето се обърна към мен. „Не ни се подигравайте, за онова, което ви казах, господарю“, тихо рече той. „Довечера залостете прозорците“. Обещах, че ще го послушам. Никое се умълча, после извади изпод дрехата си малко разпятие. „Моля ви“, рече той, „сложете това до леглото си, направете го заради мен.“

Взех кръста. Приличаше на златен, беше красиво инкрустиран със скъпоценни камъни. „Откъде си го взел?“ попитах аз изненадан — стойността му явно бе далеч по-голяма от нещата, които можеше да притежава един пастир.

Никое ме докосна по ръката. „Задръжте го, господарю“, прошепна той. „Знае ли човек какво броди нощем вън?“ После се завъртя и изчезна, като момиче, смутено от влюбения поглед на любимия.

Когато си лягах, послушах съвета на Никое и залостих кепенците на прозорците. Хобхаус се пошегува с мен, но след като му обясних, не посмя да ги отвори. И двамата заспахме веднага, макар че в такива случаи Хобхаус обикновено лежеше буден и се оплакваше, че го хапят бълхите. Бях закачил разпятието на стената точно над леглата ни, надявайки се, че с негова помощ ще спим спокойно, но лошият, спарен въздух развали почивката ни. Будих се няколко пъти. Забелязах, че Хобхаус също е потен и се върти в чаршафите. Веднъж ми се присъни, че вън по стената се чува драскане, събудих се и видях лице — бледо, с жестоко, почти малоумно изражение, което втренчено ме гледаше. Отново заспах и отново сънувах — този път съществото дращеше по решетките, ноктите му бяха като на хищна птица. Издаваха

отвратителен звук. Когато се стреснах нямаше нищо. Усмихнах се на мисълта колко дълбоко ме е засегнал разказът на Никое. Заспах за трети път и за трети път сънувах. Този път ноктите на съществото режеха пръчките, дъхът му вонеше на мърша — помислих си, че сигурно ще донесе някаква ужасна зараза в стаята. Изплаших се — ако не отворя очи, рекох си, повече никога няма да се събудя. Седнах в леглото целият в пот. На прозореца нямаше никого, но този път станах, приближих и за свой ужас видях, че по прътите има дълбоки следи от нокти. Стиснах ги с все сила и допрях чело към решетката. Металът беше хладен, а лицето ми — горещо. Вгледах се в нощта. Мъглата беше гъста и почти нищо не се различаваше отвъд пътя. Цареше пълно спокойствие. После, сякаш изведнъж пред погледа ми се появи нещо движещо се — човек или наподобяващо човек. То притича с невероятна бързина, кривейки единия си, осакатен по някакъв начин крак. Мигнах и съществото изчезна. Вгледах се настойчиво в мъглата, но там отново цареше спокойствие. „Спокойствие“, помислих си аз с половин усмивка, „по-голямо дори от самата смърт“.

Грабнах пистолетите изпод възглавницата, където стояха нощно време и наметнах пътната си дреха. Крадешком се промъкнах през хана. За моя радост, вратата бе все още залостена. Отворих я и се прокраднах навън. В далечината се чуваше кучешки вой. Цялата околност тънеше в летаргична тишина. Тръгнах към купчината колове. Кръстопътят бе обвит в мъгла, но и там всичко изглеждаше спокойно като при хана. Завъртях се и разумно поех, както се досещаш, по обратния път. Стигнах странноприемницата, залостих вратата и тихо, както преди, се промъкнах към стаята си.

Когато се добрах до нея, вратата зееше отворена. Оставих я затворена, бях сигурен. Приближих колкото можех по-безшумно и влязох вътре. Хобхаус спеше, както го бях оставил, потен върху мръсните чаршафи. Над него се бе надвесила някаква фигура, забулена в грозно черно наметало. Насочих пистолета. От изцракването на оръжието съществото се стресна, но още преди да се обърне, цевта се опря в гърба му. „Вън“, прошепнах аз. Съществото бавно се изправи. Бутах го с пистолета, докато не излезе в коридора.

Обърнах го към себе си и свалих качулката от лицето му. Вгледах се и се разсмях. Спомних си какво ми бяха казали по-рано същата вечер и повторих думите: „Знае ли човек какво броди нощем вън?“.

Никое не се усмихна. Направих му жест с пистолета да седне. Той с неохота се свлече на пода.

Надвесих се над него. „Ако искаше да обереш Хобхаус — предполагам, че правеше точно това в нашата стая — защо чака чак досега?“

Никое се намръщи, недоумявайки.

„Баща ти“, обясних му аз, „и брат ти са клептите, дето убиха нашата охрана вчера, нали?“

Никое мълчеше. Натиснах дулото в ребрата му. „Ти ли уби охраната?“ отново попитах аз.

Младежът бавно кимна с глава.

„Защо?“

„Защото бяха турци“, простодушно отвърна той. „Защо не уби и нас?“

Никое ме погледна ядосано. „Ние сме войни“, рече той, „а не бандити.“

„Не е вярно. Вие сте честни пастири — за малко да забравя.“

„Да, пастири сме“, в пристъп на гняв отвърна Никое, „селяни, господарю, животни, роби на турските върколаци!“ Изрече последната дума без капка ирония. „Имах брат, господарю, син на баща ми, убиха го турците. Да не мислите, че робите нямат право на отмъщение?! Да не си въобразявате, че те не мечтаят за свобода, че не се борят за нея? Кой знае... Може някой ден гърците да престанат да бъдат роби“. Лицето на Никое изглеждаше бледо, той трепереше, но черните му очи блестяха от решителност. Посегнах да го успокоя, да го прегърна. Той скочи и се дръпна до стената. Изведнъж се разсмя. „Вие сте прав — аз съм роб, какво толкова да му мисля. Вземете ме, господарю! После ми дайте златото.“ Той протегна ръце към лицето ми. Целуна ме с пламенни устни, отначало с гняв. След това с още нещо — дългата пламенна целувка на младостта, когато сърцето, душата и сетивата се сливат в едно, а онова, което чувстваш, така и не може да се предвиди.

Отчаянието и подигравката в думите му не напускаха съзнанието ми. Загубвайки представа за времето, знаех, че трябва да се откъсна от целувката и го сторих. Хванах Никое за китката и го замъкнах обратно в моята стая. Хобхаус се размърда. Като ме видя с момчето, той промърмори нещо и се обърна с гръб към нас. Пресегнах се над него, за да взема кесията с парите. „На“, рекох аз и я хвърлих на момчето.

„Харесаха ми твоите приказки за вампири и таласъми. Това е награда за изобретателността ти“. Никое ме гледаше безмълвен. Непроницаемостта му го правеше още по-уязвим. „Къде ще отидеш?“, попитах по-меко от преди.

Момчето помълча, после рече: „Далеч оттук.“

„Къде?“

„Сигурно на север. Там има свободни гърци.“

„А баща ти знае ли?“

„Да. И, разбира се, му е мъчно. Имаше три деца — едното е мъртво, аз трябва да избягам, от утре с него ще остане само Петро. Но той разбира, че нямам друг избор.“

Загледах се в момчето. Изглеждаше слабо и крехко като красиво момиче. Всъщност той беше още дете, но въпреки това мисълта, че ще го загубя ме натъжи. „Защо да нямаш друг избор?“, попитах аз.

Никое поклати глава. „Не мога да ви кажа.“

„Тръгни с нас.“

„С двама чужденци?“, засмя се Никое. „Да, бих могъл да пътувам скришом с вас.“ Погледна кесията, която му бях дал. „Благодаря, господарю, но предпочитам златото ви.“

Обърна се. Щеше да си тръгне, ако не го бях хванал за ръката. Пресегнах се и откачих кръста от стената. „Вземи и това“, рекох му. „Сигурно е скъп. На мен не ми трябва.“

„Напротив!“, отвърна той с неочакван страх в гласа. Приблужи се и ме целуна. Отвън, откъм пътя се чу глух изстрел. След него — втори. „Задръжте го“, Никое сложи разпятието в ръката ми. „Наистина ли смятате, че бих могъл да измисля подобно нещо?“ Той потрепна, обърна се и се отдалечи. Проследих го как изтича по коридора. Когато се събудих на сутринта, разбрах, че е заминал.

Лорд Байрон седеше безмълвен със скръстени ръце и очи, вперени в мрака.

— Какво стана с Никое? — попита Ребека с глас, който и се стори много далечен. — Срецнахте ли го отново?

— Никое ли? — лорд Байрон вдигна очи и бавно поклати глава. — Не, повече не го видях.

— А изстрелите, двата изстрела, които чухте през нощта?

Лордът вяло се усмихна.

— Опитвах се да си внуша, че вероятно ханджията е стрелял по някой промъквач се крадец. Полезно напомняне. Във всеки случай из планината имаше разбойници, далеч по-жестоки от Георгиу. Беше нещо като предупреждение да внимаваме по всяко време.

— И така ли постъпихте?

— Да, в едно отношение — стигнахме Янина без повече трудности, ако това имате предвид.

— А в друго?

Лорд Байрон наведе очи. На устните му се появи лека подигравателна усмивка.

— В друго ли... — повтори тихо той. — Когато тръгнахме на сутринта, видяхме труп на мъж, наполовина в рова на ханджията. В гърба му личаха две дупки от куршуми. Подостреният кол на свещеника стърчеше забит в сърцето му. Самият свещеник стоеше и наблюдаваше как копаят гроб до купчината колове. Една жена, същата от предишната вечер, плачеше до него.

„Значи са хванали своя вампир“, бодро рече Хобхаус и тръсна просветената си глава. „В какви работи вярват тези хора. Невероятно. Просто невероятно.“

Аз не казах нищо. Яздихме, докато селцето не се скри от погледа ни. Чак тогава изтъкнах съпадението, че трупът имаше сакат крак.

III

*ЛУЦИФЕР: Кои са те, щом
вече
без капка гордост
с червеите във калта
се валят?*

*КАИН: А ти? Със своя дух висок
с безсмъртието и природата
нали се мериш?
Защо си тъй унил?*

*ЛУЦИФЕР: Такъв съм аз,
какъвто ти изглеждам.
Нима те питам
искаш ли да си безсмъртен?*

*лорд
Байрон,
„Каин“*

— Докато се движехме по планинския път, спомените и фантазията ни раждаха неимоверни страхове. Но щом благополучно стигнахме Янина и оттам продължихме с добра скорост, суеверията, предизвиквали нееднократно шегите ни в планината, можеха да бъдат отхвърлени с доста искрено презрение. Дори аз, макар че не споделях скептицизма на своя спътник, можех да обсъждам върколака, сякаш се намирахме в Лондон и пиехме чая си. Щом зърнахме Янина, веднага си спомнихме, че все още сме далеч от „Чаринг Крос“ — куполите и минаретата просветваха сред градини от лимонови дървета и кипарисови горички. Бяха толкова различни от Лондон и така

живописни, колкото дори не си бяхме представяли. И гледката на човешки труп, висящ от някакво дърво на единствената си ръка, не можа да помрачи чувствата ни — онова, което ни се бе сторило като истински ужас в далечното село, сега, докато препускахме към портите на ориенталския град, ни изглеждаше само приятен нюанс на варварството и романтична храна за пътеписа на Хобхаус.

— Значи ви посрещнаха радушно?

— В Янина ли? Да.

— И сигурно ви поолекна.

Лорд Байрон едва забележимо се усмихна.

— Да, разбира се. Али паша, мисля че вече ви казах, имаше слава на свиреп човек, но когато пристигнахме, беше заминал да избива сърбите. Бе заръчал да ни приемат и да ни забавляват. Доста мило от негова страна. Приветстваха ни при портите, а след това ни преведоха през тесните, оживени улици, изпълнени с шум и ярки цветове. Над всичко във формата на почти видими облаци се носеха миризми на подправки, кал и урина. След нас тичаше тълпа деца, сочеха ни и се смееха, докато от праговете на магазините, от бърлогите за хашиш и зарешетените балкони, където седяха жени с фереджета, непрекъснато ни следяха хорски очи. Най-после въздъгнахме с облекчение — по лицата си отново усетихме слънцето и хладния бриз — яздохме по брега на езеро, на път за един кервансарай, който Али паша бе запазил за нас. Това се оказа открит и просторен хан в турски стил с широк двор чак до езерото. Не всички от разположените край двора стаи бяха отредени за нас. Двама войника — татари стояха на стража пред отсрещната врата, а в двора на конюшната чакаха спънати коне. Хора обаче не се виждаха и в тишината на одаите ни шумът на града достигаше едва доловимо.

Двамата с Хобхаус поспахме. Събуди ни далечният вой на мюезина — той привикваше правоверните на вечерна молитва. Хобхаус, като истински неверник продължи да хърка безгрижно, а аз станах и излязох на балкона. Отсреща езерото беше обагрено в розово — червено, а зад него планините се издигаха рязко от самия му бряг, окъпани в алени отблясъци. Самият град Янина не се виждаше, защото се намиреше зад гърба ми и само една малка лодка, която приближаваше откъм острова сред езерото, ми напомни, че все още на този свят

съществуват хора. Върнах се в стаята, сбутах Хобхаус и излязох на двора.

Ханът и езерният бряг изглеждаха все така безлюдни. Огледах се наоколо за признаци на човешко движение и видях лодката, която преди няколко минути бях забелязал наред езерото. Завързана, сега тя леко се поклащаше в краката ми. Изглежда бе прекосила водите с почти невероятна скорост. Кормчията и седеше на носа, но когато му извиках, той не вдигна глава. Отново извиках и посегнах да го хвана за рамото. Носеше черни дрипи, влажни и мръсни на пипане. Най-сетне се извърна към мен, лицето му напомняше лице на лунатик — с безжизнени очи и широко отворена уста. Отстъпих крачка назад, после до слуха ми достигнаха стъпките на Хобхаус. Обърнах се и забързах обратно към хана. Последните лъчи на слънцето вече се губеха зад покрива. Спрях и погледнах през рамо назад към езерото. В мига, когато червените отблясъци изчезнаха, забелязах друг човек.

Лорд Байрон замълча. Ребека видя, че стиска дръжките на стола си. Беше затворил очи.

Настъпи дълга пауза.

— Кой беше — попита девойката. Лордът поклати глава.

— Не го познавах. Стоеше на мястото, където преди минути се намирах аз — висок мъж с обръсната по турски глава, с бели, завити мустаци и добре оформена брада, каквито обикновено носят арабите. Лицето му изглеждаше слабо и необикновено бледо. Макар и полускрито в падащия мрак, то извикваше у мен трудно обяснима смесица от отвращение и уважение — въздействието му бе много силно. Имаше орлов нос и стиснати устни. Изражението му бе едновременно хищно и насмешливо, но заедно с това излъчваше голяма мъдрост и страдание — временни, като сенките на облаците по полето. Очите му в началото проблясваха като на змия, но изведнъж станаха дълбоки и замислени. Вглеждайки се в тях, почувствах, че никога не съм срещал такъв човек — невероятно съчетание от дух и материя. Поздравих го с поклон. Мъжът се усмихна чувствено и устните му разкриха блестящо бели зъби. После отвърна на поздрава ми. Свали забулващата го като бедуин наметка и се отпрати към пазачите — татари. Те го поздравиха почтително. Той не им отвърна. Видях как влезе в хана и изчезна.

В същото време откъм пътя се чува гласове и към нас се приближи група хора. Пращаше ги везирът — да ни приветстват и да ни съобщят ласкателната вест, че макар и да не е в момента в Янина, Али ни кани в Тапалеен, родния си град, на около седемдесет километра от тук. Поклонихме се и изразихме най-дълбока благодарност. Разменихме си любезности и похвалихме красотата на Янина. Когато изчерпахме запасите си от ласкателства, попитах за човека, отседнал в сарая заедно с нас. Обясних, че желая да му засвидетелствам своето уважение. Настъпи внезапна тишина. Пратениците се спогледаха, а водачът им се почувства много смутен. Измърмори, че мъжът, когото съм видял, е паша от южните планини. После доста настоятелно добави, сякаш идеята му бе щукнала току-що, че тъй като пашата щял да остане само една нощ, най-добре било да не го смуцаваме. Членовете на групата закимаха и доста неочаквано започнаха да ни обсипват с нови любезности. „За малко да ни удавят“, както се изрази по-късно Хобхаус. „Като че ли искаха да скрият нещо от нас“.

Хоби имаше способността да надушва нещата. На следващия ден излязохме да огледаме местността и попитах нашия водач, добродушен дебел грък на име Атанаси, пратен ни от везира учен човек, какво са искали да скрият нашите домакини. Когато споменах името на пашата, Атанаси леко се смути, но се овладя и вдигна рамене.

„Срещу вас е отседнал Вакел ваша“, обясни ни гръкът. „Сигурно слугите на везира се плашат от неговата слава. Не са искали да си навлекат неприятности. Ако се оплачете от тях на Али паша, те, разбира се, ще си изпатят.“

„За какво става въпрос? Каква е тази слава на Вакел паша?“

„Говори се, че е магьосник. Турците смятат, че е продал душата си на Еблис, принцът на Ада.“

„Ясно. Така ли е в действителност?“

Атанаси ме погледна, за моя изненада, без да се усмихне. „Разбира се, че не“, измънка той. „Вакел паша е учен, наистина голям учен, така мисля. Това се случва рядко сред мюсюлманите и по тази причина предизвиква слухове и подозрения. Те са свине, нашите господари и повелители, просто неграмотни свине.“ Атанаси погледна през рамото си. „А понеже Вакел паша не е неграмотен, им се струва опасен. Само турците и селяните могат да вярват, че наистина е демон.“

Няма спор, странен човек е. За него се разказват какви ли не истории. На ваше място бих постъпил така, както са ви посъветвали, господарю — ще се старая да го избягвам“.

„Ти, Атанаси, говориш за пашата така, сякаш срещата ни е неизбежна.“

„Може би точно затова е толкова опасен.“

„Ти си се срещал с него, нали?“

Атанаси кимна.

„Разкажи ми“, помолих го аз.

„Имам библиотека, а той искаше да види един ръкопис.“ „На каква тема?“

„Доколкото си спомням“, отвърна Атанаси с тънък, необичаен за човек с неговото телосложение глас, „беше трактат за Ахерон и нейната роля като река на смъртта в древния мит.“

„Ясно.“ Съвпадението ме накара да се замисля. „Какво точно за Ахерон го интересуваше, помниш ли?“

Атанаси не ми отговори. Погледнах го в лицето. Бе бледо като восък. „Добре ли си?“, попитах го аз.

„Да, да“, Атанаси дръпна юздите и продължи напред. Настигнах го и яздохме редом, но повече не настоях. Той изглеждаше все така напрегнат и вгълбен. Изведнъж се обърна към мен. „Господарю“, прошепна той, сякаш ми разкриваше някаква тайна, „щом искате да знаете, Вакепаша се разпорежда с всички планини около Ахерон. Замъкът му е построен на една скала над реката. Сигурен съм, че точно това го кара да се интересува от нейното минало. Но моля ви, не повдигайте повече този въпрос.“

„Не, няма“, отвърнах аз. Страхът на гърците вече не ми правеше особено впечатление. После се сетих за Никое. Той беше смел. Надяваше се да избяга от своя турски господар. Дали не ставаше дума за Вакепаша? Ако беше така, момчето се намираще в опасност. „Онази нощ в странноприемницата...“, помислих си аз, „Да, Никое бе красив и смел, заслужаваше си свободата“. „Какво търси Вакепаша в Янина, знаеш ли?“, попитах сякаш между другото аз.

Атанаси ме погледна втренчено. Започна да трепери. „Не знам“, прошепна той, после пришпори коня си. Оставих го да язди пред мен известно време. Когато го настигнах, повече не стана дума за Вакепаша.

Прекарахме деня сред развалините на древен храм. Хобхаус се вреше из камъните и непрекъснато си водеше бележки. Аз седях в сянката на една рухнала колона и съчинявах стихове. Красивото небе и планините, множеството тъжни останки от разрухата наоколо бяха наистина великолепен материал. Пишех и задрямвах, и после продължавах мисълта си. С навлизането на деня в пурпурните краски на залеза, ми ставаше все по-трудно да реша дали съм буден или спя. Всичко край мен изглеждаше невероятно ярко — започнах да си мисля, че виждам живота за първи път — пулса на съществуването в цветята и дърветата, в тревата, дори в самата земя. Скалите и почвата ми приличаха на кости и плът, наподобяващи моите. Насреща ми спря заек — гледаше ме. В ушите си чувах биенето на сърчицето му, усещах топлината на неговата кръв. Животът му съдържаше богат и красив мирис. Зверчето побягна и пулсирането на кръвта му през мускули и артерии, туптящото му сърце, сякаш обагриха пейзажа и небето в червено. Почувствах дълбоко в гърлото си изгаряща жажда. Седнах, стреснато се хванах за гърлото си и докато гледах след бягащия заек, пред мен се появи Вакеп паша.

Той също беше усетил миризмата на животното. Стоеше на една скала леко приклепнал, подобно на вълк. Заекът изчезна. Пашата обаче продължаваше да стои неподвижно и разбрах, че надушва някаква побогата и по-рядка миризма. Той се обърна към мен. Лицето му бе смъртно бледо и невероятно спокойно. Гледаше ме и сякаш проникваше дълбоко в съзнанието ми. В очите му се четеше разбиране за всичко, което бях и желях. Той отново се извърна, подуши въздуха и се усмихна. Изведнъж чертите му се промениха — на мястото на спокойствието се появи завист и отчаяние. Въпреки това мъдростта, изписана по лицето му, не изчезна. Станах, за да отида при него и почувствах, че съм буден. Когато погледнах към скалата, Вакеп паша бе изчезнал. Просто сън, но аз продължих да се чувствам неспокоен. По обратния път от древните развалини споменът за видяното ме подтискаше, сякаш беше нещо повече от сън.

Атанаси също изглеждаше неспокоен. Слънцето залязваше. Колкото по-ниско слизаше то зад планинските върхове, толкова по-често той се обръщаше на запад. Попитах го какво го притеснява. Той поклати глава и се засмя, но въртеше юздите в ръцете си като смутено дете. После слънцето се скри зад планинския хребет и изведнъж чухме

тропот на копита — някой ни настигаше по пътя към долината. Атанаси спря коня си, дръпна юздата и на моя — край нас премина група конници. Бяха татари, облечени в дрехи същите като на пазачите пред покоите на Вакел паша. Потърсих да видя сред тях и пашата, но за моя радост него го нямаше. „Къде са тръгнали?“, попитах аз Атанаси, сочейки изчезващата кавалкада.

„Какво искате да кажете?“, отвърна той с дрезгав шепот.

„Просто ми се стори, че търсят нещо“, рекох аз. Атанаси изхърка задавено, а лицето му грозно се изкриви. Без да каже дума повече, той пришпори коня си по пътя към Янина. Ние с Хобхаус с охота го последвахме, защото започваше да се стъмва.

— А пашата — обади се Ребека, — когато го видяхте на скалата... Наистина ли беше сън?

Лорд Байрон хладно я погледна.

— Останахме в Янина още пет дни — сякаш не чу въпроса й той. — Толкова се задържаха и пазачите татари отсреща. Предположих, че Вакел паша, въпреки казаното от слугите на везира, също все още не е напуснал града. Не го срещнах нито веднъж. Вместо това — тук той отново се вгледа в Ребека, — го сънувах, но не както става обикновено, а съвсем ясно, като да бях буден. Така и не съм съвсем сигурен дали наистина не съм бил буден. Блед, почти сив на цвят, пашата се приближаваше безмълвно до леглото ми в моята стая или понякога на улицата, или в планината. Открих, че задрямвам в необичайно време; по-скоро имах чувството, че ме сънува някой друг. Борех се срещу тези пристъпи на дрямка, но винаги отстъпвах и точно тогава се появяваше пашата — промъкваше се в дрямката ми като крадец в чужда стая.

Лорд Байрон замълча и затвори очи, сякаш се опитваше отново да си представи образа на призрака.

— Аз усетих същото — припряно и неочаквано се обади Ребека. — В криптата, когато ме държахте в ръцете си. Почувствах, че вие ме сънувате.

Лорд Байрон повдигна вежди.

— Наистина ли? — попита той.

— Така ли чувствахте и вие пашата?

Той повдигна рамене.

— Или накрая го срещнахте?

Ребека се взря в светещите очи на вампира.

— Сънят има свой собствен свят — промърмори той. — Той се намира на границата между два свята, неточно наричани смърт и битие — усмихна се тъжно и се загледа в играещия пламък на свещта. — Там имаше един манастир — най-после проговори той. — Посетихме го вечерта преди нашето заминаване. Намираше се на острова на сред езерото — лорд Байрон вдигна очи. — Същият остров, от който бе дошла лодката първата вечер след пристигането ни. Точно поради тази причина още тогава пожелав да видя манастира. Според Атанаси обаче посещение не можело да се уреди. Открили един от монасите мъртъв, както ми обясни, и манастирът трябвало да бъде пречистен. Попитах го кога е умрял монахът. „В деня на вашето пристигане в Янина“, отговори ми той. Тогава поисках да науча от какво е умрял. Атанаси поклати отрицателно глава. Не знаел. Хората от манастира били много потайни. „Сега вече бил отворен.“

Стигнахме. Пристанът беше пуст, селото над него — също. Добрахме се до манастира, но когато Атанаси викна, отговор не последва. Водачът ни се намръщи. „От тук“, рече той колебливо и отвори вратата към един малък страничен параклис. Ние с Хобхаус го последвахме. Параклисът беше празен и спряхме, за да огледаме стенописите. „Страшният съд“, обади се без нужда Атанаси, сочейки една тъмна фреска. Порази ме образът на Сатаната. Изглеждаше едновременно страшен и красив, целият бял, с изключение на петното кръв около устата му. Видях, че Атанаси ме наблюдава. След миг се обърна и отново извика. Хобхаус ни настигна. „Прилича на онзи паша“, рече той. „Насам“, подтикна ни Атанаси, сякаш в отговор на думите на моя спътник. „Трябва да вървим“. Въведе ни в главната църква. Отначало ми се стори, че и тя е празна, но после видях приведен над една пейка до насрещната стена човек е бръсната глава — беше облечен в широка дреха. Светлината от прозореца осветяваше лицето му. Вместо бледите страни, които помнех, по бузите на Вакел паша сега имаше цвят.

„Les milords anglais?“^[1], попита той.

„Аз съм милордът“, отвърнах аз. „А това е Хобхаус. Не му обръщайте внимание. Той не е благородник.“

Пашата бавно се усмихна, после ни поздрави с доста формална любезност. Направи го на добър френски, с акцент, който трудно

можеше да се определи, но звучеше приятно. Напомняше дрънчене на сребърни монети.

Хобхаус го попита откъде знае френски. Пашата ни разказа, че ходил в Париж, преди Наполеон и преди Революцията, много отдавна. После вдигна една книга. „Жаждата ми за знания“, рече той, „тя ме отведе в града на светлината. В Лондон не съм бил. Може би някой ден ще го посетя. Говорят, че е станал много голям. Помня времето, когато не представляваше кой знае какво.“

„Излиза, че в паметта ви наистина се съхранява доста дълъг отрязък от време.“

Пашата се усмихна и кимна с глава. „Мъдростта на Изтока е тази, която съхранява дълги отрязъци от време. Не е ли така, мосю грък?“ Той погледна към Атанаси и нашият придружител измърмори нещо неразбрано. Нагънатите му тлъстини се разтресоха. „Да“, рече пашата, усмихвайки се жлъчно, „ние от Изтока разбираме много повече от вас, западняците. Не забравяйте това, милорд, докато пътувате из Гърция. Просвещението не винаги разкрива истината. Понякога то може и да я скрие.“

„И как става това, ваша светлост?“, попитах аз.

Пашата вдигна книгата. „Ето един труд, който отдавна исках да прочета. Намериха ми го монасите от Метеора^[2] и го донесоха тук. В него се разказва за Лилит, първата жена на Адам, принцесата-блудница, която прелъстявала мъже по улиците и по полята, а после изпивала кръвта им. Знам, че за вас това е суеверие и чиста глупост. Но за мен, както и за нашия гръцки приятел тук, означава много повече. Представям си го като було, което едновременно скрива и разкрива истината.“

Настана тишина. В далечината се чу звън на камбана. „Много ми е интересно“, рекох аз, „да науча каква истина се крие в историите за кръвопийци, които чуваме непрекъснато.“

„Чували сте и други, така ли?“

„Да. Бяхме отседнали в едно село и там ни разказаха за някакво същество, което се нарича върколак.“

„Къде се случи това?“

„Близо до реката Ахерон.“

„Вие сигурно знаете, че аз съм господарят на Ахерон?“

Погледнах към Атанаси. Лъщеше от пот като намазан е олио. Обърнах се към Вакол паша и поклатих глава. „Не. Не знаехме.“

Пашата се вгледа в мен. „За Ахерон се разказват много истории“ — тихо рече той. „В древността също смятали, че мъртъвците пият кръв.“ После погледна към книгата и я притисна до гърдите си. Имах чувството, че се кани да ми каже нещо. По лицето му пробяга силно желание, но след миг изчезна и мъртвешката маска се върна отново. Когато Вакол паша заговори, в гласа му имаше единствено горчиво негодувание. „Не обръщайте внимание на приказките на селяните, милорд. Вампир — е думата и на френски, нали? Това е най-старият човешки мит. Но в какво се превръща той, щом попадне в ръцете на моите селяни? В идиот, в изчадие, в звяр, който се храни с човешка плът. Звяр, измислен от зверове.“ Пашата се засмя и съвършените му зъби проблеснаха със своя снежнобял гланц. „Не се бойте от този селски вампир, милорд.“

Спомних си Георгиу, неговите синове и дружелюбността им. В желанието си да ги защитя, описах какво бяхме изживели в странноприемницата при Ахерон. Докато разказвах, ми направи впечатление, че Атанаси целият е плувнал в пот.

Пашата също бе вперил поглед в нашия водач — ноздрите му потрепваха, сякаш надушваше мириса на страха. Когато свърших, той иронично се усмихна. „Радвам се, че така добре са се грижили за вас, милорд. Но ако аз проявявам жестокост, то е, защото не бих искал да бъдат жестоки с мен.“ Пашата погледна към Атанаси. „Не съм дошъл в Янина, само за да чета ръкописи. Тук съм, защото търся един беглец. Не се тревожете, милорд — гоня слугата по-скоро от съжаление, не от гняв. Няма да му се случи нищо лошо.“ След тези думи отново погледна към Атанаси. „Няма да му се случи нищо лошо.“

„Мисля, господарю“, прошепна гъркът, хващайки ме за ръкава, „че е време да си ходим.“

„Да, тръгвайте“, неочаквано грубо рече пашата и отвори книгата. „Имам още много да чета. Тръгвайте, моля ви, хайде.“

С Хобхаус се поклонихме според правилата. „Ще ви видим ли отново в Янина, Ваша светлост?“, попитах аз.

Пашата вдигна глава. „Не. Почти свърших онова, за което дойдох тук.“ Той се взря в Атанаси. „Заминавам довечера.“ После се обърна към мен. „Може би, милорд, ще се срещнем пак, но на друго място.“

Кимна и отново се загледа в книгата, а ние с Хобхаус, почти избутани от водача, излязохме навън, където още грееше следобедното слънце.

Поехме по един тесен път. Камбаната още звънеше, а от една малка черква в далечината се чуваше пеене.

„Не, господарю“, рече Атанаси, когато видя, че се готвим да влезем вътре.

„Защо не?“ попитах го.

„Не, моля ви, недейте“, успя само да изхленчи Атанаси.

Дръпнах го встрани — непрекъснатият му страх ми бе дошъл до гуша. Последвах Хобхаус в църквата. През облаци от тамян можах да видя един ковчег. В него лежеше мъртвец, облечен в черно монашеско расо. То, вместо неговия сан, подчертаваше призрачната бледост на лицето и ръцете на покойника. Пристъпих напред и надникнах над сведените глави на жалещите. Около шията му бяха подредени нагъсто цветя.

„Кога е умрял?“ попитах аз. „Днес“, прошепна Атанаси.

„Значи е вторият, който умира тук тази седмица?“

Атанаси кимна. Огледа се и прошепна на ухото ми: „Господарю, монасите казват, че наоколо се върти дяволът.“

Погледнах го озадачено. „Мислех, че дяволите са само за турците и селяните, Атанаси.“

„Да, господарю“, тежко преглътна гъркът. „Но въпреки това“ — той посочи мъртвеца, — „те твърдят, че е работа на върколака. Виждате ли колко е блед — изпита му е кръвта. Мисля, господарю, че трябва да се махаме.“ Атанаси почти се бе свлякъл на колене. „Моля ви, господарю!“ Той отвори вратата. „Моля ви.“

Ние с Хобхаус се усмигнахме и последвахме водача към кея. До нашата лодка имаше вързана втора, която не бях забелязал при пристигането ни. Сега веднага я познах. На носа седеше облечено в черно същество, а идиотското му лице бе бледо и безжизнено като преди. Докато прекосяхме езерото, лодкарят се смяляваше и смяляваше. Атанаси също следеше съществото с очи.

„Лодкарят на пашата“, рекох аз.

„Да“, кимна той и се прекръсти.

— Усмигнах се. Щом споменах пашата, водачът ни се разтрепери. — Лорд Байрон замълча. — Аз, разбира се, не трябваше да постъпвам така жестоко с него. Но Атанаси ме натъжи. Един умен и

интелигентен човек — ако свободата на гърците дойдеше отнякъде, това щеше да стане с помощта на хора като него. Поради тази причина страхът му, макар да бе обект на постоянен присмех от наша страна, ни изпълни с отчаяние — Лорд Байрон подпря брадичката си с ръка и самоиронично се усмихна. — След като напуснахме манастира се разделихме с него. Преди да тръгнем на следващия ден, го потърсихме, но той не си беше у дома. Жалко — Лордът поклати глава. — Много жалко.

Настъпи тишина.

— Значи отидохте в Тапалеен? — попита най-последно Ребека. Байрон кимна.

— За да посетим великия и прочут с лошата си слава Али паша.

— Спомням си вашето писмо — обади се Ребека. — До майка ви.

Той вдигна глава.

— Така ли? — попита тихо.

— Да. За албанците в техните везани, пурпурни дрехи, за двестата коня и чернокожите роби, за вестоносците и литаврите, за протяжните викове от минаретата на джамиите — Ребека замълча. — Извинете — рече тя, виждайки втренчения му поглед. — Винаги съм смятала, че това е едно чудесно писмо, с великолепно описание.

— Така е — усмихна се лорд Байрон. — Сигурно, защото бе лъжа.

— Лъжа ли?

— По-скоро й спестих някои неща. Не споменах за коловете. Бяха три пред главната порта. Видът им, вонята — те помрачиха спомена ми от пристигането в Тапалеен. Но с майка си трябваше да внимавам — тя не беше в състояние да понесе прекалено много реалност.

Ребека прокара ръка през косата си.

— Разбирам.

— Не, не разбирате нищо. Двама от мъжете бяха мъртви — приличаха на дрипави парчета мърша. Като минавахме край коловете, видяхме, че третият леко се раздвижи. Съществува, защото това вече не беше човек, се размърда върху кола и той проникна още по-дълбоко в тялото му. Закрепя с нечовешки, ужасяващ глас. Нещастникът видя, че го гледам. Опита се да проговори и тогава забелязах напуканата

черна мръсотия край устата му. Разбрах, че няма език. Не можех да направя нищо — продължих да яздя и минах през портата. Чувствах се ужасно, защото осъзнавах, че съм направен от същата кал като извършилите тези неща и като онези, които са подложени на страданията напълно безсмислено — без всякаква надежда. Дадох си сметка, че не представлявам нищо, че ми предстои да умра — съдба, която също като раждането не зависи нито от мен самия, нито от моя избор. Помислих си дали всички не сме съгрешили в някакъв предишен живот и затова сегашният не е нищо друго освен Ад. Ако това е вярно, щеше да е най-добре да умрем. И все пак онази нощ в Тапалеен изпитах отвращение, че съм смъртен, почувствах, че това ме стяга плътно и ме задушаваше като саван.

През нощта Вакел паша отново ми се яви насън. Също както първия път, когато го видях, изглеждаше смъртно блед, но силен, а блясъкът в очите му изразяваше едновременно тъга и непреклонност. Той ми кимна. Станах от леглото и го последвах. Стъпвах по въздуха и не пропадах. Под мен беше Тапалеен, над мен — звездите. През цялото време чувствах, че нещо ледено ме държи за ръката. Устните му не помръдваха, но въпреки това го чувах да говори. „От звездата до червея, целият живот е движение, което отвежда единствено до покоя на смъртта. Кометата се носи, руши всичко по пътя си и изчезва. Бедният червей пълзи и живее благодарение на смъртта на други същества, но и той като тях умира. Всички неща трябва да се подчиняват на правилото за своята предопределеност.“ Той ме хвана за другата ръка и видях, че се намираме над планински хребет, сред разкривените статуи и отворените гробове на някакъв древен град, който сега беше безлюден и оставен на тишината и бледата лунна светлина. Вакел паша посегна да ме погали по шията. „Всички неща трябва да се подчиняват, така ли казах? Всички неща трябва да живеят и да умрат?“ Почувствах нокътя му, остър като бръснач, да се плъзга по шията ми. Топла яка от кръв обви врата ми. Нечий език нежно я облиза, така както котката ближе лицето на стопанката си. В главата ми отново прозвуча глас. „Съществуват знания, които изразяват безсмъртието. Следвай ме.“ Езикът продължи да ближе врата ми. „Следвай ме. Следвай ме.“ Думите бавно изчезнаха, а с тях и разрушеният град, звездите над главата ми и дори допира на устните до шията ми. Накрая не остана нищо, освен тъмнината на моя

припадък. Напрегнах се да се освободя от него. „Байрон! Байрон!“ Отворих очи. Намирах се все така в нашата стая. Над мен стоеше надвесен Хобхаус. „Байрон, добре ли си?“ Кимнах. Опипах шията си. Чувствах лека болка. Не казах нищо — усещах се твърде изтощен, за да говоря. Затворих очи, но докато се унасях отново в сън, извиквах в съзнанието си образи от живота, които да пазят сънищата ми. Никое... Нашата целувка — уста в уста... Крехкото му топло тяло... Никое... Сънувах момчето и Вакел паша повече не се върна. На сутринта бях отпаднал и не се чувствах добре.

„Боже, колко блед изглеждаш“, рече Хобхаус. „Защо не останеш в леглото, стари приятелю?“

Поклатих глава. „Тази сутрин ще посетим Али паша.“

„Не предпочиташ ли да го пропуснеш?“

„Шегуваш ли се?! Не искам да умра забучен на кол.“

„Да“, кимна Хобхаус, „сериозно основание. Жалко, че тук няма нищо за пиене. Имаш нужда точно от това. Боже, каква ужасна страна.“

„Чувал съм, че в Турция бледата кожа е знак за благороден произход.“ Нямаше огледало, но знаех, че бледостта ми отива. „Не се притеснявай, Хобхаус“, рекох аз, облягайки се на него. „Ще накарам лъва от Янина да яде от ръката ми.“

Така и стана. Али паша се зарадва на моето пристигане. Посрещна ни в голяма стая с мраморен под. Поднесоха ни кафе и сладкиши — бяхме обект на голямо възхищение. По-точно аз, тъй като Хобхаус изглеждаше доста мургав, а ръцете му — прекалено едри. Приятелят ми не получи хвалбите, на които се радвах аз заради красотата си. Красота, която както безкрайно пъти му повтори Али, била безпогрешен знак за благородническия ми ранг. Най-накрая дори ме обяви за негов син и в качеството си на родител, се държа доста мило. Пред двама ни с Хобхаус той показа всичко друго, само не и истинския си характер — през цялото време просто излъчваше невероятно добродушие.

Сервираха обяда. Към нас се присъединиха придворните на Али и неговите последователи, но не ни предоставиха възможност да се запознаем с тях. Али ни пазеше само за себе си. Продължи да се държи като баща, да ни храни с бадеми и захаросани плодове, сякаш бяхме малки момчета. Обядът приключи, а Али все така не ни пускаше:

„Жонгльори,“ разпореждаше се той, „певци“ — те изнесоха представление. След него Али се обърна към мен. „Искате ли да видите още нещо?“ Не дочака отговора ми. „Танцърки!“, извика той. „Имам един приятел, който живее при мен. Неговото момиче е невероятно. Надявам се няма да откажете да видите как танцува?“

Разбира се, възпитано се съгласихме. Али се завъртя на кушетката, за да огледа стаята. „Приятелю“, викна той, „може ли да пратиш тук твоето момиче?“

„Защо не...“, отвърна Вакеп паша. Аз се обърнах ужасен. Кушетката му се намираше точно зад мен — през цялото време на обяда беше стоял там незабелязан от нас. Той прати един слуга, после любезно кимна на мен и Хобхаус.

Али го покани да дойде. Пашата се съгласи. Изненадах се, защото смятах, че Али не уважава друг, освен себе си. Имах още и чувството, че изпитва страх от Вакеп паша. Фактът, че вече се познаваме го изненада, а както усетих, го и разтревожи. Ние му разказахме как сме се срещнали в Янина, заедно с всички обстоятелства около тази среща. „Намерихте ли избягалото момче?“ попитах Вакеп, страхувайки се от отговора. Той неочаквано се засмя и поклати глава. „Защо мислите, че моят слуга е момче?“

Аз се изчервих и това достави истинска наслада на Али. Вакеп паша ме наблюдаваше с ленива усмивка. „Да, залових слугата“, рече той. „Всъщност тя ще танцува след малко пред вас“.

„Много е красива“, намигна домакинът, „същинска райска птица“.

Вакеп паша любезно кимна с глава. „Да, но е и доста твърдоглава. Дори мисля, че ако не я обичах като свое дете, щях да я пусна да избяга.“ Той замълча, а челото му се сбърчи от неочаквана болка. Изненадах се — но болката както се появи, така и изчезна. „Разбира се“ — леко се усмихна той, — „винаги съм обичал тръпката на преследването.“

„Преследване ли?“ попитах аз.

„Да. След като избяга от Янина.“

„Значи това дебнехте?“

Пашата ме погледна, после се засмя. „Щом предпочитате да го наречете така.“ Протегна пръстите си, сякаш бяха крака на птица. „През цялото време, разбира се, знаех, че е там и се крие. Поставих по

пътищата моите стражи и зачаках“ — той се усмихна отново, — „е, четейки в манастира.“

„Но щом сте очаквал да се издаде... Откъде знаехте, че е там? Откъде?“, попита Хобхаус.

Очите на пашата лъснаха като лед на слънце. „Имам нюх за тези неща“. Той си взе зърно грозде и внимателно изсмука сока му. После отново погледна към Хобхаус. „Вашият приятел“, рече той, „дебелият грък. Изглежда, момичето се е крило в неговото мазе.“

„Атанаси?“ попитах аз скептично.

„Да. Странно, нали? Защото всъщност е голям страхливец.“ Пашата си взе ново зърно грозде. „Често се казва, че най-смелите мъже са тези, които успяват най-напред да се преборят със собствения си страх.“

„Къде е той сега?“ попитах.

Али доволен се разсмя. „Вън“, изсъска весело, „забит на кол. Държа се отлично — умря чак на сутринта. Представляваше доста внушителна гледка, защото обикновено дебелите умират много бързо.“

Погледнах към Хобхаус. Изглеждаше пребледнял като мъртвец. Аз, за моя радост, нямах къде повече да бледнея. Али като че ли не забеляза колко сме потресени, но Вакел паша ни наблюдаваше със злорада усмивка на устата си. „Какво стана?“ попитах аз, придавайки си колкото се може повече безразличие. „Залових ги“, отвърна Вакел паша. „До Пинд — крепостта на бунтовниците. За малко да се измъкнат.“ По лицето му отново премина сянка. „Остана им малко, но все пак не успяха.“

„Дебелият грък“, рече Али, „изглежда знаеше доста полезни неща — за бунтовниците и така нататък. Само че не искаше да говори. Накрая се наложи да му изтръгнем езика. Неприятно.“ Той любезно се усмихна. „Да, смел човек.“

Откъм музикантите се чу внезапен шум. Погледнахме натам. Момиче, облечено в червена коприна, влезе тичешком в залата. То се приближи към нас. Лицето ѝ беше скрито зад — тънки воали. Красивото ѝ тяло бе слабо и с маслинен оттенък на кожата. Когато се поклони ниско до земята, звънчетата около глезените и китките ѝ се обадиха. После Вакел паша щракна с пръсти и момичето се изправи. Изчака с добре заучена поза, докато прозвучат цимбалите и започна да танцува.

Лорд Байрон замълча, после въздъхна.

— Страстта е рядко красиво нещо, истинската страст на младостта и надеждата. Тя е като камъче, което пада в застояла вода — изведнъж зазвънява нечувана камбана. Точно както вълничките стихват и ехото заглъхва, такова опасно състояние е и страстта, защото скоро откриваме, че споменът за щастието е най-изгарящата трагедия на живота. Какво да ви кажа? Че момичето беше хубаво като антилопа? Красива, грациозна и пъргава? — вампирът помръдна унило рамене. — Да, мога да го потвърдя, но това не означава нищо. Изживях цели два века безсъние, откакто я видях да танцува. Беше красива, но вие никога няма да си я представите, докато аз... — с хладните си очи той се взря в Ребека и свъси чело. После поклати глава — докато аз се превърнах в това, което виждате — затвори очи. — Трябва да разберете, че страстта ми представляваше истинска ярост. Влюбих се, преди още да знам коя е моята богиня. Бавно, воал по воал, тя откриваше лицето си. Ако преди изглеждаше красива, сега красотата ѝ доби странна болезненост — той отново се вгледа в Ребека, намръщи се, а на лицето му се изписа желание и недоверие. — Имаше кестенява коса — Ребека докосна своята. Лордът се усмихна. — Да — промърмори той, — почти като вашата, но в нейната бяха заплетени златисти нишки. Очите ѝ бяха големи и черни. Страните ѝ горяха в розово като залязващо слънце. Устните ѝ — алени и меки... Музиката спря. Момичето падна с чувствено движение на пода и главата ѝ бавно се наведе пред самите ми крака. Почувствах как устните ѝ ме докосват — устните, които бях целувал, когато се прегърнахме в хана при Ахерон.

Лорд Байрон се взираше в мрака зад Ребека. „Сякаш“, помисли си тя, „се обръща към вековете, които са го носили по своето течение, далеч от тръпката на щастието“.

— Значи това беше Никос? — попита тя.

— Да — той се усмихна. — Никос или по-скоро девойката, която се бе представяла за Никое. Тя вдигна глава и отметна назад косата си. Очите ѝ се вгледаха в моите. Не забелязах да са ме познали. В тях съзрях единствено безразличието на роба. „Колко е умна“, рекох си аз, „колко е смела и волева!“ И през Цялото време, разбира се — той отново погледна към Ребека, — красива! Нищо чудно, че започнах да чувствам как кръвта ми кипва и мислите ми лудуват. Усещах се като в

Рая — предлагаше ми се забранен плод. Това олицетворяваше поезията на живота, която бях тръгнал да търся! Човек не може винаги да се придържа към брега. Той трябва да върви натам, накъдето го води океанът, иначе какво е животът? Съществуване без страст, вълнения и разнообразие — следователно полусмърт. Лорд Байрон замълча и се намръщи.

— Точно това и очаквах — засмя се глухо той. — И така е наистина. Не може да има живот без вълнения, без желаниа — въздъхна и отново погледна към Ребека. — Ако ви разказвам всички тези неща, правя го, за да разберете страстта ми към Хайде и защо откликнах на тази страст. Знаех и дори сега — тук, мисля, че се оказах прав — подтискането на импулса е равносилно на убийство на душата. Когато Вакеп паша, напускайки Тапалеен, заедно със своята робиня, поиска да отидем в Ахерон, аз приех. Хобхаус беше бесен и се закле, че няма да стъпи там. Дори Али се намръщи загадъчно и поклати глава. Нищо не можа да ме разколебае. Решихме с Хобхаус, че ще пътуваме заедно по пътя за Янина, а после ще се разделим — Хобхаус ще тръгне за Амбрасия, а аз ще остана в Ахерон. Уговорихме се да се срещнем отново след три седмици в един град на южния бряг на име Мисолонги.

Лордът отново се намръщи.

— Много романтично, както виждате, и все пак, ако е вярно, че бях болен от толкова силна страст, та едва разбирах себе си... — той поклати глава. — Не, имаше и друга причина да посетя Ахерон. В нощта преди заминаването на Вакеп паша аз отново сънувах. За втори път се озовах сред руините. Сега градът не изглеждаше толкова малък, дори напротив. Накъдето и да насочех поглед виждах само разруха, разкривени стъпала към тронове и храмове, неясни фрагменти, осветени от бледата луна, навестявани единствено от чакали и бухали. Дори гробниците, които изникваха пред очите ми, бяха отворени и празни. Разбрах, че сред това огромно пространство от развалини няма друго човешко същество, освен мен.

Отново почувствах ноктите на пашата върху шията си, почувствах как езика му облизва кръвта ми. После го видях пред мен — бледа фигура сред камъните и кипарисите и го последвах. Сега ми се стори невероятно стар — стар като самия град, през който ме водеше, събрал мъдростта на вековете и тайните на гробниците. Пред

нас се извиси сянката на някаква огромна сграда. „Следвай ме“, чух го да прошепва. Приблжих и пристъпих вътре. Имаше стълби, виещи се по невъзможен начин. Пашата пое по едната от тях, но когато се затичах да го настигна, стълбата се разпадна и аз отново чух наум гласа му: „Следвай ме.“ Не можех. Наблюдавах го. Усещах непреодолимо, по-силно от всичко на света, желание да видя какво има на върха на стълбата — знаех, че там е безсмъртието. Високо над главата ми се издигаше купол, блестящ и обсипан със скъпоценности. Ако можех да се добера до него, щях да проумея онова, което търсех — щях да утоля жаждата си. Пашата беше изчезнал и аз стоях изоставен в сянката. „Следвай ме“, продължавах да чувам, докато се опитвах да се събудя, „следвай ме.“ Отворих очи и гласът се стопи в утринната светлина.

Понякога, през следващите няколко дни, си представях, че отново чувам тези думи. Знаех, разбира се, че си въобразявам, но въпреки това се чувствах разстроен и нервен. Дадох си сметка, че копнея за Ахерон.

[1] Les milords anglais? (фр.) — Английските милорди? (бел.пр.)

↑

[2] Метеора — специфична скална формация в Тесалия, Гърция, върху която и до днес съществува монашеска колония, разпределена в няколко манастира (бел.пр.) ↑

IV

*Мътва се носи, разговарял, си с
нещата,
които за човек са забранени.
Със обитателите на
свърталища на трака,
със множество зли духове,
разхождащи се в долината,
населена от сенките на мъртви,
разправят, си общувал.*

лорд
Байрон,
„Манфред“

— С Хобхаус се разделихме, както се бяхме разбрали, на пътя за Янина. Той продължи на юг, а аз — към планините, по биещия се път към Ахерон. Яздихме без да спираме цял ден — говоря в първо лице множествено число, защото освен Флечър с мен дойде и един телохранител, верен бандит на име Висили, отстъпен ми от Али паша в знак на симпатия. Чукарите и деретата, както винаги бяха безлюдни. Пресичайки за втори път тази пустош, не можех да не си спомня за моите шестима пазачи и колко лесно те бяха отстранени. Въпреки това не чувствах особено безпокойство, дори когато минавахме покрай мястото на засадата и зърнах на слънцето белеещи се кости. Вече бях нагизден като албански паша — в пурпурни, везани одежди, наистина *magnifique*^[1]. Трудно е да си страхливец, щом си облечен така. Затова, завил мустаци, яздех наперено върху седлото и чувствах, че не съм по-долу от кой да е разбойник на света.

Късно следобяд дочухме шум на буйна вода и разбрахме, че сме стигнали до Ахерон. Преди моста пътят се разклоняваше: едната

пътека тръгваше надолу, към селото, където по-рано бяхме отседнали; другата се изкачваше нагоре. Поехме по второто отклонение. То изглеждаше стръмно и тясно, извиваше край зъбери и огромни скали, докато от дясната ни страна, като тъмна бездна зееше клисурата, в която течеше Ахерон. Почувствах някакво необяснимо безпокойство — сякаш водите долу смразяваха душата ми. Дори Висили изглеждаше нервен. „Трябва да побързаме“, промърмори той, поглеждайки към аленеещия хребет на западните планински върхове. „Скоро ще мръкне“. Той извади ножа си. „Вълци“, рече и кимна към мен. „Вълци и други зверове.“

Пред нас, незасенчвано от облаци, слънцето бързо залязваше. Но дори след като се скри, топлината остана — потискаща и тежка. Сумракът се сгъсти в тъмна нощ и звездите заприличаха на капчици пот. Пътеката започна да става по-стръмна, навлезе в гора от тъмни кипариси, чиито коренища се бяха впили в скалите, а клоните хвърляха гъста сянка наоколо. Изведнъж Висили спря коня си и вдигна ръка. Не чух нищо, но когато той посочи пред себе си, в една пролука между дърветата просветваше нещо белезникаво. Минах напред. Пред погледа ми се изправи древна рушаща се арка, чийто мрамор отразяваше лунната светлина. От двете страни на пътеката сред буренака се търкаляха каменни отломки. Върху арката, едва различим се мержелееше надпис: „Повелителю на смъртта, това място е свещено за теб...“ Останалото не се четеше. Огледах се — пълно спокойствие. „Тук няма нищо“, рекох на Висили, чиито очи, явно бяха свикнали с тъмнината, защото той поклати глава и посочи към пътеката. Там, в сенките на скалите някой крачеше с гръб към нас. Пришпорих коня, но фигурата не се обърна — продължи да върви напред с равномерни крачки. „Кой си ти?“ попитах аз, като изпреварих човека и заставах пред него. Той не отвърна нищо — гледаше пред себе си. Лицето му бе скрито под груба черна качулка. „Кой си ти?“ попитах отново, наведох се напред и свалих качулката. Вгледах се и се разсмях. Беше Георгиу. „Защо не отговаряш?“ Георгиу продължи да мълчи. Бавно вдигна глава към мен, а очите му изглеждаха невиждащи, стъклени и безчувствени, потънали дълбоко в очните ями. Лицето му не трепна — не ме позна. Вместо това той се обърна, а конят ми изцвили изплашен и се дръпна назад. Георгиу пресече пътеката и изчезна между дърветата.

Наблюдавах го, докато крачейки равномерно както преди, се изгуби от погледа ми.

Висили ме настигна. Неговият кон също изглеждаше неспокоен и изплашен. Целуна острието на камата си. „Хайде, господарю“, прошепна той. „Из тези старини витаят духове.“

Конете ни още бяха неспокойни и чак след като настояхме, продължиха напред. Пътеката завиваше — от едната страна камъните се свличаха надолу, а от другата — отвесната гола скала се издигаше високо над главите ни. Това представляваше нещо като нос, който се извисяваше между нас и Ахерон. Загледах се нагоре — върхът напомняше тъмна линия на сребристия фон на звездите. Луната се криеше зад него — едва виждахме пред себе си. Конете неохотно опипваха пътя. Най-сетне хребетът стана по-полегат и лунната светлина отново се върна. Пред нас пътеката завиваше край една издадена скала. Продължихме по нея, докато пред очите ни не се появиха останките на град, построен в самата планина. Пътеката водеше нагоре, към кацналия на върха замък. Той също изглеждаше разрушен. По бойниците не се виждаше никаква светлина. Въпреки това, вглеждайки се в ръбатите форми на замъка на фона на звездите, почувствах, че сме стигнали края на пътя и че там, зад стените на замъка ни чака Вакеп паша.

Поехме през града. В него имаше църкви, огрени от луната, и паднали колони, потънали в плевели. Сред развалините забелязах малка колиба, построена между подпорите на някаква зала. По-късно, докато яздех по пътеката, видях още къщи, жалки като първата, сгушени сред останките на миналото. Досетих се, че това е селото, от което бе избягала Хайде, но от нея вече нямаше и следа, нито от някакво друго живо същество. Само едно куче лаеше като лудо. Щом ни усети, дотича при нас и започна да върти опашка. Посегнах да го погая. Животното ме близна по ръката и тръгна с нас по пътеката. Напред се издигаше голяма стена, опасваща замък. По средата ѝ имаше две отворени порти. Спрях и се обърнах да огледам селото. Спомних си за Янина и Тапалеен, оживлението, с което ни бяха посрещнали. Потреперих въпреки непоносимата жега — толкова зловещо бе мъртвилото на колибите под нас. Когато продължихме напред и минахме през портите кучето зави и започна да се дърпа.

Портите се затръшнаха след нас, макар че наоколо не се виждаше жива душа. Заобикаляха ни само стени. Те сякаш изникваха от самата планина. Назъбеният им силует се издигаше вертикално от скалите. Единствената пътека към замъка беше тази, по която вървахме — друг път за бягство не съществува, помислих си аз, когато зад гърба ни хлопна втората порта. Но по стените вече горяха факли. Почувствах облекчение при вида на тези признаци за живот — започнах да мисля за храна, меко легло и всички останали наслади, които пътникът заслужава. Пришпорих коня през третата, последна порта. Обърнах се назад и открих, че цялата пътека е осветена от факли. Третата порта хлопна и отново настана пълна тишина. Бяхме сами. Конете ни цвилеха от страх, а чаткането на копитата им ехтеше наоколо. Озовахме се в някакъв двор. Пред нас по стъпала се стигаше до портал, много стар на вид и доколкото видях, украсен със статуи на чудовища. Над главите ни се издигаха стените на замъка. Сребриста лунна светлина обливаше всичко. Слязох от коня и минах през двора към портала.

„Добре дошли в моя дом“, рече Вакел паша. Не бях забелязал кога се е появил. Чакаше ни на площадката над стълбите. Той протегна ръцете си към моите и ме прегърна. „Скъпи лорд Байрон“, прошепна в ухото ми, „много се радвам, че дойдохте.“

Целуна ме по устата, после отстъпи на една крачка и се вгледа в очите ми. Погледът му блестеше повече от преди. Лицето му изглеждаше сребристо като луната — излъчваше сияние наподобяващо кристал в тъмна стая. Хвана ме за ръката и ме поведе. „Пътуването до тук е трудно“, рече той. „Елате да хапнете. После ви чака заслужен отдих.“

Последвах го през вътрешни дворове, по стълби и безброй врати. Почувствах, че съм по-уморен, отколкото си мислех, защото мястото ми напомняше нещо от моите сънища — замък, който няма край, смалява се като детска играчка и е пълен с невъзможни проходи в смесица от какви ли не стилове. „Заповядайте“, рече най-сетне пашата, дръпна една златна завеса и ми кимна да го последвам. Огледах се. Колони в стила на древните храмове опасваха стаята. Над нас се издигаше въздушен купол, направен сякаш от стъкло — оцветен в множество златисти, сини и зелени нюанси. Светлината бе слаба, защото имаше само два големи свещника във формата на преплетени

змии. Въпреки това можах да прочета думи на арабски, изписани в основата на купола. Пашата изглежда ме наблюдаваше. „И Аллах създаде човека“, прошепна ми той, „от буци съсирена кръв“. И се усмихна лениво. „Това е цитат от Корана“. Хвана ме за ръката и ме подкани да седна. Край ниска маса с храна бяха наредени възглавници и копринени постелки. Настаних се и се подчиних на поканата на домакина да ям. Една стара прислужница се грижеше чашата ми да е пълна е вино, а също и за чашата на пашата. Забелязах, че той не пие с особено удоволствие и наслада. Попита ме дали се изненадвам, загдето пие вино: Когато потвърдих, той се разсмя и каза, че не се подчинява на заповедите на никакъв бог.

„А вие“, попита ме с блеснали очи, „срещу какво бихте се опълчил в името на насладата?“

Повдигнах рамене. „Че какви други удоволствия има, освен да пиеш вино и да ядеш печени прасета? Аз следвам разумна религия, която ми позволява и едното, и другото“. Вдигнах чашата си и я пресуших. „По този начин ще избегна мъките в пъкъла.“

Пашата се усмихна едва-едва. „Но вие сте млад, милорд, и красив“. Той се пресегна през масата и взе ръката ми. „Наистина ли за вас удоволствията се заключават в яденето на прасе?“

Погледнах ръката му, после очите ни се срещнаха. „Може да съм млад, ваша светлост, но вече знам, че за всяко удоволствие се плаща съответната цена.“

„Сигурно сте прав“, равнодушно рече пашата. В очите му се появи пустота. „Трябва да призная“, добави той след дълга пауза, „че вече почти не помня какво е удоволствие, толкова съм отегчен от изминаващите години.“

Погледнах го изненадан. „Прощавайте, ваша светлост,“ рекох аз, „но не ми правите впечатление на сластолюбец.“

„Така ли?“ отвърна той и дръпна ръката си. Отначало помислих, че се ядоса, но когато го погледнах, видях на лицето му изписана само ужасна меланхолия, чувство, замръзнало като вълните на заледено езеро. „Има удоволствия, милорд,“ бавно рече той, „за които не сте и сънувал. Удоволствия на ума и на кръвта.“ Той ме погледна, а очите му бяха дълбоки като всемира. „Не дойдохте ли тук точно затова, милорд? За да опитате тези удоволствия?“

В погледа му долових принуда. „Вярно е,“ отвърнах аз, без да отмествам очи, „макар да не ви познавам достатъчно, чувствам, че сте най-необикновения човек, който някога съм срещал. Ще ми се смеете, ваша светлост, но в Тапалеен ви сънувах. Сънувах, че идвате при мен, че ми показвате разни странни неща и намекувате за скрити истини.“ Изведнъж се разсмях. „Но как ще реагирате, ако ви кажа, че дойдох тук, подтикван от няколко странни сънища? Сигурно ще се засегнете.“

„Не, милорд, не се засягам.“ Пашата стана, взе ръцете ми и ме прегърна. „Имал сте тежък ден. Тази нощ заслужавате сън без сънища — сънят на благословените.“ Той ме целуна с хладните си устни. Изненадах се, защото във на лунната светлина не беше така. „Събудете се отпочинал и свеж, милорд“, прошепна пашата и плесна с ръце. Иззад завесата се появи млада робиня с фередже. Пашата се обърна към нея. „Хайде, заведи госта в покоите му.“

Изглежда приятната ми изненада пролича. „Да“, рече пашата, наблюдавайки ме, „нея доведох от Тапалеен, моята красива бегълка. Хайде“ — той махна с ръка, — „махни фереджето.“ Момичето грациозно свали воалите. Дългата ѝ коса се разпиля свободно. Беше по-красива, отколкото я помнех. Изведнъж почувствах възмущение, че трябва да служи като държанка на Вакеп паша. Видях го как я гледа — хищно, с желание, устата му беше отворена, ноздрите му потрепваха сякаш надуваше момичето. Желанието му бе пропито от ужасно отчаяние. Той се обърна и забеляза, че го гледам. По лицето му пробяга същата жажда и мигом изчезна. Отново се появи ледената маска от преди малко. „Спете“, махна ми той. „Имате нужда от почивка — в близките дни ще бъдете много зает. Лека нощ, милорд.“

Поклоних се и му благодарих, после последвах Хайде. Тя ме поведе по една стълба. Когато стигнахме горния ѝ край, момичето се обърна и ме целуна, дълго и влюбено. Аз, който нямах нужда от поощрение, я взех в прегръдките си и също я целунах. „Дошъл си за мен, скъпи мой лорд Байрон“, целуна ме отново тя. „Дошъл си за мен.“ После се отскубна от прегръдката ми и ме хвана за ръката. „Насам“, рече и ме поведе по втора стълба. В този момент у нея нямаше и следа от робинята. Излъчваше страст и вълнение, бе по-красива от всякога. Пламенната ѝ наслада затопли кръвта ми и раздвижи чувствата ми. Стигнахме до една стая, която за моя изненада приличаше на старата ми спалня в Нюстед — дебели колони и тежки арки, венециански

свещници, все познати готически неща. Почти си повярвах, че съм се върнал в Англия. Стаята, разбира се, не беше място за Хайде — тя изглеждаше толкова естествена, любяща, истинска гъркиня. Прегърнах я — Хайде ме целуна отново и целувката ѝ бе изгаряща и сладка като първия път — в хана, когато се бе осмелила да мисли, че може да бъде свободна.

После, разбира се, си спомних, че не е свободна. Бавно се откъснах от устните ѝ. „Защо пашата ни остави сами?“ попитах я.

Хайде ме погледна с широко отворени очи. „Защото се надява да ме лишите от девствеността ми“, рече непринудено тя.

„Да те лиша от девствеността ти ли?“ — помълчах за миг — „Надява се?“

„Да“, тя неочаквано свъси чело. „Отключиха ме тази вечер.“

„От къде?“

„От никъде“. Хайде се засмя насила. Целомъдрено скръсти ръце отпред. „От тук“, рече. „Онова, което е вътре, все пак е на моя господар, а не мое. Той може да прави с него каквото си поиска.“ Момичето хвана с ръце полите си и ги вдигна — на китките и глезените си имаше тънки метални обръчи. Не гривни, както ми се бе сторило по-рано, а обръчи за оковане. Хайде отново улови ръцете си. „Бедрата ми се заключват с подходяща верига.“

Замълчах. „Разбирам“.

Тя се вгледа в мен с големите си очи, после ме притегли към себе си. „Наистина ли разбирате?“, попита и приглади с ръка един кичур от косата ми. „Не мога и няма да бъда негова робиня, господарю, само това не, никога.“ После нежно ме целуна. „Скъпи Байрон — помогнете ми, моля ви, помогнете ми.“ В очите ѝ заблестя гняв и накърнена гордост. „Трябва да бъда свободна“, бързо прошепна тя. „Трябва!“

„Знам“, прегърнах я аз, „знам.“

„Заклевате ли се?“, усещах как тялото ѝ трепери. „Заклевате ли се да ми помогнете?“ Кимнах. Такава страст — като на тигрица, съчетана с красотата на богиня на любовта — как можех да остана равнодушен? Наистина, как? Погледнах насреща към леглото. В съзнанието ми отново се обади неприятното напомняне — защо ни оставиха сами? Пашата едва ли е чак толкова любезен човек, че да пусне в леглото на любимата си робиня своя гост. А се намирах високо в планината, в непознато място, фактически сам.

Спомних си какво каза по-рано Хайде. „Пашата“, попитах аз бавно, „наистина ли не е правил любов с теб?“

Тя ме погледна, после изви глава. „Не, никога.“ В гласа ѝ се чувстваше неприязън, но също и внезапна нотка на страх. „Никога не ме е използвал за това.“

„А за какво?“

Тя леко поклати глава и затвори очи.

Дръпнах я към себе си. „Хайде, аз просто не разбирам — защо те остави неокована при мен?“

„Наистина ли не разбирате?“ Тя ме погледна със съмнение. „Не вярвам. Как може една робиня да се радва на любов? Робините са блудници, мой Байрон. Искате ли да съм вашата блудница, мой скъпи лорд Байрон? Такава ли искате да бъда?“ Божичко, помислих си, тя ще се разплаче, а аз за малко да я обладая там и в този момент. Не, не, тя притежаваше силата и страстта на планинска буря, а аз не можах да го направя. Ако беше някаква повлекана, някаква лондонска кучка... Ако беше така, щях да настоя. Но Хайде, дарена с красотата на родната си земя, бе нещо повече. Носеше в себе си духа на древна Гърция, който отдавна копнеех да открия. Сега, в лицето на тази робиня, аз държах в ръцете си дух, лъч от светлината, водила аргонавтите и вдъхновявала нейните предци при Термопилите. Толкова красива, толкова дива — творение на планината; готова да се бие до смърт в своята клетка. „Не“, прошепнах в ухото ѝ, „ти ще бъдеш свободна, обещавам ти.“ А после — на себе си: „И няма да те докосна с пръст, докато не го пожелаеш сама.“

Тя ме изведе на един балкон. „Значи се разбрахме?“ попита. „Ще избягаме заедно оттук, нали?“

Кимнах.

Хайде се усмихна щастливо, после посочи към небето. „Трябва да изчакаме. Не можем да тръгнем, докато има пълна луна.“

Погледнах я изненадан. „Защо?“

„Защото е опасно.“

„Да, но защо?“

Тя допря показалеца си до устните ми. „Имайте ми доверие, Байрон.“ И потрепери, въпреки жегата. „Аз знам какво трябва да се направи.“ Момичето отново потръпна и погледна през рамо. Проследих погледа ѝ и забелвах на фона на луната да се откроява кула,

на чийто връх гореше червена светлина. Прекрачих до края на балкона — кулата се издигаше от самия ръб на носа. Далече долу течеше Ахерон, до чиито води не стигаше лунната светлина. Наведох се от другия край на балкона и видях, че наклонът е отвесен, както при всички други стени. Хайде ме хвана и ми посочи кулата. Червената светлина беше изчезнала. „Трябва да си вървя“, рече тя.

В този момент на вратата се почука. Хайде падна на колене и започна да развързва обувките ми. „Да“, викнах аз.

Вратата се отвори и някакво същество влезе вътре. Казвам същество, защото макар и с вид на човек, по лицето му нямаше и следа от разум. Очите му изгледаха по-мъртви от очите на лунатик. Кожата му беше дебела, на места космата. Носът — окапал, ноктите — извити като на хищник. Тогава си спомних, че съм го виждал и друг път — свит над веслата в лодката на пашата. И сега, както тогава, носеше мръсни черни дрехи. В ръцете си държеше корито с вода.

„Вода, господарю“, рече Хайде, навеждайки глава. „За да се измиете.“

„Но къде е моят слуга?“

„За него се погрижиха, господарю“. Хайде се обърна към съществото и му даде знак да остави коритото. Видях я как подтисна ужаса и отвращението си. Наведе се да свали обувките ми, после се изправи свела глава. „Това ли е всичко, господарю?“ попита тя.

Кимнах. Хайде погледна към съществото. Отново все същото подтиснато изражение на ужас... и прекоси стаята, онзи я последва, задмина я и изчезна по стълбите отвън. Хайде се втурна край мен. „Идете при баща ми“, прошепна тя. „Кажете му, че съм жива.“ Пръстите ѝ погалиха ръката ми. После изчезна и аз останах сам.

Чувствах се толкова възбуден, с дух, разкъсан от желание и съмнения, та не ми се вярваше, че изобщо ще заспя. Но сигурно съм бил по-уморен от пътуването, отколкото предлагам, защото заспах дълбоко в миг, когато положих глава на възглавницата. Никакъв кошмар не смути съня ми, всъщност изобщо не сънувах и се събудих чак когато сутринта вече преваляше. Прекосих стаята и излязох на балкона; далеч под мен течеше Ахерон. Водите на реката бяха все така черни и лишени от блясък, но всички други цветове и безкрайните им отсенки по земята и небето искряха с райско сияние. Помислих си колко е странно, че тази земя, създадена от боговете за боговете, е така

жестоко осквернена от човешката тирания. Вдигнах поглед към кулата — все така озъбена на фона на утринното небе, както бе и снощи на фона на звездите; тук, рекох си, можеш да повярваш, че Сатаната е спечелил битката си с ангелите и се е възцарил и в небесата, за да властва над тях също тъй, както и над ада. И все пак — и все пак не можех да разбера защо Вакел паша ме изпълва с такъв ужас, че съм склонен да го нарека демон и да вярвам, че това не е произволно употребена дума. Казвах си, че това се дължи до голяма степен на страховете на другите — на неговата самота и на тайнствеността, с която се бе обгърнал — на черното клеймо, с което го белязваше мрачното му, повелително държание. Нали в крайна сметка и самият Сатана е господар — повелител на прокълнатите?

Едновременно се боях от следващата ни среща и я очаквах с нетърпение. Но когато слязох в сводестата зала, където се бяхме видели предната нощ, там ме очакваше само една стара прислужница. Тя ми подаде някаква бележка. Разтворих я и прочетох следното:

„Драги ми лорд Байрон, много съжалявам, но няма да мога да прекарам днешния ден с Вас. Приемете моите най-дълбоки извинения, но ме зоват неотложни задължения. Прекарайте деня по Ваше усмотрение; надявам се да се видим довечера“.

Подписът бе изписан с арабски букви.

Попитах прислужницата къде е пашата, но тя тутакси започна да трепери и очевидно бе прекалено уплашена, за да проговори. Започнах да разпитвам за Хайде, сетне за Флечър и Висили; но ужасът ѝ бе толкова голям, че тя надали ме разбра и всичките ми усилия да науча нещо отидоха нахалост. Най-сетне, за нейно голямо облекчение, и разреших да ми сервира закуската; хапнах и я освободих. Отново останах сам.

Чудех се какво да правя, по-точно какво ми е разрешено да правя. Изчезването на двамата ми спътници ме тревожеше все повече и повече. Отсъствието на Хайде пораждаше още по-черни мисли. Реших да разгледам замъка, от който до голяма степен бях добил представа предишната вечер, да потърся някакви следи от тях. Минах през

куполната зала и поех по дълъг сводест коридор. Редуваха се сводове, отвеждащи встрани към други коридори и още сводове. Сякаш нямаха край и изход нито напред, нито назад. Проходите се осветяваха от огромни мангали. Пламъците им се издигаха високо край стените, но не топлеха, нито хвърляха обилна светлина. Въображението ми започна да ме обсебва. Мисълта за колосалната каменна тежест над главата ми, мъждукащите светлинки в самия лабиринт ме убеждаваха, че съм загубен завинаги в някаква безкрайна затворена гробница. Извиках, но гласът ми почти не се чу в застоялия въздух. Повторих — и пак и пак. Тъй както бях сам в този затвор, чувствах че ме наблюдават нечии втрещени очи. Върху колоните на част от сводовете бяха поставени статуи — много древни, гръцки по форма, но върху лицата им — там, където бяха оцелели, се четеше неимоверен ужас. Спрях пред една колона, за да се опитам да разгадая на какво се дължи той. В изражението ѝ не се виждаше нищо чудовищно или необикновено. Щом погледнех статуята усещах дълбоко отвращение. Изведнъж разбрах, че причината е в безизразните очи, съчетани с отчаяна жажда. В миг осъзнах, че тя ми напомня за слугата на пашата, съществото в черно, което бе дошло в стаята ми предишната вечер. Огледах се и продължих неуверено напред. Започнах да си въобразявам, че в сенките виждам още такива същества, че те ме следят с очите на мъртъвци. В един момент почувствах такава увереност в присъствието им, че дори извиках и ми се стори, че едно от съществата избяга, но когато го последвах през поредния от сводовете, пред мен се оказаха само факли и каменни стени.

Все пак светлината стана по-силна от преди и докато минавах под арките, камъните проблясваха като инкрустирани със злато. Разгледах стените и забелязах, че са украсени с мозайки във византийски стил, отдавна загубили своя блясък. Очите на светиите бяха избодени, затова и те имаха познатия празен поглед на мъртъвци. Гола мадона държеше в ръце Христос. Младенецът се усмихваше с лукава злоба. Девата притежаваше толкова прелъстително лице — направо не повярвах, че е нарисувана върху стена. Обърнах се, но нещо ме подтикна да погледна отново към развратната ѝ усмивка, към същия алчен блясък в очите ѝ. Отново ѝ обърнах гръб и насилвайки се да не я гледам повече, бързо минах под следващия свод. Тук светлината бе по-силна, обагрена в червено. Брокатена завеса

преграждаше пътя ми. Дръпнах я, пристъпих и се спрях смаян от това, което се разкри пред очите ми.

Намирах се в огромна зала, празна и с купол, отсрещният ѝ край бе толкова далече, че тънеше в мрак. Внушителни колони, разположени край стените, се издигаха като неясни титани. Сводове, подобни на тези през които бях минал, сякаш водеха в тъмната нощ. Залата обаче беше осветена — както в коридорите, така и тук, без да топят, горяха мангали. Пламъците им се издигаха до самото кубе. Точно под него, в центъра на залата съзрях малък олтар от черен камък. Приблжих и си дадох сметка, че това е единственото нещо в цялата огромна зала. Тя беше абсолютно гола, в просторната, тежка празнота не се долавяше никакъв звук, освен ехото на моите стъпки.

Стигнах до олтара и разбрах, че не съм преценил правилно размерите му — толкова далече се намирах в началото. Това въобще не беше олтар, а малък къошк^[2], каквито понякога има в джамиите на мохамеданите. Не можах да разчета арабския надпис на вратата, но той приличаше досущ на снощния: „И Аллах създаде човека от буци съсирена кръв.“ Щом беседката бе построена от мохамедани — друго обяснение за присъствието ѝ там не можеше да има — но в такъв случай изображенията по стените оставаха неясни. В Корана е забранено да се изобразяват човешки форми — въпреки това релефите по камъка представляваха демони и древни богове. Точно над входа се очертаваше лице на красиво момиче, прелъстително и жестоко като онази мадона. Вгледах се в него, чувствайки същите тръпки на отвращение и желание, които усетих пред мозайката. Можех да гледам лицето на момичето цяла вечност. С усилие отвърнах поглед и пристъпих през прага в тъмнината отвъд.

Стори ми се, че долових движение. В сенките не различих нищо. Право пред мен имаше стъпала, водещи надолу в тъмнината. Пристъпих напред и отново дочух шум. „Кой е там?“, извиках аз. Отговор не последва. Направих още една крачка. Започна да ме обзема ужасен страх, какъвто не бях изпитвал никога. Виеше се като дим от тамян от тъмнината пред мен и притъпяваше усещанията ми. С усилие продължих напред към стъпалата. Слязох на първото стъпало. Зад гърба ми прозвучаха стъпки. Усетих как нечии мъртви пръсти ме хващат за ръката.

Обърнах се и вдигнах бастуна си. Зад мен стоеше някакво подобно на вампир същество с празен поглед и увиснала челюст. Опитах се да освободя ръката си, но то ме стискаше с железни пръсти. Дъхът му вонеше на мърша. Отчаян, стоварих бастуна си върху ръката на чудовището. То сякаш не почувства удара. Задърпа ме толкова силно, че се спънах и паднах пред вратата на къошка. Побеснях, станах и отново се нахвърлих отгоре му. Съществото отстъпи. Аз наближих стъпалата и то оголи гнили, черни, неравни като планински хребет зъби. Засъска — от тъмнината на стълбите се понесе ужасен предупредителен и същевременно кръвожаден звук. Почувствах как нов облак от ужас забулва съзнанието ми. Винаги съм се държал като смел човек, но в този момент разбрах, че дори и най-големият храбрец трябва да знае кога да отстъпи. Отдръпнах се. Като по сигнал съществото изпадна отново в апатия. Поех си дълбоко дъх и се овладях. Давах си сметка, че съм се проявил като страхливец. Както става обикновено в такива случаи, търсех друг, върху когото да стоваря вината.

„Вакел паша!“ извиках аз. „Вакел паша!“

Отговор не последва. Само ехото от собствения ми глас проехтя в пустото пространство на залата. В сенките на далечната стена забелязах същество наподобяващо както онова пред къошка, така и снощното, което ми донесе вода В стаята. Стоеше на колене и лакти и жулеше плочите, без да ме забелязва. Приблжих се. „Ей“, рекох му аз, „къде е господарят ти?“ Съществото не погледна към мен. Ядосах се и цапардосах с бастуна коритото с водата, после се наведох към черните му дрипи. „Къде е пашата?“, попитах аз. Съществото ме погледна безмълвно, със стиснати устни. „Къде е пашата?“ изкрещях отново. То не мигна, а бавно се усмихна с тъпо животинско злорадство. Овладях се и го пуснах. Отново огледах залата. Край една от огромните колони се виеше стълба. На нея друго същество, застанало на четири крака лъскаше пода. Проследих извивката на стълбата — стигаше до една арка, осветена от факли, под самия купол. Оттам отиваше в неизвестността. След това обходих с поглед останалите колони и основата на купола. Открих нещо, което бях пропуснал — навсякъде имаше множество безполезни стълби, стигащи до горе, до празното, безнадеждно пространство. Върху всяка от тях, като в затвор за изгубени души, клечаха фигури и търкаха камъните. Спомних си един

свой сън — опитвах да се изкача по някакви невъзможни стъпала и се озовах сам и изоставен. Такава ли щеше да бъде моята съдба — да се присъединя към безсмисленото робство на тези създания и никога да не достигна тъмното царство на познанието, което ми бе загатнато? Потреперих. Дълбоко в душата си почувствах безспорната скрита мъдрост и сила на пашата — разбрах нещо, което по-рано казах без да осъзнавам — той бе човек, какъвто никога не бях виждал. Но какъв? Спомних си онази гръцка дума, която се произнася с ужас и съвсем тихо — върколак. Възможно ли е наистина да съм попаднал в плен на нещо такова? Стоях в чудовищната зала и чувствах как страхът ми прераства в силен гняв.

„Не“, помислих си аз, „няма да се поддам на ужаса, който внушава това място“. В съня си се чувствах изоставен, но пашата намери стълба и се изкачи по нея. Отново вдигнах очи към купола на залата и стъпалата, потъващи в неизвестността. Тогава я видях — една единствена стълба, която не се губеше в безкрая. Отидох до нея и започнах да се изкачвам. Тя се виеше все по-нагоре и по-нагоре — тесни стъпала, изчукани в самата колона. След това — край ръба на купола... По пътя си не срещях никого, никакви превити същества в черно — бях съвсем сам. Стълбата се губеше в стената. Погледнах надолу към залата, към замайващото каменно пространство и почувствах нежелание да вляза в тесния коридор, разкрил се пред мен. Въпреки това наведох глава и поех напред, изкачвайки се в почти пълна тъмнина все нагоре и нагоре.

Изпитвах смесени чувства — гняв и съмнение. Стълбата изглеждаше безкрайна. „Сигурно се качвам в кулата“, помислих си аз, „същата, която видях предишната вечер“. Най-послед се добрах до една врата. „Вакел паша!“ извиках и ударих по нея с бастуна си. „Вакел паша, пусни ме да вляза!“ Отговор не последва. Натиснах дръжката. Сърцето ми биеше силно от страха какво ще открия вътре. Вратата се отвори без усилие. Влязох в стаята.

Нямаше нищо ужасяващо. Огледах се. Наоколо беше пълно само с книги — по рафтовете, по масите, на купчини по пода. Взех една и прочетох заглавието. Беше на френски — „Принципи в геологията“. Намръщих се — не очаквах да намеря точно това. Пристъпих до един прозорец. Там имаше красив телескоп с невиждана направа, насочен към небето. Отворих втора врата. Водеше в друга стая, пълна със

стъкленици и епруветки. В тях бълбукаха яркоцветни течности, стичаха се по стъклени тръби като кръв в прозрачни вени. По рафтовете бяха подредени буркани с прахове. Навсякъде се виждаха разпилени листове хартия. Вдигнах един и го погледнах. Беше изписан с драсканици, които не разчитах. Успях да разбера само една фраза на френски — „Галванизацията и принципите на човешкия живот“. Усмяхнах се. Значи пашата се занимава с натурфилософия — изучава Просвещението, а аз се блъскам в най-глупавите възможни суеверия. Върколаци, рекох си, вампири! Как можах да повярвам в такива неща, макар и само за миг? Поклащайки глава, приближих един от прозорците. Трябваше да се овладеея. Загледах се в чистото синьо небе. Ще скоча на коня, рекох си и ще се махна от замъка. После ще опитам някак да прогоня от съзнанието си призраците.

Не че изведнъж се почувствах далеч от всякаква опасност — съвсем не. Някой можеше да е човек и въпреки това да не се различава по нищо от звяра — мисълта, че не е изключено пашата да ме смята за свой пленник, ме изпълни с колебание и гняв. Все пак в конюшната никой не ми попречи да оседлая коня си. Портите в защитната стена на замъка зееха отворени. Когато минах край татарите, чиито факли бях видял предишната вечер, те ме огледаха, но не ме последваха. Дълго галопирах по планинския път надолу — беше ми приятно да чувствам вятъра в косите си и галеците лъчи на слънцето по своето лице. Проврях се под арката с надписа за древния повелител на смъртта. След това тежестта, която подтискаше духа ми, сякаш се стопи и изведнъж почувствах многообразието на живота, неговата красота и радост. За малко да се изкуша да препусна по-нататък и никога да не се върна, но си спомних задължението към Висили, Флечър и най-вече към Хайде. Само след секунда си дадох сметка, колко непоносимо би било за мен да я изоставя — на карта бе заложена честта ми, разбира се, но не това изглеждаше най-важното. Какво всъщност е честта, ако не просто една дума? Да, трябваше да си призная — нещо, което не бях свикнал да правя — чувствах се влюбен до уши, влюбен болезнено и страстно. Роб на робиня... Колко несправедливо звучеше това за Хайде!? Щом робинята не се чувства робиня, значи не е. Дръпнах юздите на коня и се загледах в дивата красота на планините. Помислих си каква истинска дъщеря на земята си е тази девойка. Да, тя щеше да бъде свободна — нали току-що напуснах замъка без никой да ми

попречи. Нима това не доказва, че в края на краищата, пашата е само един обикновен човек? От него щяха да продължават да се боят — но не както от вампир. Никакъв страх от демони не можеше да ме удържи — исках да се върна. Подготвен за действие от тези решителни разсъждения, бях сигурен, че ще намеря в себе си достатъчно смелост, за да се опълча срещу най-тъмната страна на пашата. Слънцето започна да залязва, а аз ставах все по-смел.

Спомних си обещанието към Хайде да посетя баща й. Щяха да ни трябват провизии за бягството — храна, амуниции и кон за Хайде. Кой друг би могъл да се погрижи за това, ако не нейното семейство? Препуснах обратно към селцето. Не бързах, защото колкото по-тъмно ставаше, толкова по-трудно щяха да ме видят. Когато се добрах до селото, беше почти мръкнало. Поех по една пътека, пуста както винаги. Навсякъде съзирах пълни с подозрение и страх очи, които ме следят. Сред развалините на голяма базилика седеше някакъв мъж Минах край него и той се изправи. Оказа се свещеникът, онзи дето уби вампира при странноприемницата. Приближих го и попитах къде е къщата на Георгиу. Той ме погледна с обезумели от ужас очи и ми я посочи. Благодарих му, но свещеникът не отвърна нищо — мигом изчезна в сенките. Продължих по пътеката. В селото все така не се забелязваха никакви признаци на живот.

Пред къщата на Георгиу един мъж седеше на пейката. Беше Петро. Едва го познах, толкова угрижен и вгълбен изглеждаше. Когато ме видя, той възкликна и вдигна ръка за поздрав.

„Трябва да говоря с баща ти“, рекох аз. „В къщи ли е?“

Петро присви очи и поклати глава.

„Нося му вест“, казах аз, „съобщение.“ Наведох се от седлото. „От дъщеря му“, прошепнах тихо.

Петро учудено ме погледна. „По-добре влезте вътре“, рече той след кратко мълчание. Задържа юздите на коня ми, докато сляза, после ме въведе в къщата. Накара ме да седна до вратата, а една възрастна жена, майка му, предполагам, ни донесе по чаша вино. Едва сега Петро ме помоли да му кажа всичко, което знам.

Така и направих. При вестта, че Хайде е още жива, силното тяло на Петро сякаш възвърна формата си и олекна от облекчение. Но щом го помолих за провизии, страните му отново пребледняха. Майка му,

дочула за какво говорим, се зае да го убеждава да изпълни поръчката ми. Той клатеше глава и отчаяно махаше с ръце.

„Трябва да знаете, господарю“, рече Петро, „че в тази къща няма нищо.“

Бръкнах под наметката и извадих кесия с пари. „Ето“, хвърлих я в скута му. „Върви където трябва и мълчи като гроб, направи всичко, за да ни набавиш необходимото. В противен случай със сестра ти е свършено.“

„С нас всички е свършено,“ отвърна простичко Петро.

„Какво искаш да кажеш?“

Петро стоеше с наведена глава. „Имах брат“, проговори най-сетне той. „Заедно бяхме клепти. Беше по-смел от най-смелия, но хората на пашата го заловиха и убиха.“

„Да“, кимнах бавно аз. „Помня, че ми разправяха за това.“

Петро продължи да се взира в краката си. „Изпитвахме отчаяние и гняв. Нападенията ни станаха по-нагли. Баща ми сякаш обяви война на всички турци. Аз му помагах.“ Петро ме погледна и се усмихна. „Вие сам видяхте едно от нашите нападения.“ Усмивката му изчезна. „Сега всичко свърши — ние сме обречени.“

„Да, повтаряш го непрекъснато, но какво имаш предвид?“

„Пашата го е решил.“

„Това са слухове и нищо повече“, намеси се майката.

„Да, не откъде идват тези слухове“, възрази Петро, „нали от самия паша?“

„Ако желаете, той можеше да ни унищожи със своята конница — както дете размазва муха“, каза майката. „Не го направи. Защо?“ Тя прегърна сина си. „Бъди смел, Петро. Бъди мъж.“

„Мъж? А, да! Но ние не се бием срещу мъж!“

Настъпи тишина. „Какво мисли баща ти?“, попитах най-после аз.

„Замина в планината“, рече Петро и се загледа към върховете, зад които бавно потъваше слънцето. „Той няма да се спре. Омразата му към турците не му дава мира. Не се е появявал от близо десет дена.“ Петро замълча. „Не знам дали изобщо ще го видим повече.“

В този момент слънцето изчезна. Петро ококори очи. Бавно се изправи и пристъпи към вратата. Майка му също се приближи. „Георгиу“, прошепна тя, „Георгиу! Върнал се е!“

Погледнах навън. Наистина по пътя приближаваше Георгиу. „Дано Господ е милостив с нас“, ужасен прошепна Петро. Лицето на Георгиу беше бледо като през предишната нощ, очите — безизразни. Крачеше със същата равномерна крачка. Влезе през вратата и ни блъсна встрани. Седна в най-тъмния ъгъл на къщата и се загледа в нищото. На лицето му се появи вълча усмивка.

„Е“, обади се той с дрезгав, далечен глас, „хубаво посрещане, няма що.“

Отначало никой не му отговори. После Петро пристъпи напред. „Татко“, рече той, „защо криеш врата си?“

Георгиу бавно вдигна глава към сина си. „Няма никаква причина“, отвърна най-сетне той с глас, мъртвешки като очите му.

„Дай тогава да го видя“, рече Петро и посегна към шията му. Георгиу изведнъж оголи зъби, изсъска и на свой ред посегна към сина си. Прокара нокти по шията му и започна да го стиска до задушаване.

„Георгиу!“ извика жена му, хвърляйки се между двамата. В стаята бързо нахлуха други членове на семейството — жени и момчета. Те помогнаха на Петро да се изтръгне от ръцете на баща си.

Синът дишаше тежко, вперил поглед в Георгиу, после хвана майка си за ръката. „Трябва да го направим“, рече и той. „Не!“ изкрещя майката. „Знаеш, че нямаме никакъв избор.“

„Моля те, Петро, не!“ Майката се хвърли хлипайки в краката му и обгърна коленете му с ръце. Георгиу започна да се киска. Петро се обърна към мен. „Господарю, моля ви, вървете си!“

Аз кимнах с глава. „Ако мога с нещо да помогна...“

„Не, не, не можете. Ще имам грижата да получите провизиите. Но моля ви, господарю, нали виждате, вървете си.“

Кимнах и си отпратих към вратата. Качих се на коня и зачаках. От вътрешността на къщата идваше само приглушен вой. Погледнах през вратата. Майката на Петро плачеше в ръцете на сина си. Георгиу седеше с очи вперени в нищото, неподвижен както преди. Изведнъж скочи и дойде до вратата. Конят ми се изплаши, дръпна се назад и тръгна по пътеката към замъка. Удържах го с усилие и го накарах отново да възвие. Георгиу закрачи надолу по пътеката, загърбил селото — само силует в сгъстяващия се мрак. Видях как Петро излезе навън и проследи с очи баща си. Затича по следите му, после спря. Сякаш цялото му тяло се смачка. После бавно се върна в къщата.

Потреперих. Ставаше късно — не биваше да оставам навън в тъмното. Смушках коня и минах през портите. Те бавно се затвориха след мен. Чух как ги залостиха — отново се оказах заключен зад стените на замъка.

[1] magnifique (фр.) — великолепен (бел.пр.) ↑

[2] къошк — в ислямската архитектура — открит, кръгъл павилион (беседка) с покрив и колони, (бел.пр.) ↑

V

*В миг се промени духът на моя
сън.*

*Като преди бе Скитникът
самотен,*

*но таласъмните ги нямаше край
него,*

*а може би воюваха със него. Той
бе мишената*

*на мъка, безнадеждност,
омраза и раздори.*

*И болка имаше във всяко ястие,
което му поднасят,*

*подобно на Йонийския монарх —
с отрова хранил се, да се
предпази от отрова.*

*Но бе храна това. Той преживя
неща, които*

погубиха мнозина.

*Сприятели се с планините, със
звездите,*

с духовете бързи на Вселената

—
*говореше със тях, а те го учеха
вълшебството на своите
тайнства.*

*Ноцта за него книгата
разтвори*

*и гласовете от дълбоката ѝ
бездна*

разкриваха му чудеса и тайни.

Лорд
Байрон,
„Сънят“

„Правя всичко по силите си, ваша светлост, за да не се чувствам като затворник тук“, казах аз на пашата същата вечер.

Пашата ме погледна с широко отворени очи и бавно се усмихна. „Като затворник ли, милорд?“

„Слугите ми — къде са те?“

Вакел паша се разсмя. По време на вечерята настроението му беше отлично. Дори лицето му доби малко цвят. Той взе ръката ми и усетих, че пръстите му не са студени като преди.

„Ваша светлост“, повторих аз, „къде са слугите ми?“

Пашата поклати глава. „Тук няма нужда от тях. Затова ги отпратих.“

„Разбирам.“ Поех дълбоко дъх. „Къде?“

„Къде беше срещата ви с господин Хобхаус?... Да, в Мисолонги.“

„Значи ще ги намеря там?“

Пашата вдигна ръце. „Защо да не ги намерите?“

Усмигнах се тъжно. „А аз самият? Как ще се оправя без тях?“

„Скъпи лорд Байрон“ — пашата хвана и другата ми ръка и ме погледна сякаш ме ухажваше, — „вие сте мой гост. Всичко тук е на ваше разположение. Повярвайте ми — има толкова много нови неща, толкова тайни за откриване.“ Той се наведе напред с леко отворена уста и ме целуна нежно по врата. Кръвта ми се раздвижи от докосването на устните му. Пашата поглади косата ми, после се отпусна върху възглавниците в своето ложе. Махна небрежно с ръка. „Не се притеснявайте за своите прислужници. Давам ви Янакос.“

На другия край на стаята стоеше Янакос, съществото което ми донесе вода предишната вечер. Беше неподвижен, като се изключи потрепването на врата му, опънат така сякаш човекът виси на бесилка.

„Не е особено — как да кажа?“ — обърнах се отново към пашата — „жизнен, нали?“

„Той е селянин.“

„Видях, че имате и други като него.“

Пашата кимна, но не отвърна нищо.

„В голямата зала“, продължих аз. „Всички изглеждаха като Янакос. Някак си безмозъчни, с мъртви очи.“

Пашата се засмя. „Не държа философи да ми лъскат пода. Те не биха свършили нищо.“ Той отново се засмя, млъкна и ме загледа е присвити очи. „Но трябва да ми кажете, милорд, какво мислите за залата?“

„Видя ми се смайваща. Смайваща и ужасяваща.“

„Аз лично поръчах да я построят.“

Погледнах го изненадано. „Наистина ли?“ Помълчах. „Много странно. Стори ми се доста по-стара.“

Пашата замълча, а очите му изглеждаха като стъклени. „Разгледахте ли и останалата част от замъка?“ най-послед попита той. „Видяхте ли лабиринта?“

Кимнах.

„Той, милорд, е наистина древен. Реставриран е, но основите му са положени дълго преди моето време. Сигурно сте чувал за Танатополис, градът на смъртта?“

Навъсих се и поклатих глава.

„Нищо чудно“, рече пашата. „В старите източници почти няма справки за него. Пише само, че е съществувал. Вие сам видяхте доказателствата. Смятало се е, че тази планина е вратата за долния свят и затова е бил построен храм на Хадес, богът на смъртта. Лабиринтът водел в свещения двор и символизираше тайнството на смъртта.“

Седях безмълвен. „Много интересно“, казах най-послед. „Не съм чувал за храм на смъртта.“

„Не?“ Пашата присви очи и се загледа в пламъка на свещта. „Бил е изоставен и забравен. После тук построили византийски град, а по-късно — венецианска крепост. Сигурно сте забелязал колко различна архитектура се среща в замъка. Никое селище не издържало повече от едно поколение.“ Пашата се усмихна. „Странното е, че и градът и крепостта са изчезнали толкова бързо.“

„Какво се е случило с тях?“

„Никой не знае със сигурност.“

„Нямате ли някаква теория?“

Пашата повдигна рамене и отново се вгледа в свещта. Говори се какво ли не. Но в древните източници успях да открия само една легенда. Според нея низвергнатите се изкачили през Хадес и завзели храма. Странно, но сред селяните се разказва приказка, която е почти същата. Там се казва, че мъртвите населяват това място. Който строи тук, който живее тук, скоро се присъединява към прокълнатите. Говорят за демони. Май вие също споменахте тази дума в Янина — върколаци.

Усмихнах се. „Много забавно.“

„Да, нали?“ пашата се засмя, оголвайки зъби. „И все пак...“

„Да?“

„Все пак — тези селища наистина са били разрушени.“

„Така е“, усмихнах се аз, „но би трябвало да има по-вероятна причина от тази, че всички жители са се превърнали в демони. Нали не бъркам?“

Пашата замълча. „Замъкът“, обади се най-после той „е много по-голям, отколкото допускате.“

Кимнах. „Да, донякъде се запознах с размерите му.“

„Въпреки това едва ли сте добил пълна представа. Има дълбочини, до които дори аз не съм стигал, километри неосветен камък. А що за създания биха могли да живеят в такъв мрак, не искам да кажа.“ Той се наведе и отново хвана ръката ми. „Но се говори какво ли не, а и тук-там се мяркат разни тайнствени неща. Вярвате ли ми, милорд?“

„Да, ваша светлост, вярвам.“

„Ах“, пашата повдигна вежда.

„За лабиринта не знам, но мисля, че видях нещо.“

Вакел се усмихна. „Върколака ли?“

„Не бих искал да кажа.“

„Как изглеждаше?“

Погледнах пашата в очите, после отместих поглед към Янакос. „Приличаше на него, ваша светлост.“ Пръстите му се стегнаха и лицето му като че ли пребледня отново. „Стана дума за робите, които лъскаха вашата зала. Приличаше и на тях.“

Пашата пусна ръката ми. Поглади брадата си, вперил поглед в мен и на бледите му устни бавно разцъфна усмивка. „Какво въображение имате, милорд“, прошепна той.

„Гук наистина видях доста неща и само ако съм съвсем тъп, нямаше да се озадача“, отвърнах.

„Така ли?“ усмивката му изчезна. Той погледна часовника върху близката малка масичка. „Мисля, че е време да се оттеглим в покоите си.“

Аз не помръднах. „Ваша светлост“, реших да го попитам, „в голямата зала видях един къшк в арабски стил. Вие ли сте го построил?“

Пашата се взря в мен и посочи часовника. „Милорд“, каза той.

„Защо го построихте? При това по толкова богохулен начин — с женска глава над вратата?“

По лицето на пашата пробяга гняв. „Вече ви казах, милорд, аз не робувам на никакви жалки религиозни канони.“

„Но тогава защо го построихте?“

„Щом държите да знаете“ — пашата пое дъх и просъска, — „за да означа най-свещеното място в античния храм на подземния свят. Точката, която според древните, била входът към Хадес. Построих къшката от преклонение пред миналото и пред мъртъвците.“

„Значи, според вас, Хадес е по-велик бог от Аллах?“

«Да.» Пашата тихо се разсмя. «Точно така.»

«В къшката има стъпала.»

Пашата кимна.

«Много бих искал да видя какво се крие под тях.»

«Изключено, милорд, съжалявам. Забравяте, че долният свят е само за умрелите.»

«Вие самият слизал ли сте там, ваша светлост?»

Усмивката на пашата бе хладна като лед. «Лека нощ, милорд.»

Сведох глава. «Лека нощ, ваша светлост.» Обърнах се и тръгнах към стълбата, водеща за моята стая. Янакос мигом се затътри след мен. Отново се обърнах. «Между другото, Хайде, робинята, къде е тя тази вечер?» Пашата ме погледна. Забелязах“, продължих аз, „че тя не ни сервираше. Притеснявам се да не би да е болна.“

„Имаше лека треска“, най-последно рече пашата. „Надявам се, не е сериозно?“

„Не, съвсем не.“ Очите му проблеснаха. „Лека нощ, милорд.“

„Лека нощ.“

Качих се в стаята си. Янакос ме последва. Разбира се, заключих вратата, но знаех, че той е въвн — пази и чака. Странна работа. Легнах си и напипах нещо под възглавницата. Бръкнах и извадих разпятието на Хайде. Имаше и бележка: „Скъпи ми лорде, дръжте това при себе си. Аз съм добре. Бъдете смел, каквото и да стане.“ Беше се подписала „Елефтерия“ — свобода. Усмихнах се и запалих още една свещ. След малко запламтяха всичките свещи, които успях да открия. Подредих ги около леглото си — получи се стена от светлина. Изгорих бележката в пламъка на една от тях. Видях как се превърна в пепел. Очите ми започнаха да се затварят. Почувствах се ужасно уморен. Докато се усетя, бях заспал.

Той ми се присъни. Не можех да се движа, нито да дишам; не се чуваше никакъв звук, освен ритъма на кръвта в ушите ми. Намираше се върху мен — отвратително изчадие на мрака, тежко и надвесено като хищна птица. Беше впило в гърдите ми меки като пиявици устни — дебели и пълни с кръв. Опитах се да отворя очи. Мислех, че ги отварям, но от пламъците на свещите не виждах и следа. Наоколо цареше само тъмнина, задушваща тъмнина. Вдигнах поглед и ми се стори, че зърнах лицето на пашата. Той ми се усмихна с бледа похотлива усмивка, но когато го погледнах, в очните му ями нямаше нищо друго освен пустота. Имах усещането, че започвам да пропадам в тях. Тъмнината бе задгробна и вездесъща. Крещях, без да издавам нито звук, а после се превърнах в част от мрака. Нямаше нищо друго.

На следващия ден имах треска. Ту изпадах в безсъзнание, ту се свестяхах. Въобще не бях наясно кое е истина и кое — не. Стори ми се, че пашата се появи до леглото ми. Държеше в ръце разпятието и ми се надсмиваше. „Наистина, милорд, много съм разочарован! Щом презирам своята собствена религия, защо трябва да проявя уважение към вашата?“

„Вярвате в съществуването на духове, нали?“

Пашата се усмихна и изви глава. Протегнах ръка към него. „Вярвате в тях, нали?“ попитах аз отново. „Вярвате, че в този замък... че по коридорите му минават мъртвите?“

„Това е съвсем друг въпрос“, с кротък глас отговори пашата и се обърна към мен.

„Защо?“, чувствах, че се изпотявам. Вакол седна до мен и ме погали по ръката. Аз се дръпнах. „Нищо не разбирам,“ рекох. „Снощи

ме посети един дух. Вие знаете това, нали, или просто бълнувам?“ Пашата се усмихна, без да каже нищо. Очите му приличаха на сребриста вода. „Как е възможно да съществуват такива неща“, настоях аз, „а да не съществува Господ? Моля ви, кажете ми. Изгарям от любопитство, искам да знам. Как е възможно?“

Пашата се изправи. „Аз не казвам, че няма Господ“, отвърна той. Лицето му изведнъж потъмня. По него премина меланхолия и надута решителност. „Господ може и да има, милорд, но ако е така, той просто не се интересува от нас. Чуйте — минал съм през големи ужаси и познавам задгробния живот. Прониквал съм в неизбродното царство на вселената и в безкрая на несвършващите векове; прекарал съм дълги нощи занимавайки се със странни науки, изучавал съм тайните и на духовете и на човека. Пребродих свят след свят, звезда по звезда, вселена след вселена, търсейки Бога.“ Той замлъкна. После щракна с пръсти пред лицето ми. „И не открих нищо, милорд. Ние сме сами, вие и аз.“ Опитах се да кажа нещо, но той ме прекъсна с рязък жест. Наведе се над мен и почувствах, че устните му докосват бузата ми. „Ако искате да споделите моята мъдрост“, пошепна той в ухото ми, „трябва да се гмурнете, като мен, в пещерите на смъртта.“ Усетих, че отново ме целува. „Скръбта е знание, милорд“, тихо рече той и дъхът му докосна лицето ми, лек като бриз. „Трябва да запомните само това“, устните му погалиха моите и думите му приличаха на целувка — „Дървото на познанието не е дърво на живота.“

Той изчезна, а аз отново потънах в блатото на сънищата Времето не означаваше нищо за мен. Часове, може би дни прекарах в трескава мъгла. Янакос бе винаги при мен. Щом дойдех в съзнание, виждах как студените му очи ме наблюдават. Започнах да се оправям. Открих ужасен, че на гърдите ми има тънка дълга рана. По едно време се опитах да стана, да потърся Хайде, да се опълча на пашата, но Янакос заставаше между мен и вратата, а аз нямах сили да му противодействам. Веднъж почти успях да го преодоля, но той ме хвана с ръце. Бяха толкова хладни и мъртвешки, че почувствах как тръпки пробягват по кръвта ми. Пропълзях обратно до леглото. Умората отново тегнеше над клепачите ми. Заспах още преди да докосна с глава възглавницата.

Сънувах, че се намирам в кулата на Вакел паша. Той не говореше, но ме заведе до своя телескоп. Погледнах през него. Видях

звезди и галактики, носещи се във вечността. После сякаш ние самите полетяхме във вселената — тъмна пустош от безконечен въздух. Пашата се усмихна и посочи нещо. Погледнах. Зад нас имаше малка синя точка. Докато се движехме напред като слънчеви лъчи, тя се смаляваше все повече и повече, обвиваше се в ореол от светлина и заприличваше на останалите звезди. После изчезна и не остана нищо, освен множеството безбройни светлинки. Нашият свят е толкова малък, помислих си аз, замаян и опиянен от всичко, което виждах. Продължихме да се носим в пространството, през някаква вселена с безброй разширения. Сърцето ми се свиваше като гледах колко е красива и невъобразима. Пашата отново се обърна към мен и бялата му коса се увенча с ореол от безброй звезди. Той се усмихна. Усетих, че пръстите му се докоснаха до моите и после допирът изчезна.

Изведнъж се озовах в тъмнина. Въздухът край мене вече беше зловонен и застоял. Лежах на гръб. Опитах се да седна. Можех да видя само една арка пред себе си и куполест покрив над главата си. Намирах се в лабиринта. Опитах се да се изправа на крака, но покривът беше много нисък и затова започнах да пълзя — пълзях, докато тежестта на камъка не ме сплеска на пита. Усетих, че нещо ме докосна по страната и за пръв път си дадох сметка, че съм гол. Нечии пръсти държаха ръката ми. Погледнах встрани и видях Янакос. Белите му устни приличаха на ларви. Опитах се да го блъсна настрани, а той започна да ме яде. Почувствах и други устни по кожата си — сякаш бях попаднал в масов гроб и зад мен и над мен имаше само трупове, трупове, които ми пречеха да дишам. През цялото време техните устни ме облазваха, лакоми и настървени като гробищни червеи, меки, хладни и влажни от кръвта ми. Опитах да се помръдна. Тежестта ме задушаваше. Искях да извикам. В устата си усетих езика на едно от съществата. Помолих се да умра. Когато кошмарите започнаха да стихват, почти повярвах, че молбата ми се е изпълнила.

Събудих се изнемощял. Цялото ми тяло беше в белези. Треската ме беше пречистила и когато отворих вратата на стаята, Янакос не се изпречи на пътя ми. Той, разбира се, ме последва. Ядох — сервира ми познатата старица, после четох и от време на време драсвах по някой стих. Не се доближавах до лабиринта и не видях нито пашата, нито Хайде. Веднъж се опитах да оседлая коня си, но Янакос изрази ясно становището си спрямо моите намерения като започна да ме души.

Слязох от коня, Янакос отпусна ръце. Аз се обърнах рязко и го ударих с все сила. Бях се боксира за „Хароу“. Янакос се олюля и замалко да падне, но не успя. Вместо това той налетя към мен, а аз, грабвайки няколко шпори, ударих чудовището през врата. За мой ужас раната не го уби, а само опръска най-хубавата ми риза с кръв. През целия ден се чувствах отчаян. Как бих могъл да се измъкна от това чудо? То не можеше да бъде убито. През нощта го видях на моя балкон — гледаше към луната, после се обърна към мен — раната на врата му изглеждаше напълно зараснала. Потреперих и също отправих поглед към луната. Тя имаше форма на сърп. Зачудих се дали Хайде също не я гледа от някъде. Наближаваше времето, когато, според уговорката ни, трябваше да избягаме. Дали изобщо беше жива? А и аз самият щях ли да доживея този момент?

Всяка нощ изпитвах все същата сънливост, всяка нощ опитите ми да я надвия завършваха без успех. Вакел паша ми показваше невиджани чудеса — историята на земята и епохите на вселената сякаш преминаваха пред очите ми. После се озовавах изоставен в тъмнината на лабиринта. Събуждах се с белези по тялото си. Забелязах, че колкото повече изтъняваше луната, толкова избледняваха белезите ми. Чудех се какво имаше предвид Хайде, предупреждавайки ме да бягам, когато няма луна на небето. Най-после от нощното светило не остана нищо друго, освен тънко резенче светлина. Същата нощ пашата не ми се присъни в своята кула. Вместо това сънувах, че съм сам. Над мен се издигаше куполът на огромната зала. Пред мен — къшкът със своите стъпала към тъмнината. Цареше тишина — в главата си не чувах гласове, нито шепот за безсмъртие. Въпреки това чувствах, че пашата ме вика, че трябва да отида при него, независимо къде отвеждат стъпалата. Направих крачка напред — все същия покой. Усещането ми за спокойствие се засилваше. Разбирах, че съм близо до някаква голяма тайна, до някакъв ключ към загадките на живота. Да, рекох си, а може би и към смъртта. Явно навлизах в дълбините, за които говореше пашата. От тях израстваше Дървото на познанието и неговите забранени плодове. Забързах се. На края на стълбата видях широко отворена врата. Предстоеше ми да откъсна ябълката и да я захая!

„Байрон, мой Байрон.“

Размърдах се.

„Мой Байрон!“

Отворих очи.

„Хайде.“ Седнах в леглото и я целунах. Тя ме прегърна силно, после стана. Бе по-красива от всякога, но бледа, смъртно бледа. „Трябва да се връщам при него,“ пошепна, „но утре — утре заминаваме.“

„Беше ли... Добре ли си?“

„Да.“ Тя се усмихна и отново пламенно ме целуна. „А провизиите,“ попита, докато ме докосваше с устни, „готови ли са?“

„При брат ти са.“

„Трябва утре сутринта да му предадете, че тръгваме по пладне.“

„Ще направя всичко възможно, има само един проблем — малка пречка.“ Замълчах и я загледах изненадано. „Минала си през Янакос,“ рекох аз.

Хайде погледна към вратата. „Да,“ отвърна тя. Наведе се и вдигна разпятието. „Убий го,“ прошепна безчувствено, докато ми го подаваше.

Взех кръста. „Опитах. Но изглежда той се оправя твърде лесно от раните, които му нанасям.“

„Удряй в сърцето“, тихо каза Хайде и пое към вратата. „Янакос“, викна тя тихо, „Янакос.“

Съществото се появи като тромава мечка. Хайде му попя, галейки го по страните. През цялото време го гледаше в очите. В тях за миг се появи отчаяние. По бузата на Хайде се изтърколи сълза и падна в шепата на Янакос. Той се вторачи в нея, после вдигна глава към момичето. Опитва се да се усмихне, но мускулите на лицето му изглежда бяха атрофирани. Хайде ми кимна. Тя целуна съществото по страните, а после го прободете с разпятието право в сърцето.

Янакос изкрещя — ужасен незезмен звук. Фонтан от кръв плисна по балкона. Съществото рухна на земята и там, пред нашите очи, започна да се разпада — мускулите се отделяха от костите, вътрешностите се сливаха в отвратителна каша. Наблюдавах го погнусен. „Сега,“ рече тихо Хайде, „го хвърли в реката.“ Затаил дъх увих трупа в един гоблен и го пуснах от балкона в Ахерон. Обърнах се към Хайде. „Какво представляваше той?“ попитах. „Кой беше?“

Тя ме погледна. „Брат ми“, рече най-сетне.

Бях ужасен. „Съжалявам“, прошепнах аз. „Много съжалявам.“ Взех я в ръцете си. Усетих как по тялото ѝ премина тръпка. После вдигна лице към мен и понечи да тръгне към вратата. „Трябва да вървя,“ рече тя с далечен глас.

„Утре“, попитах я, „къде ще се видим?“

„В селото. Нали знаеш развалините на старата църква?“

„Голямата базилика ли? Да.“

„Точно там. Поръчайте да донесат провизиите и аз ще дойда при вас до обяд. Налага се да избягаме, докато има слънце.“ Тя вдигна ръцете ми до устните си. „След това, скъпи ми Байрон, трябва да се молим на свободата и да се надяваме, че тя ще ни се усмихне.“ Пак целуна ръцете ми, обърна се и докато се усетя, изчезна. Не я последвах. Струваше ми се, че не съм в състояние нито да кажа, нито да направя нещо. Върнах се на балкона. Умората ми се бе изпарила. На изток първите розови отблясъци вече оцветяваха снежните планински върхове.

Щом съмна, се промъкнах в конюшната, а оттам — на пътя. Трите порти бяха отворени и никой не се опита да ме спре. Стигнах до селото незабелязан. Спънах коня пред къщата на Георгиу, после влязох и повиках Петро. От ъгъла на стаята ме гледаше малко момче. Лицето му бе изпито и бледо от глад. Предложих му една пара, но то нито помръдна, нито дори мигна с очи. „Баща ти тук ли е?“ попитах аз. Въртях монетата из дланта си. Момчето изведнъж се втурна през стаята и я грабна от ръката ми. Ноктите му ме одраха по дланта. Момчето замръзна на място, защото от одрасканото потече кръв, която облизах с език. „Къде е баща ти?“ отново го попитах. Момчето ме зяпаше, после се опита да ме хване за ръката. Пернах го леко по главата и за миг помислих, че в отговор ще ме ухапе. Тогава влезе Петро. Той се скара на момчето и то избяга от стаята. Петро го изгледа, после се обърна към мен. „Да, господарю?“ попита той. Гласът му беше странно далечен. Очите му горяха както винаги. Казах му каквото трябваше. Петро кимна и обеща, че всичко ще бъде приготвено за нас.

„В старата базилика, нали?“ реших да проверя аз.

Петро отново кимна. „В старата базилика. В далечния край, до разрушената кула.“ Благодарих му за помощта. Той се поклони сковано — не помнех да го беше правил преди. Попитах дали баща му е добре.

Той кимна. „Много добре“, промърмори. Видях, че искаше да го оставя сам.

„Радвам се“, рекох и отстъпих към вратата. „Предай му моите поздравии.“ Петро не отвърна нищо. Аз се качих на коня и поех по пътеката. Той ме изгледа — почти осезаемо чувствах погледа му върху гърба си.

Спомних си, сякаш осъзнавайки за първи път, че Янакос беше и негов брат. Дали Петро знаеше истината? Надявах се да не е така. Можеше ли да има нещо по-ужасно от това да видиш собствената си кръв, превърнала се в такова чудовище? Много по-хубаво би било да вярваш, че е мъртъв. Но Хайде знаеше — тя бе живяла с него ден след ден. Беше жена, гъркиня и робиня. Да, помислих си, свободата свети най-ярко между стените на зандана. Духът не може да бъде окован — той лети високо, въпреки тежките вериги. Щях да се моля на свободата, както ме посъветва Хайде, но ми се искаше богинята да носи нейното лице.

Слязох надолу по планинската пътека, за да проверя, дали няма нещо, което да спре бягството ни. Пътят изглеждаше чист. Напред, в далечината се чернееха куп облаци, но небето грееше лазурно и светло. Погледнах към слънцето. То бе точно над мен — вече е пладне, рекох си. Върнах се в селото и отидох в базиликата. Отвъд главната врата не се виждаше нищо — просто празна черупка. Копитата на коня ми прокънтяха сред развалините. Забелязах веднага кулата — петнайсет, двайсет стъпала над обсипания с отломки и плевели под, на мястото, където някога е бил олтарът. Там нямаше никого. Погледнах часовника си — още не беше дванайсет. Почаках в сянката на кулата, но хората, които очаквах, не се появяваха. Започнах да се притеснявам — времето минаваше. Тишината започна да трепти подобно маранята пред очите ми. „По дяволите!“ изругах. „Дори провизиите ги няма.“ Отново се качих на седлото и отидох до къщата на Петро. Почуках на вратата. Никой не отговори. Влязох вътре и извиках името на Петро — отговор не последва. Огледах се отчаян наоколо. Дали пашата не бе разкрил нашите планове? Дали Петро и Цялото му семейство не са арестувани? Отвън, вързан за един стълб стоеше кон, красиво животно, което той би могъл да купи само с моето злато. Отвързах го и го поведох към кулата на базиликата. Спънах животното в сянката на стъпалата, после

извадих часовника си. Беше почти два. Бързо скочих на коня си и препуснах с все сила по пътя към замъка.

Наоколо отново бе пусто. Не се виждаше жива душа — жегата вече беше непоносима — обгръщаше плътно белите зъбери на планината. Преди да мина през портата, погледнах назад. Хоризонтът бе обагрен в тънмораво, а в мрака на приближаващата буря проблясваха светкавици. Трябва да побързаме, рекох си. Тъмнината, подобно на прокрадващ се хищник, бавно се надигаше да погълне слънцето.

Втурнах се по безбройните пусти коридори. „Хайде!“ виках аз. „Хайде!“ Знаех, че няма да получа отговор — всяка стая, всеки коридор ме посрещаше празен като предходния. Озовах се в лабиринта.

Спрях, за да проверя пистолета си, и продължих, викайки както преди. В един момент почувствах, че ме обхваща отчаяние и страх — познатият, сковаващ страх, който явно се носеше във въздуха на лабиринта и обезсилваше всеки, осмилал се да влезе. Този път не забелязах нищо в сенките — нямаше ги предишните внезапни раздвижвания. Озовах се пред мозайката с девата-демон и нейното наподобяващо Христос дете. Опитах се да не поглеждам към тях — продължих напред през завесата, към залата. Спрях и се заозъртах. Над мен се издигаше огромният купол. Наоколо бяха колоните и масивните каменни стени. Стълбите изглеждаха празни. По каменния под предишните прегърбени фигури ги нямаше. „Хайде!“ Изкрещях. „Хайде!“ Отчаяно започнах да се вирам в огнената пирамида и нагоре — където се извисяваха пламъците. После раменете ми увиснаха. Сведох очи. Погледът ми спря върху къошка в средата на залата.

Бавно и внимателно подготвих пистолета си. Отново се огледах. С премерени стъпки се отправих към входа му. Пристъпих и зачаках. Не стана нищо — вътре нямаше никой — никой, който да ми попречи да тръгна надолу по стъпалата. Вперих поглед към онова, което беше пред мен — както преди, стъпалата се губеха в мрака. Поех по тях. С всяка нова крачка, стисках все по-силно и по-силно оръжието си. Мракът ме обгръщаше плътно, също като застоялия неподвижен въздух. Спрях, за да проверя дали очите ми няма да свикнат с тъмнината. В края на краищата се наложи да опипвам пътя пред себе си. „Долният свят, милорд, е само за умрелите.“ Чух отново думите на

пашата. В същия момент усетих нещо пред мен. Вдигнах пистолета, поех дълбоко дъх и отново го свалих. Намирах се пред една врата. Потърсих дръжката и я отворих. Зад нея се виеше стълбище, осветено от слаба, мигаща рубиненочервена светлина. На стената видях фрески в арабски стил. Като че ли илюстрираха историята на Адам и Ева. Само че Ева стоеше встрани, бледа, останала без кръв, а Адам се намираше в ръцете на друга жена. Тя пиеше кръвта му. Лицето ѝ беше като на жената над вратата на къшкка. Продължих напред. Мяркащите се по каменните стени сенки станаха по-високи и по-червени. Започнах да си мисля, че може би древните са били прави — стъпалата наистина водеха към ада. После видях, че свършват. Нататък се показва нещо като каменна стая. Почувствах, че се намирам много дълбоко под земята — това можеше да бъде единствено гробница. Вдигнах пистолета, готов за стрелба. Пристъпих през прага и влязох в криптата.

Лорд Байрон замълча. Ребека, стояла безмълвна толкова дълго, нямаше желание да говори, за да подкани вампира да продължи. Остана неподвижна, с вперени в него очи. Той също се взираше, но не в Ребека, а в онази открита преди толкова много години каменна стая. С безизразно лице лордът погали брадата си с върха на пръстите. В очите му проблясваше загадъчна усмивка.

— Имаше пламъци — рече той най-сетне. — Пламъци, които се издигаха от бездната в далечния край на помещението. Пред тях стоеше стар олтар с посвещение на Хадес, богът на смъртта. До олтара видях Хайде. Лежеше по гръб, красива и нещастна, фереджето ѝ беше свалено, туниката — разкъсана на гърдите. Пашата се бе впил в тях като бебе, което суче от майка си. От време на време той спираше, галейки гърдите и с устни и страни. Разбрах, че си играе с изтичането на кръвта ѝ. Хайде се движеше и стенеше, но не можеше да стане, защото мъжът я държеше за китките, а тя бе слаба, много слаба. Колко нежно я изпиваше пашата. Отново я погали. По зърната на гърдите ѝ от езика му остана кръв. Момичето изведнъж изхълца, пръстите ѝ се свиха конвулсивно във въздуха. Тя стисна краката си около пашата. Успокоявайки ръката си, аз вдигнах оръжието. Пристъпих крачка напред. Допрях цевта в тила на Вакед.

Той бавно се обърна и ме погледна. Очите му горяха в сребристо. Страните му изглеждаха издути и дебели. По устните и мустаците му имаше петна кръв. Усмихна се, оголвайки към мен дългите си, бели

зъби — помислих, че ще скочи да се впие във врата ми. Когато го натиснах по-силно с пистолета по главата, той се олюля и падна, като пиян кърлеж. Тогава си дадох сметка, че това сравнение съдържа самата истина. Пашата лежеше на едната си страна, червендалест, подут, пълен с кръв. Опита се да стане, но успя само да положи главата си в основата на олтара. Прилича на пиян, рекох си. На отровен от алкохол, който едва се движи.

„Убийте го“, прошепна тихо Хайде. Тя бе успяла да се изправи на крака, но се опираше на ръката ми. „Убийте го“, отново повтори тя. „Простреляйте го в сърцето.“

Пашата се разсмя. „Да ме убие?“ злорадо рече той. Гласът му прозвуча неочаквано приятно в ушите ми — дори Хайде изглеждаше очарована от него. Изведнъж тя се мушна в тъмното и видях как взима един меч. Изглежда го беше скрила там по-рано, за да има готовност в момент като този.

„Куршумът хапе по-дълбоко“, рекох аз. „Моля те, Хайде, остави меч.“

Пашата отново се изсмя. „Виждаш ли, моя прекрасна робиньо? Твоят освободител никога няма да ме убие, защото много държи да се добере до моите знания.“

„Убийте го“, повтори Хайде и изведнъж извика. „Убийте го веднага!“

Ръката ми върху пистолета бе спокойна като преди. „Базиликата“, прошепнах аз, „разрушената кула — чакай ме там.“

Хайде ме погледна. „Не се изкушавайте.“ Тя вдигна ръка да ме погали, после едва чуто промълви: „Не ме предавайте, Байрон, иначе ще бъдете низвергнат в ада.“ Обърна се и тръгна към стълбата. „До скоро в разрушената кула,“ каза и изчезна. Ние с пашата останахме сами. Пристъпих към него. „Ще ви убия,“ насочих пистолета право в сърцето му. „Не се заблуждавайте, ваша светлост, че няма да го направя.“

Пашата лениво се усмихна. „Да се заблуждавам ли?“

Вгледах се в него и ръката ми започна да трепери. Успокоих я отново. „Какво сте вие?“ попита: „Що за същество?“

„Вие знаете какво съм.“

„Чудовище, върколак, кръвопиец.“

„Трябва да пия кръв, да.“ Пашата кимна. „Но някога бях човек, като вас. А сега, както добре знаете, драги лорд Байрон, владее тайната на безсмъртието.“ Той ми се усмихна и отново кимна. „Както добре знаете...“

Поклатих глава. „Безсмъртие ли?“ изгледах го с отвращение. „Че вие не сте жив. Вие сте мъртъв. Може да се храните от живота, но сам не го притежавате. Дори не си го помисляйте — грешите, грешите.“

„Не, милорд“ той вдигна ръка. „Не виждате ли? Безсмъртието се намира в друго измерение — отвъд живота. Трябва да пречистите тялото си от калта, а ума — от мислите за смъртта.“ Вакел докосна пръстите ми и аз почувствах нещо топло и живо. „Не се плашете, милорд. Бъдете млад и стар. Бъдете човек и бог. Бъдете над живота и над смъртта. Ако успеете да постигнете всичко това в мислите и в съществуването си, милорд, значи вече сте открил безсмъртието.“

Погледнах го. Гласът му бе нежен и изпълнен с мъдростта на ангел. Ръката ми се отпусна встрани. „Не разбирам,“ рекох безпомощно аз. „Как може това да бъде вярно?“

„Съмнявате ли се?“

Не му отговорих. Продължих да се вирам в него — очите му станаха дълбоки като водите на красиво езеро и като че ли охладиха моя страх и отдръпване. „Преди много години,“ тихо каза пашата, „бях учител по естествени науки в град Александрия. Занимавах се с химия, медицина, философия. Четях древните мъдреци — египетски и гръцки. Овладях отдавна погребани мъдрости и забравени истини. Започнах да мечтая някой ден да победя смъртта. Представях си как ще откроя еликсира на живота.“ Той замълча. „Отвратителна идея, при това тя определи съдбата ми. Осени ме в двайсетата година на Мюсюлманската ера, по време на царуването на халиф Отман. По християнското летоброене — през 642-а година.“

Чувствах как потъвам в очите му. Трябваше да повикам на помощ скептицизма си. Да повярвам, че той лъже. Не можех. „Значи открихте,“ рекох аз, „еликсира на живота.“

Пашата поклати глава. „Не, нито тогава, нито по-късно, макар че го търсих и в модерните науки, така както и в древните. Ако въобще съществува такъв еликсир, защото досега той ми убягва...“

„Как тогава...?“ направих аз жест с пистолета. Гласът ми замря.

„Не можете ли да се досетите?“

Можех, разбира се. Не казах нищо, но наистина се досещах.

Пашата отново ме хвана за ръката и ме дръпна към себе си. „Бях прелъстен“ прошепна той. „Цяла година в Александрия се носеше викът: «Лилит дойде! Лилит, кръвопийцата е тук!» Откриваха обезкръвени тела по полето и по пътищата. При мен идваха хора, защото изпитваха страх — бях много прочут. Казвах им да не губят смелост, твърдях, че няма никаква Лилит, никаква блудница-принцеса, която може да изпие кръвта им. Но дори когато им говорех това, знаех, че не е така, защото Лилит посещаваше самия мен. Тя ми показва, както сега аз на вас, висините на безсмъртието.“ Той стисна ръката ми. „Тези висини, милорд, са реални. Ако ви разказвам случилото се с мен, правя го, за да разберете какво ви предлагам — мъдростта, насладата, неземната сила. Чувал ли сте Лилит? Знаете ли коя всъщност е тя? Според еврейската легенда била първата жена на Адам, макар че мъжете я боготворели още в зората на времето. В Египет, в Ур, сред ханаанците тя била известна като Кралица на сукубите^[1]. Кралица на всички, които като мен, се сдобиват с мъдрост, пиейки човешка кръв.“ Той ме погали по шията, после прокара пръст по ризата ми. „Разберете това, милорд. Аз не ви предлагам живот, не ви предлагам и смърт. Предлагам ви нещо, старо като самите скали. Подгответе се за него. Подгответе се, милорд и бъдете благодарен.“

Той яростно ме целуна. Почувствах върху устните си зъбите му, усетих вкуса на кръвта в устата му. Кръвта на Хайде. Трепнах. Изглежда пашата усети това, защото ме сграбчи и се опита да ме повали. Аз успях да се изтръгна от ръцете му и се изправих на крака. Вакел вдигна лице към мен. „Не се плашете, милорд“, рече той. Протегна длан да погали краката ми. „Аз също се съпротивлявах, когато ме прелъстиха — в началото.“ Той бавно започна да пълзи, прокарайки показалеца си нагоре по крака ми. Насочих револвера. Пашата ме видя и се разсмя — хладен надменен смях, пълен с похот и гняв. Изведнъж отвори паст и се хвърли на шията ми като див звяр. Стрелях, но в бъркотията не улучих целта — куршумът се заби в корема му. Пашата се хвана за раната, погледна как кръвта избива изпод пръстите му, после смаян вдигна очи към мен. Стрелях отново. Този път го улучих в гърдите. Той политна заднишком и падна върху каменния олтар. „Аз избирам живота,“ казах и се изправих над него. „Не приемам вашия подарък.“ Прицелих се в сърцето му и натиснах

спусъка. Гърдите му се превърнаха в купчина от кости и кръв. Вакел паша изстена и цялото му тяло потрепери. Вдигна ръка, сякаш за да ме докосне. После тя безпомощно се отпусна и тялото му замръзна неподвижно. Побутнах го с върха на обувката си. Наведох се да потърся пулса му — нямаше и следа от живот. Гледах пашата още миг — той лежеше с глава пред олтара на Хадес. След това се обърнах и го оставих — най-сетне в това светилище на смъртта се бе появил един истински мъртвец.

[1] сукуби — зли женски духове, съвкупяващи се със спящи мъже. (бел.пр.) ↑

VI

Ако мажех надълго и нашироко да обясня истинските причини, залегнали в основата на този мой, може би естествен темперамент — тази превърнала ме в нарицателно меланхолия, никой не би се учудил... Но това е невъзможно без известна доза измама... Не знам какво представлява животът на другите, но аз не съм в състояние да си припомня по-странно нещо от моите ранни години. Написах мемоарите си, пропускайки всичко наистина важно и значимо — от почит към паметта на мъртвите, от уважение към достойнството на живите, както и заради онези, които всъщност са и едното и другото.

Лорд Байрон,
„Разхвърляни мисли“

— Небето над Ахерон изглеждаше застрашително черно, сякаш изразяваше своята скръб по мъртвия господар на замъка. Когато възседнах коня си и го пришпорих по виещия се път, той изцвили от страх. Докато препусках през отворените порти, чух как от бойниците стражи с горящи факли в ръцете ми викат нещо. Извърнах се и ги погледнах. Сочеха ми селото и не спираха да крещат, доколкото разбрах, някакви предупреждения. Вятърът беснееше из зъберите и отнасяше гласовете им. Продължих в галоп и скоро бойниците останаха зад гърба ми. Дръпнах поводите. Пред мен, под надвисналото зеленикаво небе призрачно се белееше селото.

Беше както винаги пусто, но кой знае защо — може би заради опънатите ми нерви или от някакво предчувствие, отново извадих пистолета си и погледнах към развалините. Чувствах някакъв странен,

необясним страх какво ще заваря там. Нямахте нищо. Насочих коня към базиликата. Когато минавах край къщата на Петро, забелязах нещо дребно свито край пътя. „Лорд Байрон!“ извика то с остър, тънък глас. Спрях и го погледнах. Беше синът на Петро, малкото момче с изпито лице, което грабна монетата от ръката ми сутринта. „Моля ви, лорд Байрон, елате вътре,“ настоя то. Аз поклатих глава. Момчето посочи къщата и изрече една единствена дума — „Хайде“. Слязох от коня и го последвах в къщата.

Вътре цареше полумрак — нямаше свещи, нито огън. Вратата се затвори зад гърба ми и я залостиха. Стреснат погледнах назад — момчето вдигна очи към мен — бледото му лице се открояваше в мрака — сочеше ми другата стая. Тръгнах натам. „Хайде,“ викнах аз. „Хайде!“ Никакъв отговор. След миг дочух кикот, тих и тънък — идваше от стаята пред мен. Три, четири детски гласчета започнаха да пеят: „Хайде, Хайде, Хайде!“ И отново кикот, после — тишина. Рязко отворих вратата.

Срещу мен просветваха четири чифта широко отворени очи — три момичета и едно малко момченце. Имаха бледи и тъжни лица — също като на брат си. Едно от момичетата, най-красивото, ми се усмихна. Детското му лице изведнъж се превърна в най-жестокото и покварено нещо, което някога бях виждал. Момчето оголи зъби, очите му грееха в сребристо. Устните му, забелязах в този миг, изглеждаха червени и похотливи. Разбрах, че са оцветени с кръв. И четирите деца стояха скупчени около едно женско тяло и когато пристъпих крачка напред, видях, че се гощават с майката на Петро. Лицето ѝ бе застинало в смъртна агония и неописуем ужас. Без да мисля се надвесих над нея. Протегнах ръка и я погалих по косата. Изведнъж тя ме погледна с горящи очи и се надигна. Зъбите ѝ блеснаха. Жената жадно отвори уста. Децата се разсмяха от удоволствие, защото баба им насочи ръцете си към шията ми. Направи го прекалено бавно. Отстъпих назад, Насочих пистолета си и изпратих един куршум в гърдите ѝ. Тогава почувствах върху гърба си нокти — петото дете, онова, което ме беше довело, се опитваше да се покатери върху мен. Тръснах го от гърба си и когато то падна, инстинктивно изстрелях един куршум и в него. Черепът му се раздробил, а останалите деца се дръпнаха изплашени. Тогава, за мой ужас, бабата отново се раздвижи. Детето и всички останали започнаха да пристъпват към мен. Не знаех

кое е по-лошо — видът на втреченото в мен момче с наполовина отнесен череп, или гладът в очите на останалите — толкова малки и така красиви. Най-малкото момче се спусна към мен. Отблъснах го с ръка, после отстъпих заднишком, затворих първата врата след себе си, а когато върколакът я отвори отново, се втурнах към входната врата, извеждаща на улицата. Тя бе залостена. По дяволите, рекох си аз, бях забравил това. Напънах резето и докато се оправях с него, с отворени малки устица и победоносен блясък в очите, децата отново се хвърлиха към мен. Едно от тях успя да ме одраска, но в този миг вратата най-сетне се отвори и аз излетях навън и я затръшнах, преди да са ме последвали. Облегнах се, чувствайки как малките тела напират от другата страна. После се втурнах с все сила и скочих върху коня си — те не смогнаха да ме настигнат. Препуснах по пътя. Извърнах се назад през рамо — гледаха след мен и плачеха. Виеха като измъчени животни. Втори път не се обърнах — трябваше да стигна до базиликата. Трябваше да разбере дали Хайде е още жива.

Яздейки, забелязах светлина от огън. Добрах се до арката на базиликата. Пред мен се изправи фигура с вдигнати ръце — на фона на оранжевите отражения, се различаваше само силуетът. Човекът се засмя — в гласът му звучеше насмешка и триумф. Погледна ме и отново избухна в смях. Беше Георгиу. Понечи да се хвърли върху мен, но конят го закачи с копито и той се дръпна назад. Пришпорих животното по пода на църквата. Тъмни фигури се обръщаха и ме проследяваха с поглед. Познах сред тях свещеника. И той като останалите ме гледаше с мъртви, проблясващи в сребристо очи. Бяха се събрали в далечния край на базиликата, около разрушената кула. Приблжих, връхлитайки върху тези пред мен и отблъсквайки онези, които се опитваха да ме свалят от седлото.

„Байрон!“ чух да вика Хайде. Седеше на най-високото стъпало, облечена като прислужница. В ръцете си стискаше две запалени факли, а пред краката ѝ гореше огън. Побягна надолу по стълбата. Едно от чудовищата се хвърли върху нея. Аз насочих пистолета и стрелях, с куршум в гърдите върколакът отстъпи, олюлявайки се назад. Огледах се за нейния кон — лежеше мъртъв, нападнат от жадните хора-пиявици.

„Скачай!“ викнах на Хайде. Тя се втурна и едва не падна, но успя да се улови за гривата на коня. Аз я издърпах и тя се намери на седлото

— в ръцете ми. Не виждах накъде яздим. Преминавахме през камънаци и маслинови дървета. Знаех, че за да избягаме, трябва да намерим пътя. Изведнъж над планинските зъбери блесна светкавица.

„Надясно!“ викна Хайде.

Кимнах и се вгледах напред. Успях да различа виещия се от замъка път, а после, в светлината на втора светкавица — нещо друго — армия от черни духове, които излизаха от портите под бойниците и се разпиляваха като листа под напора на бурята. Когато стигнахме пътя, те изглежда подушиха кръвта ни, защото между поривите на вятъра чувахме как тънко пищят. Намираха се далеч назад, а пътят пред нас бе съвсем чист. Скоро се изгубиха из планинските завои.

Тъкмо започнах да мисля, че сме избегнали опасността, когато под арката, очертаваща границата на древния град, нещо тежко скочи на гърба ми и ме събори от седлото в прахта. Усетих във врата си нечий дъх — вонеше на гнило и смърт. Опитах се да се извърна, да се освободя от примката на нападателя, но ноктите му безмилостно се впиваха в ръцете ми.

„Не му позволявайте да ви ухапе!“ извика Хайде. „Байрон, не му позволявайте да пие от кръвта ви!“

Съществуването се смути от гласа на момичето. Заоглежда се. В това време аз успях да се изтръгна на свобода и в своя нападател с ужас познах Петро. Колко променен изглеждаше сега! Кожата му беше восъчна като на пресен труп, очите му святаха в червено, сякаш бе чакал. Щом осъзна, че съм се освободил, той отново се нахвърли върху мен. Хванах го за гърлото и се опитах да го отблъсна, но Петро беше много силен. Почувствах отново дъха му — челюстите му се приближаваха все повече и повече към шията ми. Вонята му бе убийствено силна — помислих, че ще припадна.

„Петро!“ чух да вика Хайде. „Петро!“

По лицето ми започнаха да се стичат слюнките му. Разбрах, че повече не мога да се съпротивлявам. Приготвих се за най-лошото — да споделя участта на селото — полусмърт. В този миг усетих тласък, след него — втори. Петро ме пусна и се строполи на земята. Вдигнах очи. Хайде държеше в ръцете си голям камък, целият в кръв и косми. Петро лежеше неподвижно в краката й. След миг се разшава и посегна с хищните си ръце към момичето. Хайде извади изпод дрехата си разпятието, прицели се в сърцето му и го заби с всичка сила. Петро

извика, също като своя брат. От гърдите му шурна кръв. Хайде дръпна разпятието от трупа и легна до него. Заплака със сухи, сърцераздирателни вопли.

Прегърнах я. Когато най-последно от очите ѝ рунуха сълзи, аз нежно я хванах за ръката и я поведох към коня. Мълчах — какво бих могъл да ѝ кажа?

„Препускайте бързо,“ прошепна Хайде и аз хванах юздите. „Нека това място остане далеч зад нас. Завинаги.“ Кимнах и смущах коня. Понесохме се надолу по планинския път.

Настъпи кратка пауза. Лорд Байрон стискаше дръжките на стола и дишаше тежко.

— Напуснахте ли го? — попита нетърпеливо Ребека. — Завинаги, искам да кажа?

Лордът леко се усмихна.

— Госпожице Карвил, моля ви. Оставете ме да разказвам. Досега се държахте много добре. Позволете ми да продължа, както смятам за нужно. Не разваляйте нещата.

— Съжалявам...

— ... Но?

Ребека се усмихна разбиращо.

— Да... Не казахте какво стана със селото. Разправете поне това.

Лорд Байрон повдигна вежда.

— Как бе настъпила тази бърза промяна? Кой я бе причинил? Пашата или Георгиу?

Лорд Байрон отново се усмихна.

— Тези въпроси, както сигурно се досещате, в онзи момент не бяха далеч и от моето съзнание. Същевременно не исках да притеснявам Хайде, да я карам да се замисля и да си припомня какво се е случило със семейството ѝ. Но когато бурята се усили и се налагаше на всяка цена да се приютим някъде, реших, че трябва да разбера дали не е опасно да спрем за през нощта.

— Вашият кон, ако е носил и двама ви, сигурно е издъхвал от умора? Нали не греша?

— Не. Срецнахме един човек — до онзи същия мост, където преди бях видял Георгиу. Както го пресичахме, от дъжда изникна конник. Водеше и втори кон. Неочаквано извика името ми. Оказа се Висили — чакал ме. „Че можех ли да ви изоставя, господарю?“

усмихна се под огромните си мустаци той. „И то защото ме е подкупил някакъв си върколак?“ След тези думи плю, победоносно наруга пашата и продължи: „Онзи никаквец не знае ли, че разбойникът живее заради едната си чест, така както свещеникът — заради златото и похотта?“ Отново избухна в ругатни. После между скалите ни показа заслона, който бил построил сам. „Ще тръгнем призори, господарю, а засега... Момичето има нужда от почивка. При мен ще намерите огън и храна“ — Той ми намигна. — „А също и ракия“. Можех ли да споря? Не ми беше лесно дори да му поблагодаря. Помни — ако имаш нужда от сърцат човек — намери някой разбойник.

Когато седнахме край огъня, дори Хайде се посвести. Вярно, почти не говореше, но след като се нахранихме, започнах да я разпитвам какви са шансовете ни да избягаме. Исках да разбера ще продължат ли да ни преследват съществата от селото? Хайде поклати глава. Няма, отвърна тя, стига с пашата да е свършено наистина. Попитах я какво иска да каже. Тя замълча. После заобяснява с дрезгав глас: превръщайки някой човек във върколак, пашата създава и чудовища, чието единствено желание е да пият човешка кръв. Някои от тях са просто ходещи мъртъвци, зависими изцяло от неговата воля. Други се изпълват с животинска жестокост и заразяват всеки, от когото пият кръв. Девојката замълча. Висили и подаде плоската с ракията. Хайде отпи и продължи да говори. Предполагаше, че баща ѝ е бил превърнат в същество от втория тип. Вдигна очите си към мен. В тях прочетох яростна омраза. „Вакел е бил наясно какво ще се случи. Направил го е нарочно — превърнал е баща ми във вампир, чрез него — цялото ми семейство, а по-нататък и цялото село. Но Байрон, ако вие сте го убил, неговите същества също ще започнат да умират и ние сме във от опасност. Ако сте го убил.“

„Какво значи това «ако»? Застрелях го, видях как умря.“

Висили се обади. „В сърцето ли го простреляхте, господарю?“

„Да.“

„Сигурен ли сте, господарю?“

„По дяволите, Висили, аз улучвам бастун от двайсет крачки, как ще пропусна човешко сърце от две?“

Висили повдигна рамене. „Тогава остава да се боим само от татарите.“

„Какво? Телохранителите на пашата? Те пък защо ще ни гонят?“

Висили отново вдигна рамене. „За да отмъстят за Вакеп паша, разбира се.“ Той ме погледна и се засмя. „И те, когато се привържат, са верни като бандитите.“

„Верни? Едва ли са способни на такава вярност.“

Висили се усмихна на комплиментa — не си го беше изпросил сам. Освен това неговото предупреждение ме разтревожи. „Излиза,“ обадих се аз, „че вампирите се хранят и с кръв от телохранителите, така ли?“

„Да се надяваме.“ Висили извади камата си и се вторачи в нея. „Ако аз бях татарин, щях да осветя селото с факли и да чакам да съмне.“

„Слънцето убива тези същества, така ли?“

„Така са ни учили, господарю.“

„Но аз съм виждал пашата посред бял ден.“

„Той издържа на всичко“, намеси се неочаквано Хайде, обгръщайки тялото си с ръце. „По-стар е от планина и по-опасен от змия. Какво могат да му направят няколко слънчеви лъча? Но истината е, че слънцето го омаломощава. Най-слаб е когато няма луна, която да възвръща силите му.“ Тя хвана ръцете ми и ги целуна с неочаквана страст и въодушевление. „Затова трябва да тръгнем утре с първите лъчи и да яздим както никога досега. Така ще спечелим свободата си.“ Хайде ми се усмихна. „Молихте ли се на богинята, Байрон, както ви поръчах?“

Да.

„И тя е с нас?“

„Разбира се“, прошепнах аз. Целунах я нежно по челото. „Как иначе?“ После я подканих да заспива.

Висили, който сякаш бе от камък, прекара нощта на пост. Опитах се да будувам заедно с него, но скоро клюмнах и докато се усетя, че съм заспал, го чух да шепне в ухото ми, че вече е съмнало. Надзърнах към небето. Бурята отдавна бе отминала и утринният въздух изглеждаше мек и кристално чист.

„Денят ще бъде горещ“, прошепна Хайде, поемайки редом с мен по пътя.

Погледнах я. Страните и руменееха като утрото на изток, в очите ѝ се отразяваше светлината на настъпващия ден. Най-последно, след ужаса на спомените, тя сякаш съзираше мечтаната до този момент

свобода. „Ще се справим,“ рекох аз и стиснах ръката ѝ. Тя кимна леко и се качи на седлото, изчака ни с Висили да яхнем конете, дръпнах юздите и препуснах надолу по пътя.

Яздихме с всичка сила, въпреки горещото, извисяващо се в небето слънце. От време на време Висили слизаше от коня и се изкатерваше до близкия връх. Връщаше се усмихнат и клатеше глава. Беше някъде около пладне, когато слезе тичешком от един зъбер — видяхме, че е намръщен. Промърмори, че бил забелязал движещ се облак прах далеч от нас.

„Насам ли?“ попитах аз.

Висили вдигна рамене.

„По-бързо ли яздят от нас?“

Той отново сви рамене. „Ако са татарите, не е изключено.“

Изругах тихо, загледан в пътя пред себе си. После вдигнах очи към чистото синьо небе. „Докъде трябва да стигнем, Висили, за да сме в безопасност?“, попитах аз.

„Отвъд границата на пашалъка. Няма да посмеят да преследват чужденец-благородник по-нататък, особено ако е приятел на великия Али паша.“

„Сигурен ли си?“

„Да, господарю.“

„Къде е тази граница?“

„На пътя за Мисолонги. Там има малка крепост.“

„А след колко време ще стигнем до там?“

„След два часа. Може и след час и половина, ако яздим бързо.“

Хайде погледна към небето. „Вече е пладне. Слънцето започва да слиза.“ После се обърна към мен. „Трябва да препускаме повече от бързо. Сякаш самият Дявол е по петите ни.“

Така и направихме. Мина един час. В застиналата мараня не се чуваше нищо друго освен копитата на нашите коне по белия прах на пътя — отнасяха ни все по-близо до пътя към Мисолонги. Спряхме, за да напоим конете си до един поток — приятно зелено кътче сред скалите и зъберите. Хайде слезе от седлото и напълни шишето за вода. Когато вдигна глава, забеляза в далечината малък облак прах.

„Това ли видя и ти?“ попита Висили. Ние с него отправихме погледи натам.

„Те приближават,“ рекох аз.

Висили кимна. „Хайде“, подкани той, дръпвайки коня от водата. „Чака ни още много път.“

Прашният облак обаче, колкото и да се напругахме, не изчезваше. Напротив — той непрекъснато се сгъстяваше и скоро сякаш почти ни засенчи. В този миг чух как Хайде хлъцна от изненада. Обърнах се. В далечината проблесна метал по конски такъми. Чух далечен тропот на копита. Завихме зад една голяма скала и преследвачите ни изчезнаха, но не бяхме съвсем сигурни, че сме се измъкнали незабелязани. Пътят слизаше в равнината и се изправяше, оставяйки назад зъберите и възвишенията. В откритата равнина лесно можехме да бъдем открити.

„Още колко има?“ викнах към Висили. Той посочи. Някъде много напред едва прозираше бялата нишка на един път и охраняващото го малко укрепление.

„Замъкът на Али паша“, викна Висили. „Трябва да стигнем до там. Препускайте, господарю, с всичка сила!“

Докато заобикаляхме хребета, нашите преследвачи ни забелязаха. Чух победоносните им викове, обърнах се — те се разгръщаха в ширина, за да ни изловят в равнината. Проехтя изстрел и конят ми едва не се спъна. Ругаейки, започнах да ровя в дисагите за пистолетите.

„Продължавайте напред, господарю!“ викна Висили, когато отекна вторият изстрел. „Татарите не умеят да се целят!“ Но в препускането ги биваше. Трима от тях се откъснаха от групата и се втурнаха към нас. Единият догони Хайде и когато тя замахна с камата си, той се разсмя. Започна да си играе с нея — въртеше се наоколо и уж я заплашваше. В това време най-сетне успях да извадя оръжието си. Бях го заредил по-рано и се молах да не засече. Татаринът хвана Хайде за косите. Тя отчаяно стискаше юздите, а той я дърпаше. После отстъпи, отново приближи и този път улови Хайде за ръката. Натиснах спусъка и изстрелът заглуши смеха му. Мъжът подскочи над седлото сякаш приветстваше някого, после се килна назад и конят го повлече обратно по пътя. Когато Подплашеното животно се вряза в редиците на преследвачите, те спряха. Почувствах как духът ми се връща — портите на укреплението се отвориха за нас. Изглежда татарите също видяха това, защото изведнъж дочухме викове на гняв. Тропотът на конете им отекваше съвсем наблизко. Огледах се — дали пашата не е с

тях? Нямах го. Отново се обърнах. Не се забелязваше сред преследвачите. Разбира се — той беше мъртъв, аз лично го видях как умира.

„Продължавайте, господарю!“ извика Висили. Край нас профучаха куршуми. Откъм укреплението им отвърнаха с огън и някои от татарите отстъпиха. Повечето обаче продължиха и докато галопирах към отворените порти си мислех, че няма да успеем. Почувствах на рамото си ръка. Обърнах се — един татарин се хилеше в лицето ми. Той посегна да ме хване за шията, но в този момент аз се дръпнах, конят ми скрита неговия и татаринът се сгромоляса от седлото. Потърсих с очи Хайде. Бе стигнала до портите.

„Господарю, по-бързо!“ викна пред мен Висили. Пришпорих уморения жребец. Ездачите зад мен изостанаха. Минах през входа на укреплението и портите се затвориха.

Бяхме вън от опасност, поне за известно време. Но макар и зад стените, ние не се чувствахме напълно спокойни. Командирът на гарнизона изглеждаше навъсен и подозрителен човек. Не можеше и да бъде иначе, след като се появихме по толкова необикновен начин — татарите ни преследваха направо яростно. Казах на командира, че са клепти, но той ме погледна с откровено съмнение. Стана по-любезен, когато му споменах, че съм приятел на Али паша и му показах писмото, което нося. В любезността му имаше нещо гръцко. Не му вярвах — след като си поотпочинахме и се уверихме, че татарите наистина са се върнали към планината, ние продължихме напред. Пътят за Мисолонги, макар почти безлюден, ни изглеждаше направо оживен след пустите планински пътеки. Той се намирал в по-добро състояние, затова се движехме и с доста прилична скорост. Разбира се, непрекъснато проверявахме дали някой не ни следва — облаци прах не се виждаха, така че след известно време се почувствахме по-спокойни. Пренощувахме в Арта — приятно място. Там наехме войници, десет на брой, които да ни охраняват в предстоящото ни пътуване. Вече се чувствах доста по-самоуверен. Тръгнахме отново чак късно сутринта, защото Хайде бе изтощена и спа почти дванайсет часа. Реших да не я будя. По този начин и платоническите ни отношения останаха несмутени от нищо.

— Как бих могъл да виня Хайде, че по този начин се пази за момента, когато ще разбере, че е наистина свободна? — лорд Байрон

замълча, очите му се разшириха, загледани в тъмнината, сякаш виждаше изчезналото минало. — Нейната непорочност... — той отново погледна Ребека. — Нейната чистота — прошепна, — бе дива и необузdana като страстта в душата ѝ — пламък на надеждата, опазен в дългите години на робството. Ако я обичах, както не бях обичал нищо друго на този свят, причината се криеше в това пламъче, което я озаряваше и придаваше на дивата ѝ красота нюанса на безсмъртен огън. Нямах никакво желание да крада нещо, което би ме опарило. Моята собствена кръв приличаше на лава във вените ми. Затова чаках. Продължихме към Мисолонги. Дадох си сметка, че щом Хайде страни от мен, значи не е сигурна, че пашата е в гроба.

На третия ден от нашето пътуване стигнахме бреговете на езерото Трихонида. Спряхме, защото то се намираше в близост до родното село на Висили и той предложи да прибавим към охраната и негови съселаяни. Наложил се да се качи в планината. В негово отсъствие ние се приютихме в една пещера, където въздухът ухаеше на диви рози, а кристално синята вода на езерото се виждаше само между дърветата. Прегърнах Хайде и свалих шапката ѝ на прислужник — дългата ѝ коса се разпиля свободна. Погалих я. Тя погали моята коса. Лежахме в любовна самота, сякаш под небето съществуваше само нашият живот и нищо друго.

Взирах се в планините отвъд езерото и чувствах как се изпълвам с радост и надежда. Обърнах се към Хайде. „Той не може да ни стигне,“ рекох. „Не и тук... Защото е мъртъв.“

Хайде ме погледна с големите си, замечтани, тъмни очи и едва забележимо кимна с глава.

„Той веднъж ми каза, че ме обича. Мислиш ли, че е вярно?“

Хайде не отвърна нищо, само положи глава върху сърцето ми. „Не знам“, рече тя най-после. „Може би.“ После замълча. „Макар че любов... Не, това не беше любов.“

„А какво тогава?“

Хайде лежеше върху гърдите ми. Чувахе как бие сърцето ми за нея. „Кръв“, прошепна тя накрая, „да, вкусът на моята кръв.“

„Кръв ли?“

„Вие видяхте как му действа тя. Той се опиваше от нея. Не знам защо. Когато смучеше от други хора, това не се случваше.“ Хайде

изведнъж се изправи до седнало положение и обгърна коленете си. „Само когато пиеше от мен.“ Тя потрепери. „Само от мен.“

После отново ме прегърна. Усетих, че тялото ѝ трепери. „Байрон“, пошепна ми, „така ли е наистина? Не съм вече робиня?“ Целуна ме и сълзите ѝ закапаха по лицето ми. „Кажете ми, че съм свободна“, тя допря страната си до моята. „Покажете ми, че е така.“ Момичето се изправи, наметалото ѝ падна. Дръпна шарфа и под ризата просветнаха гърдите ѝ. Дрехите ѝ се свличаха една след друга и лягаха разпилени в краката ѝ. Тя наведе глава с блеснали очи, устните ни се приближиха и се сляха в целувка. Хайде обгърна с ръце раменете ми, а моите се изгубиха в буйната и коса. Сега бяхме слети в едно — нямах други чувства, нито мисли, освен Хайде — нежното докосване на езика ѝ, топлата мекота на нейната голота. Любихме се и всеки изпиваше въздишките на другия, докато се превърнеха в накъсани стонове. Мислех си, че ако душата би могла да умре от щастие, нашите непременно ще угаснат тъкмо в този момент. И все пак това не беше смърт, не, съвсем не. Потръпването и разтапянето в прегръдката на другия нямаше нищо общо със смъртта. Накрая постепенно разумът ни се върна, за да бъде пометен отново и отново — сърцето на Хайде върху гърдите ми биеше така, сякаш никога нямаше да се отдели от моето.

Отвън вече се свечеряваше. Хайде спеше. Беше така красива — преди — пламенна в любовта, сега — нежна, доверчива, спокойна. Усамотението на любовта и на нощта бе изпълнено с една и съща спокойна сила. В далечината сенките на скалите напредваха към езерото. В прегръдката ми Хайде се раздвижи, прошепвайки името ми, но не се събуди. Дишането ѝ приличаше на лек вечерен бриз. Наблюдавах я, подпрян на гърдите си. И отново в това тихо място чувствах колко сме сами, сами сред многообразието и богатството на живота. Взирах се в Хайде и усещах учудването на Адам от дара на Ева, от целия свят — рай, който мислех, че никога няма да изгубя.

Вдигнах очи. Вече беше почти нощ. Слънцето сигурно беше залязло и планината представляваше само син силует на фона на звездите. Над един връх светеше започващата да нараства луна. За миг ми се стори, че видях пред нея да преминава тъмна фигура. „Кой е там?“ прошепнах тихо. От тишината на нощта не дойде отговор. Размърдах се и Хайде погледна към мен, отворила широко очи. „Какво

видяхте?“ попита тя. Казах ѝ „нищо“, но навлякох дрехата си и потърсих сабята. Хайде ме последва. Излязохме навън. Никакъв шум, никакво движение не нарушаваше спокойствието.

И точно в този миг Хайде посочи пред себе си. „Ето там,“ пошепна тя, хващайки ме за ръката. Погледнах и видях сред цветята да лежи тяло. Наведох се и го преобърнах. Гледаха ме широко отворените очи на един от нашите телохранители. Беше мъртъв. Изглеждаше обезкръвен. Лицето му беше изкривено от непоносим ужас. Погледнах към Хайде и се изправих да я прегърна. В този миг пред нас се чу прашене на факла, после още една. Обгради ни цял кръг от факли, а зад всяка една се мержелееше татарско лице. Мълчаха. Аз вдигнах сабята си. Кръгът бавно се разкъса. От тъмното приближи фигура в черно.

„Вдигни сабята“, рече пашата.

Гледах го онемял. После се разсмях и тръснах глава. „Много добре“, пашата разтвори наметката си. Раните, където го бях прострелял, все още изглеждаха влажни от кръв. Извади от пояса си пищов. „Благодаря ви за възможността“, рече той. „Дължа ви това.“

Зареди оръжието. В тази кратка минута тишината наподобяваше лед. После Хайде се втурна към мен, но аз я отблъснах. В мига в който чух изстрела, почувствах болка, която ме повали на земята. Хванах се за страната — беше мокра. Хайде извика името ми, но когато тръгна към мен, двама татари от охраната я уловиха. Тя се вледени, не плачеше, но преbledня, сякаш лицето ѝ бе докоснато от целувката на смъртта.

Пашата я погледна, после махна с ръка и трети татарин я приближи. Той държеше нещо като зебло. Пашата повдигна брадичката на своята робиня. Видях как устните му понечиха да се изкривят в усмивка, но се въздържаха — сякаш мъката и отчаянието му попречиха. „Отведете я“, рече той.

Хайде ме погледна. „Байрон“, прошепна тя. „Сбогом.“ После тръгна с телохранителите и повече не я видях.

„Колко трогателно“, просъска пашата в лицето ми. „Значи заради нея, милорд, отритнахте всичко, което ви предлагам?“

„Да“, тихо отвърнах аз. Извих глава, за да мога да го гледам в очите. „Тя не е виновна. Аз я отвлякох. Хайде въобще не искаше да идва с мен.“

Пашата се изсмя. „Какво благородство!“

„Това е самата истина.“

„Не.“ Усмивката на лицето му изчезна. „Не, милорд, не е. Тя носи вина за предателството точно толкова, колкото и вие. Значи и за двама ви трябва наказание.“

„Наказание ли? Какво смятате да й сторите?“

„В този край на света постъпваме по много любопитен начин с неверниците. Върши работа и за робите. Но аз ще забравя за нея, милорд — би трябвало да ви тревожи вашата собствена участ.“ Той посегна към лицето ми и обагри пръстите си с моята кръв. После ги облиза и се засмя. „Вие умирате“, рече той. „Ще посрещнете ли с готовност смъртта си?“ Не отвърнах нищо. Пашата се намръщи и изведнъж очите му просветнаха с червеникави; отблясъци. Лицето му потъмня от гняв и отчаяние. „Исках да ви даря с безсмъртие,“ прошепна. „Да ви позволя да споделите с мен вечността.“ Грубо ме целуна, захапвайки със зъбите си устните ми. „Вместо това — вие ме предадохте!“ После отново ме целуна, като облиза кръвта по устата ми. „Толкова сте блед, милорд, блед и красив.“ Протегна се, за да може раните му да се допрат до моите. „Да позволя ли на тази красота да загине? Да ви лиша ли от разсъдък и да ви оставя да търкате подовете в моя замък?“ Пашата се разсмя и свали наметалото от раменете ми — останах да лежа под него гол. Той ме целуваше и целуваше, притискаше се в мен и после усетих как ноктите му се впиват в основата на шията ми. От драскотината потече тънка струя кръв. Пашата я облизваше и същевременно с ноктите си късаше малки ивици от гърдите ми. Сърцето ми биеше силно в ушите. Погледнах към звездите и ми се стори, че небето пулсира като измъчвано живо същество. Усетих устните му да смучат раните ми. Когато ме погледна отново, мустаците и брадата му бяха изцапани със съсиреци от моята кръв. Той ми се усмихна, наведе се и ми прошепна: „Давам ви знания, знания и вечност. Проклинам ви чрез тях.“

После в ушите ми остана само пулсирането на собствената ми кръв. Изкрещях — гърдите ми се разкъсваха, но въпреки изгарящата болка, усетих напирателната страст, която бях изпитал и с Хайде. Насладата и болката нараснаха толкова, че си помислих — повече е невъзможно, но те нарастваха и нарастваха — още и още, като две мелодии понесли се в нощта. После някак си аз се извисих и над двете.

Чувствата останаха, но не аз бях този, който ги изживяваше. Кръвта ми продължаваше да пулсира — езикът на пашата вече докосваше туптящото ми сърце. Обзе ме велико спокойствие. Гъстата ми кръв изтичаше почти незабелязано от вените. Погледнах към дърветата, езерото, планинските върхове — всички те бяха обагрени в червено. Вдигнах очи към небето — сякаш моята кръв се разплискваше по него. Докато пашата продължаваше да пие, чувствах как се просмуквам в него и отвъд него, превръщайки се в част от света. Пулсирането се усили и забави. Кръвта ми по небето започна да потъмнява. Последен удар и настъпи тишина. Всичко замря — езерото, бризът, луната, звездите. Мракът обгърна вселената.

После от тази помръдваща тишина отново се появи пулс — един-единствен удар. Отворих очи — виждах. Погледнах се. Имах чувството, че съм без кожа, ужасно гол, само плът и органи, артерии и вени, проблясващи на лунната светлина, влажни и набъбнали. Макар и лишен от естествената си обвивка, като труп след дисекция, аз можех да се движа. Размърдах се и се надигнах. Почувствах как в крайниците ми напират огромна сила. Сърцето ми заби по-бързо. Наоколо — нощта бе сребриста, а сенките тъмни и преливащи от живот. Приблжих към тях — краката ми докосваха земята, всяко стръкче трева и най-дребното цветенце ми носеха наслада, сякаш сетивата ми се бяха превъплътили в струни на арфа. Докато крачех въздухът се изпълваше с ритмите на живота — усещах силно влечение към тях. Затичах се. Не знаех какво гоня, но фучах като вятър през гори и планински проходи. През цялото време жаждата в мен нарастваше, ставаше все по-силна. Прелетях над една скала и подуших нещо златно и топло пред себе си. Трябваше да го имам. Щях да го имам. Изкрещях желанието си към небето. Но от гърлото ми не излезе човешки глас. Онова, което чух, бе вълчи вой.

Стадо кози изплашено вдигна глави. Притиснах се плътно до камъка. Една от козите се намираше точно под мен. Помирисвах я — кръвта във вените, мускулите, с които се движеше и даваха живот... Най-малкото кръвно телце ми се струваше като златна точица. Сkochих. Впих челюстите си в шията на животното. Гъста, топла кръв плисна в лицето ми. Пиех я и ми се струваше, че за пръв път разбирам какво означава нещо да ти е вкусно. Бях бърз, с остри очи, с ясни действия. Видях ужасените очи на едно козле и замръзнах от наслада — нима

може да съществува такава нещо — каква деликатност, какво съвършенство! Когато го взех в ръцете си, пулсиращият му живот ме изпълни с небивала радост. После пих — усещах как радостта изпълва собствените ми вени. Колко животни убих? Не знам. Бях пиан от тях — насладата от убийството не ми оставяше време да мисля. Целият бях сетива — чисти и пречистени. Отново край мен и в мен царстваше животът.

Ребека, която ужасена не сваляше поглед от вампира, бавно поклати глава.

— Живот ли? — тихо рече тя. — Живот, но не вашият. Преминал сте отвъд живота, нали така?

Лорд Байрон я изгледа със стъклени очи.

— Удоволствието обаче... — прошепна той. — Удоволствието, което изпитах тогава... — той бавно засенчи очи с ръце, потъвайки в спомените си.

Ребека го гледаше и се боеше да заговори.

— Дори в онзи час — тихо се обади тя, — когато сте пиел чуждия живот, вие не сте бил жив.

Лорд Байрон отвори очи.

— Спах до изгрев слънце — рязко рече той, без да обръща внимание на думите ѝ. — Лъчите му ме замаяха. Опитах се да стана на крака, но не можах. Погледнах ръката си — отново виждах своята ръка. Лепнеше от слюз. Огледах голото си тяло. Лежах в локва мръсотии. Когато се раздвижих, почувствах необикновена лекота. Разбрах, че това бяха жизнените сокове, изхвърлени от тялото ми като нещо чуждо. Те започваха да ферментират и да гният на жегата.

Запълзях на четири крака. По скалите имаше разпилени скелети — смесица от козя козина, кости и засъхнала кръв. Почувствах отвращение и погнуса, но не ми се повдигаше. Вместо това, докато гледах себе си и черната кръв по камъните, Усетих, че крайниците ми се наливат с енергия. Опипах се по бузата — от раната ми нямаше и следа, дори най-дребен белег. Видях едно поточе, прекосих го и се измих. После тръгнах Напред. След водата слънцето докосваше с болка кожата ми. Скоро то стана непоносимо. Огледах се за подслон. Пред мен на склона на хълма съзрях маслиново дърво. Забързах натам. Превалих билото и пред очите ми се разкри езерото Трихонида —

спокойно и синьо. Наблюдавах го изпод клоните на дървото. Спомних си кога за последен път съм го видял — тогава бях още жив. А сега? — лорд Байрон се вгледа в Ребека и кимна. — В този момент разбрах, разбрах с безпределна яснота, че съм минал отвъд живота. Че съм приел напълно различно състояние на съществуване. Започнах да се треса. Какво представлявах всъщност? Какво се беше случило? В какво ме беше превърнал пашата? В кръвопиец, в разкъсвач на гърла... — той се умълча. — Във върколак... — Байрон плахо се усмихна, преплете пръсти и потъна в мълчание.

— Прекарах под маслиновото дърво цели три дни — промълви най-сетне той. — Странните усещания от нощта затихваха на слънцето — оставаше само силното чувство на омраза към моя създател. Пладнето и следобедът се точеха едва-едва. По-рано пашата ме избягваше, но сега, когато бях създание като него, знаех какво трябва да се направи. Кръстосах ръцете си на гърдите. Пълно с кръв, сърцето ми бавно пулсираше. Копнеех да усетя в ръцете си неговото, да го уловя и да го стискам постепенно, докато се пръсне. Мислех си за Хайде и за наказанието, което споменаваше нейният господар. Дали щеше да я остави жива? Дали щеше да ми я даде? Отново си спомних в какво ме бе превърнал той — налегна ме болезнено отчаяние. Отвращението ми от Вакел паша се удвои. Как се зарадвах на тази омраза, как я пазех — това бе единственото ми удоволствие през онзи първи безкраен ден.

Слънцето започна да залязва и хребетите на запад се обагриха в кръв. Почувствах, че сетивата ми започват отново да работят. Въздухът се насити с мирисите на живота. Сумракът се сгъсти и колкото по-тъмно ставаше, толкова по-добре виждах. В езерото забелязах рибарски лодки. Една привлече вниманието ми. Греблата я носеха към центъра на водното пространство. Закотвиха я там, после двама мъже вдигнаха някакъв товар в чувал и го хвърлиха зад борда. Видях как вълничките набраздиха водата и изчезнаха — езерото отново възвърна огледалната си повърхност. Сега тя изглеждаше моравочервена. Жаждата ми за кръв се появи отново. Напуснах убежището си под маслиновото дърво. Чувствах тъмнината като кожа, която се допира до моята. Това ме изпълни с необикновени желания и усещане за сила.

Стигнах до пещерата, където ме бе заварил пашата. От него нямаше и следа, нито от друг човек. Намерих дрехите си разпилени,

точно както ги бях оставил и ги навлякох. Само палтото ми не ставаше за нищо — разкъсано и напоено с кръв, затова потърсих наметката на Хайде. Открих я в дъното на пещерата. Спомних си как я бе свалила предишната нощ. Завих се в дрехата и седнах на входа на пещерата. Взрях се в тъмните ѝ гънки, разпилени около мен. Отчаяно зарових лице в ръцете си.

„Господарю!“

Вдигнах очи. Беше Висили. Тичаше през маслиновата горичка към мен. „Господарю!“ викна отново той. „Мислех, че сте мъртъв!“ Погледна ме в лицето и заекна. Замръзна на мястото си. После бавно повдигна очи. „Господарю“, прошепна той, „тази нощ...“

Сбърчих вежди в очакване.

„Тази нощ, господарю, можете да си отмъстите.“ Висили замълча. Кимнах, а той падна на колене. „Това е единствената ни възможност“, започна да нарежда той бързо. „Пашата е на обиколка из планината. Ако не се забавим, бихме могли да го заловим.“ Преглътна и отново замълча. За пръв път усетих, че излъчва някаква фина миризма. Взрях се в него, а тъмното му лице преbledня.

Станах. „Къде е Хайде?“

Висили сведе глава. После се обърна назад и кимна на някого — долових мирис на кръв от друг човек. „Това е Елмас“, рече Висили, сочейки един як и снажен като самия него разбойник. „Елмас, кажи на лорд Байрон какво видя.“

Елмас ме погледна и се намръщи — после преbledня също като Висили.

„Кажи“, прошепнах аз.

„Господарю, бях край езерото...“ Той отново вдигна глава и гласът му пресекна.

„Да?“ подканих го тихо.

„Господарю, видях една лодка. В нея имаше двама мъже. Носеха чувал, а вътре беше...“

Вдигнах ръка и Елмас замълча. Над очите ми се спусна мрак. Разбира се, аз го почувствах, още като видях лодката, но нямах желание да приема скритото значение на онази сцена. Посочих с пръст наметката на Хайде. Когато заговорих, гласът ми хрущеше остро като начупени ледени парчета. „Висили“, попитах, „къде отиде пашата тази вечер?“

„Из планинските проходи, господарю.“

„Имаме ли хора?“

Висили сведе глава. „Ще вземем от моето село, господарю.“

„Трябва ми кон.“

„Ще го имате, господарю“, усмихна се мъжът.

„Тръгваме още сега.“

„Още сега, господарю.“

Така и направихме. Из деретата и зъберите проехтя нашият галоп. Железните копита трополяха по камъните. Пяна се стичаше по страните на гарвановия ми кон. Стигнахме прохода. Минах по едно дърво над него и изправен на стремената се вгледах в далечината. Опитах се да подуша приближаващия враг. Вторачих се в небето — все така червено, кървавочервено, но вече потъмняваше. Налегнаха ме спомени. В това безвремие ми се стори, че виждам собствената си вечност. Отначало се стреснах, после ме обзе омраза. „Идват“, рекох аз. Висили погледна, но не видя нищо. Само кимна и даде своите заповеди. „Избийте ги всичките“, казах. „Всичките.“ Хванах сабята и я извадих — стоманата проблесна в червено, отразявайки небето. „Само пашата“, прошепнах, „е мой.“

Чухме как се блъскат ездачите, слизаци по дърето. Висили се усмихна. Той ми кимна и вдигна пушката. Тогава ги видях — ескадрон татарска кавалерия, начело с чудовището — мой създател. Бледото му лице излъчваше сияние сред сенките на скалите. Стиснах по-силно дръжката на оръжието. Висили ме погледна. Чувствах се напълно готов. Висили стреля и първият татарин се строполи на земята. Вакел паша вдигна очи — по лицето му не се четеше нито страх, нито изненада. Край него загърмяха пушки и настъпи хаос. Някои от татарите се криеха зад конете си и се опитваха да отвърщат на огъня. Други избягаха зад скалите, където биваха довършвани от ножовете на разбойниците. Почувствах, че ме обзема жажда за кръв. Пришпорих коня си по високото и се озовах на хребета. Изведнъж над цялата долина легна тишина. Вперих очи в пашата. Той срещна погледа ми без вълнение. Изведнъж един от неговите конници се провикна. „Той е! Той е! Виджте колко е бледо лицето му!“ Усмихнах се и обърнах животното. Виковете на хората на Висили ехтяха в ушите ми. Навлязох в прохода.

Вече беше осеян с трупове — мъжете водеха ръкопашен бой. Сред тази касапница единствено Вакеп паша стоеше невъзмутим върху коня си. Приблжих към него. Едва тогава той бавно се усмихна и прошепна „Добре дошъл във вечността, милорд“.

Тръснах глава. „Къде е Хайде?“

Пашата ме гледа стреснат един миг, после отметна назад глава и се разсмя. „Наистина ли се притеснявате за нея?“ попита, протягайки ръка. Дръпнах се назад. „Имате още много да учите,“ тихо каза той. „Но аз ще ви помогна. Ние ще сме заедно винаги и ще ви напътствам.“ Той ми подаде ръката си. „Елате с мен, милорд.“ Усмихна се и посочи напред. „Елате с мен.“

За миг останах като вледенен. После сабята ми изсвистя. Усетих, че удари костта на китката му. Ръката, все още с дланта нагоре, падна в прахта. Пашата ме погледна ужасен, но изглежда не чувстваше физическа болка. Това ме вбеси още повече. Втурнах се сляпо към него. Сабята ми свистеше нагоре — надолу, сечеше дълбоко, докато пашата не се свлече от гърба на коня. Вдигна очи към мен. „Вие ще ме убие“, прошепна той. По лицето му пробяга недоумение и съмнение. „Така скоро. Наистина ще го направите.“ Скочих от коня и допрях върха на сабята точно над сърцето му.

„Този път“, прошепнах аз, „няма да пропусна.“

„Не!“ изведнъж изкрещя той и започна да отблъсква сабята със здравата си ръка, порязвайки се на острието.

„Довиждане, ваша светлост“, рекох му аз и я захих с все сила. Почувствах как острието прониква в меката торбичка на сърцето му.

Пашата извика — нечовешки вопъл, изпълнен с болка и омраза. Той проехтя в прохода над деретата и от него сякаш всичко застина. На фона на тъмночервения хоризонт към небето бликна фонтан от яркочервена кръв и заваля върху главата ми като дъжд от натежал пурпурен облак. Падаше леко като благословия, и аз вдигнах лице, щастлив да го посрещна. Дъждът най-после свърши и когато се раздвижих, видях, че кожата ми под дрехите е мокра от кръв. Погледнах към пашата. Той лежеше скован в смъртна агония. Грабнах шепя пръст и я разпилях над лицето му. „Заровете го,“ заповядах аз. „Заровете го така, че никога повече да не излезе“. Открих Висили и му казах, че ще го чакам в Мисолонги. После се метнах на коня и без да се оглеждам напуснах прохода — това истинско убежище на смъртта.

Яздих в тъмната нощ. Не чувствах умора, а само необикновен глад за нови изживявания. Кървавият дъжд бе уталожил жаждата ми, но силата, сетивата, чувствеността бяха изострени до неочаквана степен. Стигнах Мисолонги призори. Светлината вече не ми причиняваше болка. Но цветовете, отражението на небето върху морската шир, красотата на първите слънчеви лъчи — всичко това ме опияняваше. Мисолонги не представляваше особено красиво място — разпиляно градче, кацнало до блата. На мен обаче ми се видя най-прекрасното на света. Докато яздех край мочурищата, загледан в чудните нюанси на изтока, ми се струваше, че за първи път в живота си виждам изгрев.

Влязох в Мисолонги и намерих кръчмата, където трябваше да се срещнем с Хобхаус. Кръчмарят, когото разбудих, ме гледаше с ужас в очите — целите ми дрехи бяха в кръв. Поръчах чисто бельо и гореща вода. Усещането за свежест, след като се измих и преоблякох, също ми се видя ново и неизпитвано удоволствие. Изтичах до стаята на Хобхаус, грабнах една възглавница и я хвърлих по него. „Хоби, ставай! Аз съм. Върнах се.“

Хобхаус отвори сънени очи. „Дявол да го вземе“, рече той. „Наистина се върна.“ Седна в леглото и разтърка очи. „Е, стари приятелю, как мина?“ усмихна се Хобхаус. „Предполагам, нямаше нищо интересно, нали?“

VII

Той много харесваше някои ориенталски легенди ум живот в отвъдното. В разговори и в поезията си се вживяваше в ролята на паднало или изгонено от рая същество, а също на осъдено прегрешенията си прокълнато божество с измислена от самия него съдба, която въпреки всичко бе решен да следва. На моменти драматичното му въображение граничеше с бълнуване; правеше се на луд и постепенно си вярваше все повече и повече, сякаш бе обречен да съсипе собствения си живот и живота на хората около себе си.

Астарт, внук на лорд
Байрон

— Какво му казахте тогава? — попита Ребека.

Лорд Байрон я погледна. С едва забележима усмивка на уста той се вираше в мрака. Изведнъж се намръщи.

— Да му кажа?

— На Хобхаус — казахте ли му истината?

— Истината? — изсмя се лорд Байрон. — Каква истина?

— За вашето превъплъщение.

— Във вампир ли? — Байрон отново се засмя и поклати глава. — В мое отсъствие Хобхаус бе слънчасал. Той по начало си изглеждаше червендалест, но тогава приличаше просто на варен рак. Освен това имаше и проблеми със стомаха. Цяла нощ се мятеше в тъмното, пъшкеше и пърдеше. А пък и не беше от най-лековерните, дори когато нямаше проблеми. Така че, госпожице Карвил, аз не му казах нищо — просто човекът си имаше свои грижи. Моментът не беше подходящ за драматични откровения.

— Но въпреки това сигурно се е досетил.

— Да, разбира се, досети се, че нещо се е случило. Но какво точно? Аз самият не бях съвсем наясно. Хобхаус изглеждаше толкова жив, нали разбирате — Байрон се усмихна и за секунда нещо като симпатия се появи в очите му. — Само няколко часа, прекарани с Хоби, с неговото мърморене, почесване и оплакване от газовете, бяха напълно достатъчни, за да забравя за вампиризма. Още повече да повярвам, че и аз съм станал един от тях. Започнах да се съмнявам дали всичко това се е случило с мен — дали просто не съм го сънувал. Само че през цялото време без никакво колебание усещах сърцето си изтръпнало — силно изтръпнало от болезнената загуба. Изпитвах дълбока самота и Хайде ми липсваше. Чувствах се сам — Хайде лежеше мъртва на дъното на езерото Трихонида. Изглежда нещо наистина се бе случило с мен, нещо много странно, както вече ви казах — сетивата ми сякаш не ми принадлежаха, сякаш бяха на някакъв дух или на ангел. Усещах това, което смъртните не долавяха. Най-слаб полъх на въздуха по лицето ми, недоловим шепот — различните сигнали направо ме заливаха. Страсти с необикновена красота и сила. Погалех ли кожата на ръката си, чувах шум като от влачене на стол, надушвах миризмата на свещта, с часове се вирах в пламъка ѝ — все дребни неща, но те ме очароваха и ми носеха наслада, която беше... — Байрон млъкна, после тръсна глава — неописуема — усмихна се и се погали по ръката, преживявайки отново спомените. — Всичко изглеждаше променено — прошепна той, — напълно променено. Затова се чудех какво е станало със света или с мен. Какво бе породило това мистериозно състояние.

Ребека не сваляше очи от лицето му — бледо, красиво и меланхолично.

— Но вие знаехте — рече тя.

Лорд Байрон бавно поклати глава.

— Не може да не сте знаел — момичето инстинктивно вдигна ръка към шията си и докосна белезите си. — Това е изключено — тя забеляза, че лорд Байрон се вира в тях с хладни и бляскави като скъпоценни камъни очи и свали ръката си. — А жаждата за кръв? — попита тя тихо. — Не разбирам. Какво стана с нея?

— Не я чувствах вече — отвърна Байрон, замисляйки се за миг.

— Но преди я чувствахте. В планината, казахте, че сте я усещал.

Лорд Байрон кимна незабележимо.

— Точно тогава започнах да вярвам, че е плод на фантазията ми — рече той тихо. — Подушвах живота край себе си — хората, живите същества, дори цветята и това наистина ме опияняваше, но не изпитвах жажда. Веднъж, когато яздех край залива Лепанто, забелязах над главите ни да лети орле. Веднага почувствах как желанието ме обзема — планините се издигаха от единия край, гладката вода — от другия, а едно живо същество се рееше помежду им. Усетих болезнена жажда за кръв, не просто глад — исках и аз да се извися и да бъда свободен като птица. Вероятно ми се щеше тя да стане част от мен. Извадих пушката си, стрелях и видях как орлето падна на земята. Беше само ранено и се опитах да го спася — гледаше ме толкова умно. Но то заляна и след няколко дни умря. Почувствах ужасна мъка заради стореното. Това бе първото живо същество, което убивах след пашата. Оттогава повече не съм се опитвал, надявам се и никога да не се опитам да убия друго животно или птица.

— Не — Ребека поклати глава, — нищо не разбирам — тя си спомни тялото на скитника на брега до моста Уотърлу, както и лекото изтичане на собствената си кръв. — Орле? Защо ще изпитвате съжаление към едно орле?

— Нали вече ви обясних — рече лорд Байрон с хлад в гласа. — Исках то да стане част от мен. Беше толкова живо. А като го убих, аз унищожих точно това, което ме привличаше.

— Но не постъпвахте ли по същия начин през целия си живот?
Вампирът сведе глава.

— Може би — отвърна тихо той. Лицето му се криеше в сянка — Ребека не можеше да види дали не е ядосан. Когато отново вдигна очи, те бяха безизразни. Чак след като заговори, погледът му постепенно се оживи.

— Трябва да ми повярвате — каза лорд Байрон. — Не усещах никаква жажда. Поне в първите месеци. Изпитвах само чувства — безбройни желания, предполагащи още по-големи наслади, по-красиви дори от сънищата ми. През нощта, когато изгрееше кръглата луна, а въздухът се изпълнеше с уханието на планински цветя, ми се струваше, че се намирам във вечността. Усещах спокойствие, във вените ми пулсираше неимоверната радост, че имам възприятия, че съзнавам, че съществувам. Допирът до нервите ми беше приятен —

най-малкото трептение достигаше до тях и тръпката, на удоволствие се предаваше по цялото ми тяло. Във всяко нещо имаше чувственост — в целувката на бриза, в мириса на цветето, в дъха на живота във въздуха и около мен.

— А Хайде? — Ребека се опита да не звучи заядливо, но не успя. — Сред цялото това истинско щастие какво ставаше с нея?

Лорд Байрон подпря брадичка с ръка и след малко рече:

— Мъката понякога носи своя собствена сладост. Тя е като тайнствена дрога — радост, която не би изневерила на верния си поклонник — той се наведе напред. — Аз разбира се, продължавах да тъгувам за Хайде, но сякаш се къпех в тъгата си. Тази неспособност да изпитам истинска болка ме безпокоеше. Струваше ми се, че е белег за моята променена човешка същност. В същото време, колкото и да се мъчех да заплача, не съжалявах за тази промяна. Разбира се, промяната щеше да настъпи... — той замълча. — Да, щеше да настъпи — Байрон се вгледа в Ребека, както ѝ се стори, почти със съжаление. Тя помръдна смутено, но отново се озова под ледения му поглед. Лорд Байрон протегна ръка да я погали по страната или по дългата коса, но също замръзна. — Щеше да дойде време — прошепна той, — в което жестоко да жаля за Хайде. Да, това предстоеше. Но още беше рано. Радостта от новото ми състояние изглеждаше непомрачима. То представляваше някаква особена лудост. Всичко друго изчезваше — Байрон се усмихна. — Дори скръбта ме опияняваше. Той кимна.

— В такова настроение станах поет. Бях започнал едно доста различно стихотворение — не като сатирите, които пишех в Лондон, а необуздало и неспокойно, пълно с романтично отчаяние. Наричаше се „Странстванията на Чайлд Харолд“. В Англия щях да стана прочут с него, то щеше да се превърне в олицетворение на меланхолията. В Гърция обаче, където го написах, унинието, което се излъчваше от неговите строфи, ми носеше само радост. По това време яздехме през планината Парнас към Делфи. Искях да посетя оракула на Аполон, древният Бог на поезията. Предложих му моята молитва, а на следващия ден видяхме няколко орли, които се рееха над нас около снежните върхове. Взех това за поличба — богът ме беше благословил. Взирах се в планината, мислех за Хайде и отчаянието ми ставаше все по-дълбоко и поетично. Никога не се бях чувствал толкова извисен. Хобхаус, разбира се, нали е Хобхаус, твърдеше, че орлите са лешояди,

но аз го наругах весело и продължих да яздя — потънал в мрачната си поезия и във възторга от себе си.

— Към края на годината ние продължихме да пътешествуваме и в първия ден на Коледа, от една неравна планинска пътека за пръв път съзряхме Атина. Представляваше величествена гледка — атичeskата равнина, Егейско море и самият град, над който се извисяваше Акрополът, всичко това се разкри изведнъж пред очите ни. Но не археологията ме плени най-много — Атина имаше много по-важни и живи очарования, пред които мъртвите камъни не значеха нищо. Наехме стаи при една вдовица, някоя си госпожа Тарсия Макри. Тя имаше три дъщери, и трите хубавици. Най-малката, Тереза, беше същинска малка нимфа, обещаваща райско блаженство. Сутрин ни носеше закуската, усмихваше се и се изчервяваше, сякаш я бяха учили да го прави. Същата вечер се разбрахме с вдовицата да останем няколко месеца.

По-късно през нощта като гръм от ясно небе се влюбих в Тереза. Дали бях забравил Хайде? Не, но тя беше мъртва, а страстта ми към Тереза бликна изведнъж като фонтан наред с пустинята, толкова силен, че почти ме изплаши. Какво, вечна любов ли? — лорд Байрон се разсмя и поклати глава. — Не, такова нещо не изпитвах дори към Хайде. Макар че, кълна се, направих всичко по силите си. Разхождах се из двора, за да охладя кръвта си, а малката блудница ме чакаше. Колкото и да си обещавах, че няма да се поддам, аз, разбира се, капитулирах. Нищо не можех да направя — тя бе толкова прекрасна и жизнена. Вените под кожата ѝ бяха нежни, а голата шия и гърдите неустойимо мамеха да ги целуваш. Насладата, когато я любех, ми действаше като опиат. Мачкахме есенните цветя под себе си, над нас грееха безчувствени небето и призрачният мрамор на Партемона. Тереза виеше от удоволствие, но в очите ѝ имаше и страх. Чувствата ѝ, както забелязах, бяха много объркани. Бродех из вътрешността ѝ, чувствах дълбоката топлина на живата ѝ плът. Спермата ми миришеше на сандалово дърво, а момичето — на диви рози. Обладавах я отново и отново, чак докато утрото изгря над Акропола.

Нищо в Атина не можеше да се сравни с тази нощ. Все пак пребиваването ни в града беше приятно и зимата постепенно премина в пролет. Хобхаус обикаляше из страната на лов за антики. Аз яздех моето муле, очарован от митичната красота на страната, но не си водех

бележки. Нито задавах предварително заучени въпроси. Вместо това зяпах звездите, Размишлявах и чувствах как мечтите ми политат и изпълват цялото небе. Но дълбокомислието също може да бъде уморително. Тогава се връщах към по-чувствените занимания. Моята атинска девойка бе ненаситна — за щастие, защото трябваше да бъде точно такава. Собственият ми стремеж към наслада бушуваше в кръвта ми като някаква болест. Все пак на края се уморих от Тереза — огледах се и посегнах на сестрите ѝ — отначало една по една, после en famille^[1]. Въпреки всичко желанието ми не секваше. Нещо ми липсваше — някакво удоволствие, което още не бях изпитал. Започнах да обикалям из улиците на Атина по цяла нощ, сякаш го търсех — удовлетворението, „то калон“, както казват гърците. Бродех из бедните улички на новия град, край бледите останки от минала слава, край разрушените мраморни олтари на забравени богове. Нищо. После се връщах към ложето на сестрите Макри, събуждах ги и всичко се повтаряше. Но жаждата оставаше. За нещо. Но какво точно?

Една вечер в началото на март щях да разбера. Наши приятели — гърци и пътешественици, бяха дошли на вечеря у нас. Вечерта започна тихо, после стана шумна с разговори и спорове — накрая приключи с пиянство. В последния час всички изглеждаха щастливи. Моите три красиви наложнички се въртяха любезно край мен. Виното покри мислите ми с розов воал. Постепенно жаждата започна да напирва в мен. Изведнъж аз се разтреперих от голотата на Терезината шия и от сянката, в която се криеха гърдите ѝ. Тя изглежда забеляза изражението ми, защото свенливо ми обърна гръб, отмятайки косата си по начин, от който стомахът ми се сви. После се засмя, а устните и бяха толкова червени и влажни, че аз без да мисля скочих и посегнах към ръката ѝ. Тереза се разсмя отново, дръпна се и ми се изплъзна. Бутилката вино, която носеше, се разби на пода. Настъпи тишина. Всички обърнаха очи към момичето. Тереза бавно вдигна ръцете си и видяхме, че целите са в кръв. Отново почувствах как стомахът ми се сви от силно желание. Приблжих се до нея и я прегърнах, сякаш да я утеша. Тя вдигна ръцете си към мен и аз ги хванах. Изведнъж с поразяваща сигурност почувствах за какво съм жадувал. Устата ми се пълнеше със слюнка. Очите ми ослепяха. Вдигнах ръцете на Тереза към устните си и нежно ги целунах. После започнах да ги ближа. Кръв! Този вкус... — лорд Байрон преглътна. — Какво мога да кажа?

Сякаш опитвах райска храна. Кръв. Продължих да ближа. Усещах лекота и енергия, които със златистото си сияние сякаш пречистваха душата ми. Жадно започнах да пия от по-дълбоките рани. Тереза изведнъж изкрещя и дръпна ръката си. В стаята отново настъпи тишина. Момичето се втурна към майка си, а всички останали впериха очи в мен. Избърсах устата си. Ръката ми беше изцапана с кръв. Избърсах я в ризата си. После отново докоснах устните си. Те още бяха влажни. Облизах ги и се огледах. Всички бяха свели погледи и мълчаха.

Хобхаус, моят най-добър приятел, стана и ме хвана за ръката. „По дяволите, Байрон,“ рече той със силен, ехтящ глас, „ти си пиян“. Изведе ме от стаята. Докато излизах, чух как гостите отново започнаха да си говорят. Застанах до стълбите, които водеха към моята стая. Мисълта за онова, което бях сторил ме порази изведнъж. Краката ми се подкосиха. Вкусът на кръвта се върна в устата ми. Олюлях се и паднах в ръцете на Хобхаус. Той ми помогна да се кача горе и ме остави в стаята ми. Заспах веднага — за първи път от повече от месец, но спях неспокойно. Сънувах, че никога не съм бил живо същество, а само творение на науката на пашата. Видях се проснат върху маса за дисекция в неговата кула под небето. Нямах кожа. Бях напълно гол за пръстите на пашата. Той ме създаваше. Аз копнеех да го убия, но знаех, че каквото и да направя, винаги ще съм негов. Винаги, винаги...

Когато най-после се събудих, се намерих в някаква ужасна воня. Чаршафите бяха напоени със собствената ми мръсотия, също както на скалите край езерото Трихонида. Скочих на крака и се вгледах в това, което някога бе представлявало моята жива плът. Колко още бе останало в мен? И какво ще представлявам когато всичко изтече? Жив ли ще бъда или мъртъв? Или нито едното, нито другото. Разбрах, че причината е в кръвта, която бях пил. От нея се бях потил така ужасно. Започнах да се треса. Какво ми ставаше? Не си направих труда да се спра, да помисля. Вместо това се измих и облякох, после поръчах на Флечър да изгори чаршафите. Събудих Хобхаус. „Ставай,“ рекох му, „тръгваме незабавно.“ За моя изненада Хобхаус не възрази. Само кимна и се измъкна от леглото. Напуснахме Атина като крадци. Когато стигнахме до Пирея, над нас зората розовееше по небето.

Качихме се на един кораб плаващ през Егейско море. Капитанът — англичанин, с когото се бяхме запознали няколко дни по-рано, се

погрижи всеки от нас да получи отделна каюта. Аз не излизах от моята, защото жаждата започваше да ме мъчи отново, а се боях, че тя може да ме заведе неизвестно къде. Вечерта прекарахме заедно с Хобхаус — напихме се здравата. Втора нощ той ме сложи да спя. Не заспах. Вместо това лежах на койката, спомняйки си забранения, златист вкус на кръвта. Желанието ми ставаше все по-силно. Накрая, точно преди зори, взех един бърснач и срязях собствената си ръка. От раната потече само тънка струйка кръв, но аз жадно я изсмуках. Вкусът ѝ беше богат и прекрасен както преди. После заспах и в съня си отново видях пашата и себе си като негово творение — купчина оголени крайници под ножа на анатома. На сутринта, постелките ми бяха пропити от познатата мръсотия.

Стигнахме Смирна следобяд на втория ден от морското ни пътешествие. Престоят ми там представляваше истинско мъчение. Чувствах, неизпитвани преди, безпокойство и вълнение, и ужас при мисълта какво става с мен. Доказателствата както в тялото ми, така и в съзнанието ми, изглеждаха безспорни и страшни. Въпреки това не можех да понеса истината. А след като не можех да я призная пред себе си, към кого да се обърна за помощ и съвет? Хобхаус както винаги се държеше като верен приятел. И все пак изглеждаше твърде стабилен, щедър и земен — това не можех да понеса. Нямах нужда от съчувствие, нито от здравомислие. Сънувах злокобни сънища. Опитвах се да не мисля за тях, но те не излизаха от главата ми.

Затова продължавах отчаяно да мълча. Накрая жаждата ми стана ужасна — помислих, че полудявам. Виждайки колко съм мрачен, Хобхаус ме посъветва да се пораздвижа. Нали бях спортна натура — лорд Байрон се усмихна. — Сякаш боксът или играта на крикет биха могли да ми помогнат — той отново се усмихна и поклати глава. — Тъй като нямаше възможност за никакъв спорт, решихме да направим един преход. На два дни път с кон се намираха руините на Ефес и ние тръгнахме натам, придружавани само от един еничар. Пътят беше пуст и див — минаваше сред мрачни блата с крякащи до оглушаване жаби. Най-сетне и те останаха зад гърба ни. Само странните турски гробове ни напомняха, че тук в тази пустош някога е имало живот. Нито стара изпочупена колона, нито джамия без покрив нарушаваха пейзажа — абсолютно нищо. Бяхме напълно сами.

В един момент усетих, че жаждата за кръв отново започва да ме измъчва. Огледах отчаяно зловещата равнина за някакъв признак на живот. Пред нас се виждаше само едно гробище — запустял изпотрошен град на мъртвите. Дъхът ми започна да свисти — дробовете ми сякаш се свиваха. Вдигнах ръка, за да избърша челото си и в същия миг се взрях изумен в онова, което представляваха пръстите ми — оголени тъмни кости. Погледнах към ръката си — тя също бе черна и суха. Опипах лицето си — стори ми се ужасно съсухрено. Опитах се да преглътна, но целият ми език бе полепнал с прах. Извадих някакъв дрезгав звук от гърлото си, Хобхаус се обърна назад. „Божичко“, прошепна той. Никога не бях виждал такава погнуса. „Байрон. Господи, Байрон.“ Приятелят ми приближи до мен. Чувствах се пресъхнал. Долавях мириса на кръв във вените му. Сигурно беше хладна, свежа и влажна, като утринна роса. Имах нужда от нея. Трябваше да я имам. Посегнах към шията му. Пръстите ми хванаха само въздух. После паднах от коня.

С помощта на нашия еничар, Хобхаус ме отнесе в гробището. Положи ме в сянката на един кипарис и аз се облегнах на някакъв надгробен камък. Разкопчах ризата си. Видях, че Цялото ми тяло е черно, бях само кожа и кости — приличах на жив скелет. Приятелят ми коленичи от едната ми страна. „Да пия“, успях да изхриптя, „трябва да пия.“ Посочих с пръст нашия еничар, после се взрях жадно в Хобхаус, дано ме разбере.

Той кимна. „Да, приятелю, разбира се.“ Обърна се към еничаря, който ме наблюдаваше с ужасено лице. „Сюлейман, вербан су!“ кресна му Хобхаус. — „Донеси вода!“ Еничарят се поклони и изчезна. Аз виех от жажда. „Хайде, приятелю“, рече Хобхаус, избърсвайки потното ми чело, „скоро ще пиеш вода.“ Гледах го вбесен и копнеех за кръвта му. Стържех немощно с нокти по надгробната плоча, но те се чупеха и се боях, че така ще се разраня до костите. Лежах безпомощен и не помръдвах.

Времето минаваше — пет минути, десет, петнайсет. Усещах как стомахът ми се свива и си представих, че червата ми ще се съсухрят като стафиди. Докато ме гледаше как изгарям Хобхаус изглеждаше все по-отчаян. „Проклет човек!“ изведнъж извика той. „Какво прави, дявол да го вземе?“ Изправи се. „Сюлейман!“ викна отново. „Сюлейман, водата ни трябва веднага!“ Пак погледна към мен. „Ще отида да го

намеря“, рече ми Хобхаус. „Байрон“, той се опита да се усмихне, „просто недей...“ Помислих, че ще се разплаче, но приятелят ми отвърна лице и затича през плевелите и разкривените гробове, докато се изгуби от очите ми. Лежах там, където ме беше оставил. Почувствах, че от черната жажда във вените ми, съзнанието ми се изпарява.

Издъхвах и все пак не се намирах отвъд границата на агонията — отново се събуждах, молейки се да умра. Неочаквано, насред пустинята на тази болка, усетих стряскаща хладина. Беше нечия ръка върху челото ми. Опитах се да произнеса името на Хобхаус.

„Не, не е Хобхаус“, рече непознат мъжки глас. „Не говорете. За това ще имаме много време.“ Помъчих се да вдигна очи. Усетих как втора ръка повдига главата ми. Над мен стоеше лице с необикновена хубост. Дълга златиста коса обрамчваше черти едновременно смъртно бледи и все пак озарени от удоволствията на живота. Аристократично лице на човек, който се забавлява, леко жестоко и с привкус на животинска грациозност. Непознатият ми се усмихна и ме целуна по устата. „Приветствам ви. Но мисля, че целувката ще е по-сладка, когато отново възвърнете вида си.“ Той се разсмя доволно. Очите му просветнаха като слънце по замръзнало езеро. Заприлича ми на пашата и тогава изведнъж разбрах — лежа в ръцете на същество като мен.

Вампирът се изправи. „Имате силно желание да пийнете малко кръв“, рече той. „Подчинете му се. Кръвта е най-прекрасното, най-ободряващото средство. То стимулира чувството за хумор, ума и бодрия дух. Кръвта връща здравето в нашите тела, щом се съсухрят като стари цици. Тя прогонва всички лоши мисли, които затрудняват съществуването.“ Той се разсмя. „По-сладка от вино, от девича амброзия — това е вашето единствено лекарство. Елате.“ Той ме хвана за ръката. „Елате да пийнете.“

Опитах да се изправа, но не можах. „Имайте вяра в себе си“, просъска с леко презрение в гласа вампирът. Хвана и другата ми ръка. „Вие сте опасен като чумата и по-лош от самия дявол. Наистина ли мислите, че още сте роб на своята плът? Да пукна, сър, послушайте ме, вече не сте. Имайте вяра в своята сила и ме последвайте.“

Опитах се да се вдигна и изведнъж успях. За моя изненада видях, че съм се изправил, без въобще да съм помръдвал. Направих крачка напред — чувствах се лек като полъха на вятъра. Направих втора

стъпка и си дадох сметка, че съм минал през гробовете и стоя на пътя. Погледнах назад към кипариса, под който се бях строполил. Там все още лежеше някаква тъмна, съсухрена купчина. Това бях аз.

„Мъртъв ли съм?“ попитах и гласът ми прозвуча като бой на вятър.

Моят предводител се изсмя. „Мъртъв? Не, напротив! Вие никога няма да бъдете мъртъв, докато съществува живот!“ Той се разсмя отново с развратна веселост и посочи към пътя. „Срещнах го по него,“ каза. „Възползвайте се. Сега е ваш.“

Движех се като тъмна буря със скорост, която почти не усещах. Кръвта на еничаря миришеше омайващо свежо. Виждах го пред себе си как галопира към Смирна, а хълбоците на коня му бяха побелели от пот. Еничарят се огледа назад и аз спрях на място — силует на фона на небето, наслаждаващ се на Ужасеното му лице. Конят му изцвили и политна. „Не!“ изкрещя еничарят, падайки на земята. „Не, не! Аллах! Моля те, недей!“ Изведнъж почувствах, че забравям за жаждата. Наблюдавах внимателно как еничарят се опитва да яхне отново коня си. Не му беше писано да го стори и той вероятно го знаеше. Започна да хлипа и в този миг жаждата ми се върна. Втурнах се и скочих — еничарят изкрещя — зъбите ми се впиха в кожата на шията му. Почувствах как кучешките ми зъби се удължават, кожата поддаде и кръв на нежна кадифена струя изпълни устата ми. Намирах се в делириум — докато тя се изтласкваше от сърцето на умирация, сякаш по изсъхналата ми кожа и гърло валеше обилен дъжд.

Изцедих жертвата си до бяло. Когато приключих, имах чувството, че в кръвта ми се е влял някакъв силен наркотик.

„Приятно е да срещнеш на пътя колега.“ Огледах се. Вампирът ме наблюдаваше. В очите му блестеше наслада. „Възстановиха ли се жадните ви вени?“ попита той. Аз бавно кимнах. „Чудесно“, усмихна се. „Повярвайте, това е пурпурен нектар. Няма по-величествено посрещане от посрещането с бокал прясна кръв.“ Изправих се, целунах бузите на красивото, лунно лице, а после долепих устни до устните на вампира. Той присви очи, опитвайки кръвта на еничаря от устата ми, дръпна се и направи екстравагантен поклон. „Аз съм Лавлейс^[2]“, поклони се той отново. „Англичанин, както, предполагам, и вие, и благородник. Ако не греша, сър, вие трябва да сте печално известният лорд Байрон?“

„Печално известен?“ повдигнах аз вежда.

„Да, сър, точно така! Не бяхте ли точно вие онзи, който на някаква вечеря, без да се крие, пи кръв от една атинска блудница? Не се изненадвайте, милорд, ако подобни подвизи предизвикват недоумение и приказки в общото стадо.“

Помръднах с рамене. „Нямах намерение да правя скандал. Тя се поряза. Аз самият се изненадах от желанието си, когато видях кръвта.“

Лавлейс ме гледаше озадачен. „Милорд, от колко време сте в братството?“

„Братство ли?“

„Аристократизмът на кръвта, сър, по силата на който ние с вас сме двукратни благородници.“ Той вдигна ръка и ме погали по страната. Ноктите му бяха остри и твърди като кристал. „Вие сте девствен, нали?“ изведнъж попита той и посочи падналия еничар. „Това ли беше първото ви убийство?“

Кимнах хладно. „Донякъде, да.“

„Чумата да го тръшне! Разбрах, че сте девствен, когато ви видях там горе.“

„Какво искате да кажете?“

„Явно нямате опит с кръвта, щом сте се докарал до такова състояние.“

„Имате предвид, че ако не пия“, аз махнах с ръка назад към гробището, „това ще ми се случи отново?“

Лавлейс леко кимна. „Да, сър. Много съм учуден, че сте издържал без кръв толкова дълго — от Атина чак до тук. Затова ви попитах от колко време сте в братството.“

Опитах се да си спомня. Хайде в пещерата — зъбите на пашата в моите гърди. „Пет месеца“, отвърнах най-последно.

Красивото лице на Лавлейс ме гледаше с изненада. После присви очи. „В такъв случай, сър, ако това е вярно, вие сте най-придирчивият кръвопиец, който някога съм виждал.“

„Не разбирам какво толкова ви изненадва“, казах аз.

Лавлейс се засмя, стискайки ръката ми. „Аз навремето издържах близо месец. Чувал съм за два месеца, но повече от два — никога. А вие, сър, най-новото попълнение в нашите редици, пет месеца, нали така?“ Той отново се засмя и ме целуна по устата. „О, милорд, какви забавления ни чакат, какви пътешествия и убийства! Толкова съм

доволен, че ви последвах!“ Той ме целуна отново. „Байрон, хайде заедно да злодейства ме.“

Аз наведох глава. „Очевидно, доста трябва да уча.“

„Да, трябва“, отвърна Лавлейс и кимна с глава. „Имам век и половина опит в свободните нрави. Говоря ви като царедворец на втория крал Чарлз. Това не бе век на лицемерие, преструвки и пуританство. Не, сър, ние бяхме наясно какво значи удоволствие.“ Той се наведе над ухото ми. „Проститутки, Милорд, чудесни вина, освежаващи глътки кръв. Ще видите, вечността е приятно нещо.“ Лавлейс ме целуна и избърса кръвта от устата ми. Погледна към трупа на еничаря. „Хубаво ли беше?“ попита, побутвайки обезкръвеното тяло с крак. Аз кимнах. „Ще има и по-хубаво“, рече той и ме хвана за ръката. „Но вече, милорд, и двамата трябва да се върнем в телесните си форми.“

„Телесни ли?“

Лавлейс кимна. „Вашият приятел ще помисли, че сте умрял.“

„Странна работа“, рекох аз, докосвайки тялото си. „При пиенето усетих пълно телесно удоволствие. Как става това, след като съм само дух?“

Лавлейс помръдна снизходително. „Оставям тези загадки за учените и ясновидките.“

„Но това не е загадка. Щом нямам тяло, какво усещам сега тук, във вените си? Удоволствието действително ли е? Мисълта, че е просто фантазия ми се струва непоносима.“

Лавлейс взе ръката ми. Мушна я под ризата си, над гърдите, за да усетя мускулите под кожата му. „Ние се намираме в един сън“, прошепна той, „сън, който е общ за двама ни. Създаваме го и го направляваме. Трябва да разберете, сър, че имаме тази способност — да превръщаме сънищата си в действителност.“

Вгледах се в очите му. Почувствах как зърното му се втвърди от допира ми. Погледнах към еничаря. „А той?“ попитах. „Сънувам ли, че му изпих кръвта?“

Лавлейс се усмихна с нескрита наслада и жестокост. „Нашите сънища са небето, милорд, където отвличаме жертвите си. Вашият турчин е мъртъв, а вие, сър, сте отново цял, целеничък.“ Той ме хвана за ръката. „Елате. Вие трябва да се върнете при своя скърбящ приятел.“

Когато стигнахме гробището, оставих Лавлейс на пътя, а аз закрачих през гробовете. Пред мен, зад надгробните камъни, видях Хобхаус. Той плачеше неутешимо над моя потъмнял труп. Гледката беше доста приятна. Какво по-хубаво от това да разбереш, че ще липсваш на приятелите си, когато престане да те има? После ми стана жал, че причиних на Хобхаус толкова болка и като лъч светлина се върнах в плътта си. Отворих очи и почувствах как кръвта започна да тече през съсухрените ми вени — лорд Байрон затвори очи. Споменът озари лицето му с усмивка — Сякаш освободени от порока, крайниците ми оживяха. Шампанско след газирана вода. Слънчева светлина — след мъгла. Жени — след манастир — те всички предлагат нещо като възкръсване. Но не са. Има само едно истинско възкресение — кръв след като плътта е изсъхнала.

— Значи пиехте кръв като сънувахте? — прекъсна го Ребека. — Така ли ставаше?

Лорд Байрон се вторачи в нея.

— Не трябва да забравяте — рече тихо той, поглеждайки шията ѝ, — че вие се уловихте в паяжината на моите сънища.

Ребека потръпна, при това не само от страх.

— Но вие сте пил от Тереза — каза тя. Лорд Байрон наведе глава.

— Значи не е нужно да сънувате, за да пиете кръв?

— Не — усмихна се лордът. — Не, разбира се. Има много начини за това. Много хитрини.

Ребека го гледаше смаяна и възмутена.

— Хитрини? Какво искате да кажете?

— В онази първа вечер Лавлейс ме изкуши, като намекна за тях.

Ребека се намръщи.

— Защо да ви е изкушил?

— Защото аз не исках да го слушам. Отначало — не.

— Но нали сам казахте, че сте изпитал удоволствие. Описахте го.

— Да — лорд Байрон леко се усмихна. — Но се бях наситил с изпитата кръв и вечерта в селото преди Ефес, страдах от самопогнусата, която се появява след всяко голямо удоволствие. Бях убил човек, изпивайки кръвта му. Чувствах се изненадан, че не изпитвам отвращение от себе си. Но имаше и друга причина, поради която не обърнах внимание на ласкателствата на Лавлейс. Открих, че кръвта има свойството да изостря всички други усещания. Храната и

напитките през онази нощ бяха вкусни по начин, за който бях забравил. Нямах време, нито настроение да шушукам за тайни хитрини или нови жертви.

— Лавлейс държеше на нова жертва, така ли?

— Да. При това настоятелно — лорд Байрон замълча. — Искаше Хобхаус.

— Хобхаус?!

Лорд Байрон кимна, после се усмихна.

— Лавлейс бе поклонник на доброто възпитание, нали разбирате. „Трябва да го имам“, рече ми той онази нощ. „От месеци попадам само на селяни и на смърдящи гърци. Пфу! Аз съм истински британец, сър, не мога да карам на такива боклуци. А Хобхаус, доколкото разбирам, е възпитаник на Кембридж, нали? В такъв случай той трябва да бъде мой.“

Аз поклатих глава, но Лавлейс ме притисна още по-настоятелно. „Той трябва да умре“, изсъска. „Освен всичко друго, този човек ви видя да издъхвате, след което възкръснахте.“

Повдигнах рамене. „Той не е много силен в медицината. Смята, че съм получил сърдечен удар.“

Лавлейс поклати глава. „Няма значение.“ Погали ме по ръката, а очите му ме пронизваха с огъня си. Потреперих. Изглежда Лавлейс изтълкува това погрешно като жажда. „Червената кръв е хубава“, прошепна ми той, „но синята, сър... Тя е нещо несравнимо.“

Казах му да се разкара. Той се разсмя. „Вие май не си давате сметка в какво сте се превърнал, милорд.“

Аз отново се взрях в лицето му. „Надявам се, не във вампир като вас.“

Лавлейс ме стисна за ръката. „Не се самозалъгвайте, милорд“, изсъска той.

„Дори не бих се опитал“, отвърнах му хладно.

„Мисля, че е точно обратното.“ Лавлейс се захили злобно. „Вие сте самата лошотия. И да го отричате е просто лицемерие.“ Той пусна ръката ми и пое по осветената от луната пътека към Ефес. „Тялото ви изпитва жажда, милорд“ — извика той, докато го изпровождах с очи. После се спря и се обърна с лице към мен. „Попитайте сам себе си, Байрон, съществува като вас може ли да си позволи лукса да има приятели?“ Усмихна се, завъртя се и изчезна. Аз стоях напълно

вдървен и се опитвах да заглуша ехтящия в съзнанието ми негов въпрос. Разтърсих глава. После се върнах в стаята, където спеше Хобхаус.

Цяла нощ го наблюдавах. Тялото ми остана чисто и неоцапано. За първи път след като бях пил кръв, през нощта не плувнах в пот и мръсотия. Чудех се на какво ли се дължеше. Дали Лавлейс беше прав? Дали промените в мен наистина вече бяха необратими? Стоях непрекъснато до Хобхаус сякаш беше някакъв магьосник. На следващия ден посетихме разкопките на Ефес. Хобхаус, както винаги, си завираше носа из надписите. Аз седях на един хълм — някогашен храм на Диана и слушах жалните писъци на чакалите. Това бяха меланхолични звуци, също като моите мисли. Чудех се къде е Лавлейс. Не го надушвах между руините, но инстинктът и способностите ми бяха притъпени от слънцето. Досещах се, че не е далеч. Сигурно щеше да се върне.

През нощта наистина дойде. Усетих, че приближава и тайно го наблюдавах как пристъпва към леглото на Хобхаус. Наведе се ниско над голата шия на моя приятел. Видях как проблеснаха оголени остриците му зъби. Хванах го за ръката. Той се съпротивляваше мълчешком, но не можа да се измъкне. Избутах го на стълбите. Там Лавлейс се освободи. „Долен играч“, изръмжа той, „остави ме да го довърша.“ Препречих му пътя. Той се опита да ме избута, но аз го хванах за гушата и докато затяхах пръстите си, чувствах с радост, че силата ми расте. Лавлейс започна да се дави. Съпротивляваше се, а аз се наслаждавах на страха му. Най-после го пуснах на земята, той преглътна с мъка и ме погледна.

„За бога, сър, много сте силен“, рече той. „Жалко, че така се дърпате за приятеля си.“

Наведох възпитано глава. Лавлейс ме гледаше, поглаждайки се по врата, после се изправи. „Кажете, Байрон“, смръщи се той, „кой ви създаде?“

„Създаде?“ тръснах глава. „Не съм създаден, аз претърпях превъплъщение.“

Лавлейс се усмихна едва-едва. „Създаден сте, сър“, настоя той.

„Защо питате?“

Лавлейс отново погали врата си и пое дълбоко дъх. „Видях ви днес в Ефес“, тихо каза той. „Аз съм вампир от век и половина. Имам

голям опит, затънал съм в кръв. Въпреки това не бих могъл да издържа толкова слънце, като вас, на онова открито място. Поради тази причина недоумявам. Направо съм объркан. Кой ви даде от своята кръв, за да имате такива способности?“

Замълчах, после произнесох името на Вакеп паша.

Мярнах в очите му щастливо пламъче. „Чувал съм за Вакеп паша,“ бавно отвърна Лавлейс. „Той е маг, нали? Алхимик?“

Кимнах.

„Къде се намира сега?“

„Защо?“

Лавлейс се усмихна. „Защото явно не ви е обучил достатъчно, милорд.“

Не отвърнах нищо. Само се обърнах и тръгнах нагоре по стълбите. Лавлейс ме настигна тичешком и ме хвана за ръката. „Убихте ли го?“ прошепна той. Дръпнах ръката си. „Убихте ли го?“ Лавлейс оголи зъби в усмивка и отново ме хвана за ръката. „Убихте ли го, сър? Кръвта му не потече ли върху вас като дъжд, като фонтаните в парка «Сейнт Джеймс»?“

Обърнах се. Гръбнакът ми сякаш беше направен от лед. „Откъде знаете?“ попитах го.

Лавлейс се разсмя. Очите му заискриха от удоволствие. „Носят се слухове, милорд. Чух ги край езерото Трихонида. И веднага ме обзе желание да разбера истината. Затова и дойдох.“ Той приближи лицето си. „Наистина сте прокълнат, Байрон.“

Вгледах се в безмилостните му очи. Почувствах как се изпълвам с гняв и омраза, като с лава. „Махайте се“, изсъсках аз.

„Как обаче ще прогоните своите собствени импулси, милорд?“

Отново го хванах за шията и го стиснах. После го отблъснах назад. Той продължи злобно да се усмихва. „Може да имате силата на велик дух, милорд, но бъдете сигурен, че сте паднал ниско, като Луцифер, синът на зората, и като всички нас. Тичайте обратно при своя приятел, наслаждавайте му се, защото той е смъртен и ще умре.“

„Ако го убиеш, Лавлейс...“

„Да?“

„... С теб е свършено“

Лавлейс се поклони насмешливо. „Вие не знаете тайната, нали, Байрон?“

„Тайна ли?“

„Не са ви я казали.“ Лавлейс не задаваше въпрос — просто констатираше факта. Пристъпих към него, а той — към вратата.

„Каква тайна?“ настоях аз.

„Вие сте прокълнат и ще съсипете всички, които са близо до вас.“

„Защо?“

Лавлейс се усмихна иронично. „Защо ли? Точно в това е тайната.“

„Чакайте!“

Лавлейс отново се усмихна. „Ще пътувате до Константинопол, предполагам?“

„Чакайте!“ викнах му аз.

Той се поклони и изчезна. Затичах към вратата, но от него нямаше и следа. Стори ми се, че долових смеха му да се носи с нощния бриз, шепотът му ехтеше в мислите ми. „Вие сте прокълнат и ще съсипете всички, които са близо до вас.“ В далечината пропя петел. Разтърсих глава. Обърнах се и закрачих към стаята, където спеше Хобхаус.

[1] en famille (фр.) — семейно (бел.пр.) ↑

[2] Лавлейс — име на герой от романа „Клариса“ на С. Ричардсън, станало синоним на развратник и прельстител. (бел.пр.) ↑

VIII

... накрая му тежало дори присъствието на приятеля му — спътник, чиито интереси били близки с неговите; чак когато застанал съвсем сам на брега на един малък остров в Егейско море почувствал, че духът му диша свободно.

Томас Мур,
„Животът на лорд Байрон“

На какво основание твърди това Том? Той няма ни най-малка представа за истинската причина, подтикнала лорд Байрон да предпочете близо до него да няма англичанин.

Джон Кам Хобхаус,
бележка в полето на
горното издание

— През следващите няколко дни мислите ми бяха забулени в страх, подобен на мъгла. Лавлейс сякаш бе изчезнал с пропяването на петела, но насмешката, с която спомена за „тайната“, така и не ме напускаше. Какво имаше предвид — бил съм прокълнат да унищожа всички, които са ми скъпи? Въртях се край Хобхаус и внимателно следях чувствата си. Жаждата ми за кръв изглежда беше поутихнала, а чувствата ми към моя приятел изглеждаха непомрачени както преди. Започнах да се отпускам и да се наслаждавам на способностите, които порцията кръв бе изострила. Отплувахме към Константинопол. Чувствата ми отново станаха поетични. Преди Дарданелите ни настигна буря. Посетихме прочутата местност Троя. Най-вълнуващото беше, че преплувах Хелеспонт — четири мили срещу ледено течение от Азия до европейския бряг. Направих го, за да докажа, че както

твърдят легендите, героят Леандър е успял да постигне същото. Леандър едва ли се е възползвал от порция прясна кръв, но въпреки всичко бях поразен от себе си.

Стигнахме Константинопол в буря. Доста трудно пуснахме котва под едни отвесни скали. Над нас се издигаше султанският сарай. Въпреки това тъмнината наоколо напомняше открито море. Усецах движението на големия град на брега — виковете от минаретата, носещи се до нас по бурните вълни, сякаш ни призоваваха да изпитаме някакви странни екзотични наслади. На следващия ден една малка лодка ни откара под скалите на сарая. Взирах се нагоре и си представях копринените удоволствия, които се криеха зад стените на двореца. После изведнъж усетих кръв, прясна кръв. Съзрях тясна тераса, разположена между стената на двореца и морето. Няколко кучета ръмжаха над трупове. Смаян наблюдавах как едно от тях смъкна кожата от главата на някакъв татарин, все едно белеше прясна смокиня. „Непокорни роби,“ измърмори капитанът на кораба, „хвърлят ги от стените.“ Кимнах и отново усетих в костите си тъпа, болезнена жажда.

Като европейци отседнахме в европейския квартал. Той беше по-нов и пълен с пътешественици като самите нас. Това не ми хареса. Предприех тази обиколка, за да се отдалеча от своите сънародници, които междувременно ми бяха станали двойно по-далечни. Във вените ми звучеше дива музика нашепваше за мрака и удоволствията на нощта — това ме правеше коренно различен от всички останали. Отвъд залива на Златния рог ме чакаше Константинопол — жесток, древен пълен със забранени наслади град. Обикалях тесните улици. Задущният въздух ухаеше на кръв. Около портите на сарая имаше изложени на показ отрязани глави. Касапите бяха окачили закланите животни да се изцеждат пред магазините и кръвта се стичаше по улиците. Дервиши се самобичуваха, изпаднали в мистичен екстаз, докато калдъръмът под нозете им почервенееше от кръв. Наблюдавах всичко това мълком, но не посегнах да пия. Мислех си, че заобиколен от толкова вкусни плодове, няма да изпитам нужда да откъсна някой за себе си. Вместо това потърсих други радости в бърлогите за хашиш и в таверните, където изрисувани танцьорки се гънеха върху пясъка. Надявах се чрез тях да затъпя изострящата се жажда.

Чувствах как постепенно тя започва да ме изгаря. Изпитах погнуса от себе си. Насладите на града само засилваха моето отвращение. Константинопол вече ме уморяваше — неговите жестокости ме възмущаваха, особено когато ми напомняха за мен самия. Отчаян се върнах в обществото на своите сънародници. Избягвах Хобхаус — все още се боях какво ще излезе от тази „тайна“ на Лавлейс. С останалите англичани се държах сякаш не бях различен от тях. На моменти това изглеждаше много лесно. Понякога ми беше непоносимо да се преструвам. Щом усетех, че жаждата ми за кръв се засилва, криех това като се държах студено или гневно. Спорех за дребни неща от етикета или отминавах познати на улицата, без да ги поздравя.

Един следобед се случи така, че срещнах човек, станал жертва на точно такова настроение. Бях му обърнал гръб по време на срещата ни с посланика, но виждайки го отново се изпълних с неочаквано разкаяние — човекът винаги се държеше любезно с мен. Живееше в Константинопол и в желанието си да го полаская, го помолих да ми покаже забележителностите на града. Разбира се, вече ги бях разгледал, но понесох компанията на моя гид като един вид наказание. Накрая се спряхме под стените на сарая.

Спътникът ми ме погледна. „Знаете ли,“ попита той, „след три дни самият султан ще ни даде аудиенция. Жалко, нали. Байрон — ще видим само част от забавленията на двореца?“ Той посочи към мястото, където се намираше харемът. „Хиляда жени...“ Изкиска се нервно и отново вдигна очи към мен „Казват, че султанът дори няма слабост към жените.“ Кимнах. Във въздуха усетих парфюма на кръвта — на няколко бунища пред стените на двореца кучета ръфаха обезглавени трупове. Започна да ми се гади. Чувствах, че се възбуждам. „Обичате ли жените?“ попита моят събеседник. Аз преглътнах и поклатих глава без да го разбирам, после обърнах коня си и препуснах.

Вече се мръкваше. Минаретата се забиваха в кървавочервеното небе. Зави ми се свят от напиралите желания. Помолих спътника си да ме остави сам и препуснах към високите градски стени, извисявали се в продължение на хиляда и четиристотин години над града на Константин. Сега те бяха изоставени и се рушаха. Скоро зад гърба ми останаха човешките обиталища — озовах се сред гробища, обрасли в

бръшлян и кипариси и, както ми се стори, напълно безлюдни. После чух шум и видях две кози да тичат през храстите пред мен. Миризмата на страха им оставаше да витае във въздуха. Спрях коня и слязох. Треската вече ме обземаше. Тежко ухание на кръв се долавяше от сенките наоколо. Погледнах нагоре към луната. Беше пълна. За пръв път забелязах, че блести над водите на Босфора.

„Виж ти, Байрон...“

Огледах се. Беше моят придружител. Вгледа се в лицето ми, запелтечи нещо и после млъкна.

Аз вперих поглед в него, замаян от жажда за кръвта му. „Какво искате?“ бавно прошепнах.

„Аз... Чудех се дали...“ Той отново замлъкна. Усмихнах се. Изведнъж осъзнах онова, което цял ден бях предпочел да не забелязвам — влечението му към мен, сега смесено с вледеняващ, неразбираем страх. Пристъпих към него. Погалих го по бузата. След ноктите ми потече кръв. Отворих уста. Напрегнат и с внезапно отчаяно изхлипване мъжът понечи да ме целуне. Прегърнах го и усетих как сърцето му бие до гърдите ми. Опитах кръвта от одраната му буза и за втори път отворих уста. После силно го блъснах и той падна на пътеката.

„Байрон?“ промълви мъжът с треперещ глас.

„Махайте се“, отвърнах хладно.

„Но Байрон...“

„Махайте се!“, изкрещях аз. „Ако ви е скъп животът. За Бога, вървете си!“

Мъжът ме изгледа и се изправи. Не можеше да откъсне поглед от очите ми. Въпреки това заотстъпва назад, сякаш се опитваше да развали магията, която се излъчваше от моето лице. Най-после стигна до коня си, качи се и препусна по пътеката. Поех си дълбоко дъх и изругах под нос. Вените ми, в очакването за кръв, пулсираха напрегнато и разочаровано. Жаждата прогаряше мозъка ми. Яхнах своя кон и го пришпорих. Ако яздох достатъчно бързо, щях като нищо да настигна своята жертва преди да е напуснала гробището.

После изведнъж през пътеката притича стадо кози. Усетих кръвта на козаря, преди да съм го чул да вика. Той изтича край мен, подвиквайки на животните и успя само да ми хвърли един поглед. Завих с коня и го последвах. Пастирът се спря и се обърна към мен. Аз

се смъкнах от седлото, пристъпих към него и с поглед се опитах да го спра, както бях постъпил и с другия. Той се вцепени, после изстена и падна на колене. Беше възрастен човек. Почувствах ужасна скръб за него, сякаш не аз, а някой друг се канеше да го убие. Понечих да си тръгна, но в този миг луната изгря иззад един облак и докосната от светлината ѝ, моята жажда сякаш закрепця във вените ми. Хвърлих се към шията на старика. Кожата му бе дебела и груба. Раздрах я доста трудно, но все пак кръвта потече. Вкусът ѝ беше богат както преди и от нея се почувствах още по-силен и настървен. Вдигнах лице от жертвата и отново видях как лунната светлина сребрее, изпълнена с живот, а тишината наоколо гъмжи от красиви звуци.

„За Бога, сър, няма закон, който да твърди, че трябва да убивате само в гробищата.“

Погледнах през рамо. Лавлейс седеше върху една паднала колона. Несъзнателно се усмихнах. Хубаво беше, че след толкова седмици самота, отново се срещам със същество като мен.

Лавлейс стана и пристъпи насреща ми. Огледа моята жертва и рече: „Онзи, дето го пусна, беше по-красив.“

„Но беше англичанин.“

Лавлейс се усмихна. „Дявол да го вземе, Байрон, никога съм си представял, че сте патриот.“

„Напротив. Просто реших, че неговото изчезване ще се забележи по-лесно.“

Лавлейс подигравателно поклати глава. „Щом тъй казвате... Но според мен, въпреки всичко, той беше доста тъп за разводач.“

Погледнах го подозрително. „Какво имате предвид?“

„Знаете ли, аз наблюдавах двама ви цял ден. Минахте стените на харема. После вие го зарязахте. Все едно човек да се задоволи, само като надзърне в чекмеджето за бельо на някоя проститутка.“

„Е, и?“

Лавлейс ми намигна. „Онова, което е вътре, милорд, ценното.“ Очите му проблеснаха. „В сарая чакат затворени хиляда наложници.“

Изгледах го с леко недоверчива усмивка. „Предлагате да ме заведете в харема на султана ли?“

Лавлейс кимна. „Естествено, сър.“ Той погали ръката „При едно условие.“

„Предположих...“

„Вашият приятел Хобхаус...“

„Не!“ прекъснах го гневно аз. „И отново ви предупреждавам...“

Лавлейс махна пренебрежително с ръка. „Успокойте се, сър, тук има къде-къде по-вкусни мръвки от вашия приятел. Но, Байрон“, усмихна ми се той, „вие трябва да го убедите върне в Англия веднага.“

„И защо, моля?“

Лавлейс отново ме погали по ръката. „За да бъдем насаме — заедно“, отвърна той. „Вие ще се оставите в моите ръце, Байрон, и аз ще ви науча на всички тънкости.“ Погледна трупа на пастира. „Струва ми се, че имате нужда от това.“

Вгледах се в очите му. „Да изоставя Хобхаус?“ промълвих най-после аз. Лавлейс кимна. Поклатих бавно глава. „Исключено.“

„Ще ви покажа насладите на харема.“

Отново поклатих глава и се качих на седлото. „Вие вече споделихте с мен една от вашите тайни, Лавлейс. Тайна, която заплашва всички мои скъпи близки. Е, аз не я приемам. Няма да изоставя Хобхаус. Никога няма да зарежа онези, които обичам.“

„Тайна ли?“ Лавлейс изглежда се изненада от думите ми. После се засмя, сякаш си бе припомнил. „О, не се безпокойте, милорд. Вие не заплашвате Хобхаус.“

„А кого тогава?“

„Останете с мен в Ориента и ще ви науча на всичко, което знам.“ Устните му леко се разтвориха. „Толкова много удоволствия, Байрон. Сигурен съм, че вие сте човек, който умее да ги цени.“

Погледнах го раздразнен. „Не се съмнявам, че и двамата сме убийци“, отвърнах, „но това не ме прави щастлив. Казах ви и преди — нямам желание да се превръщам в страшилище като вас. Не искам да споделям вашите знания, нито да ставам ваш ученик.“ Кимнах хладно с глава. „Затова ви пожелавам лека нощ.“

Дръпнах юздите на коня. Поех между гробовете. Стъпих на пътеката чак пред градските стени. Луната ярко осветяваше пътя ми.

„Байрон!“ Огледах се. „Байрон!“ Лавлейс стоеше където го бях оставил — същество с ярка красота между обраслите в бръшлян гробове. Златистата му коса сякаш гореше, а очите му светеха. „Байрон“, извика той силно, „послушайте ме — това е положението! Тук, в тези спокойни градини, кучетата лапат своята плячка. Малките птици се хранят с червейчета. В природата няма нищо друго, освен

вечно разрушение. Вие сте хищник, вече не сте човек, не сте каквото бяхте! Не знаете ли, че по-големият винаги изяжда по-малкия?“ Изведнъж се разсмя. „Байрон“, чух шепота му в съзнанието си, „ние ще прием заедно.“ Потръпнах — сякаш кръвта ми се превърна живак, блестящ като луната. Когато вдигнах очи към Лавлейс бе изчезнал.

Не го видях в продължение на три дни. Думите му ме бяха смутили, но същевременно и възбудили. Започнах да се поддавам на това, в което се бях превърнал. Не каза ли Лавлейс самата истина? Чувствах се пропаднало същество — страшно и същевременно романтично състояние. Хобхаус, в който имаше толкова сатанински дух, колкото и в пушената съомга, започна да ме дразни — карахме се непрекъснато и започнах да си мисля дали все пак няма да е по-добре да се разделим. Когато спомена, че мисли да се прибира вкъщи, не го разубедих, нито му обещах, че и аз ще сторя същото. Мисълта за насладите на Лавлейс продължаваше да ме изпълва с ужас — боях се, повече от всичко, че ще ги опитам, след което и в мен ще се разбудят още по-жестоки желаниа. Затова затаих намеренията си и зачаках Лавлейс да ме потърси отново. През цялото време дълбоко в душата си се надявах, че изкушенията му ще се окажат достатъчно силни, за да ме накарат да остана.

Доиде денят на нашето посещение при султана. Двайсет души, все англичани, бяхме подложени на тази мъчителна привилегия. Моят гид от преди три дни се намираще сред нас, както и Лавлейс, появил се в последната минута. Той ни видя, усмихна се, но не каза нищо. Докато чакахме в султанската зала, застава точно зад мен. Най-сетне цялата досадна работа тръгна към приключване. Лавлейс се навърташе до мен и Хобхаус.

Моят гид приближи с пламнали от възбуда очи. „Вие изведохте невероятно впечатление на султана“, каза ми той. Аз възпитано наведох глава. „Да, Байрон, наистина“, възкликна той. „Разкошните ви дрехи, необикновената ви външност ви откроиха и ви превърнаха в обект на особено внимание.“ Тук мъжът замълча, изкиска се и се изчерви.

„Какво има?“ попита Хобхаус.

Моят гид отново се засмя и се обърна към мен. Запелтечи, преглътна и се овладя. „Султанът каза, че въобще не сте мъж.“

Смръщих чело и изстинах. Погледнах към Лавлейс — той ми отвърна със злобна усмивка. „Не съм мъж“, повторих бавно. „И какво има предвид?“

Лицето на човека стана още по-червено. „Знаете ли, Байрон“, запелтечи той, „султанът мисли, че сте жена в мъжки дрехи.“ Поех си дъх и с облекчение се усмигнах. Моят водач също се засмя. Най-широка бе усмивката на Лавлейс.

Той дойде при мен същата нощ, когато Хобхаус вече спеше. Постояхме заедно на покрива на къщата, подложили лицата си на лунните лъчи. Лавлейс извади камата си и погали тънкото, безмилостно острие. „Великият турчин се оказа само един капризен сводник, не смятате ли?“, попита той.

„Защо?“

Лавлейс оголи зъби, после изпробва острието върху палеца си. „Щом ви взе за мръсница.“

Вдигнах рамене. „По-добре това, отколкото да разбере какво представлявам всъщност.“

„Аз, сър, ще му поискам реванш за това неблагоприятие!“

Взрях се в светецките очи на Лавлейс. „Нямам нищо против хората да ме намират за красив.“

Лавлейс се ухили. „Така ли, сър?“ Обърна се, за да погледне към морето под сарая, после мушна камата обратно в ножницата ѝ. „Нямате ли?“

След това започна да си тананика някаква оперна ария. Наведе се и измъкна от неизвестно как появила се торба няколко бутилки. Отвори една и помириша златистия парфюм на кръвта. „Благодатният сок“, рече Лавлейс и ми подаде шишето. „Смесил съм я с най-хубавата мадейра на света. Пийнете си, Байрон, защото тази нощ ще ни трябват сили.“ После вдигна втора бутилка. „Да вдигнем тост.“ Той се усмигна. „За необикновените преживявания, които ни чакат тази нощ.“

Скоро се напихме от коктейла кръв и вино. Не, не се напихме, по-скоро възприятията ми станаха по-богати от всякога. Усещах как в тялото ми се надига силна радост. Облегнах се на стената и се загледах в изпълнения с кубета силует на дребния град. Звездите над сарая сякаш гreeха, също като моята нетърпелива жестокост. Разбирах, че Лавлейс печели душата ми. Той ме прегърна, тихо припвяйки поредната ария. После заговори. „Вие сте същество с голяма сила.

Искате ли да видите какво можете?“ Усмигнах се плахо. „Това ще ви изтощи, Байрон, но вие имате сили, нищо че сте млад и нямате голям опит.“

Взирах се във водите на Златния рог. „Ще минем направо по въздуха“, прошепнах аз. Лавлейс кимна. Намръщих се, съзнавайки изведнъж колко далечни стават спомените ми. „Доста отдавна насън последвах пашата. Той ми показва чудеса на времето и пространството.“

Лавлейс се засмя. „По дяволите чудесата на времето и пространството.“ Очите му се насочиха към сарая. „Искам жени.“

Разсмях се безпомощно и се смях докато останах без сили. Лавлейс ме държеше в ръце и ме галеше по къдриците. Той посочи към двореца. „Погледнете го“, прошепна, „а после си го представете. Помислете си, че е ваш. Накарайте го да литне и да дойде тук — в нозете ви.“

Изведнъж спрях да се смея. Взрях се в хладните дълбини очите на Лавлейс, после сторих каквото ми поръча. Небето се огъна. Минарета и куполи плувнаха, сякаш бяха изграден от вода. Почувствах докосването на двореца. „Какво става?“ прошепнах. „Как го правя?“

Лавлейс постави пръста си върху устните ми. Наведе се, взе последната бутилка и я отпуши. „Добро е“, кимна той, „вижте аромата му, богатия му букет. Целият ваш опит е събран тук. Вие сте творение на кръвта. И можете да течете като кръв по небето.“ Изведнъж събеседникът ми метна шишето нагоре и течността се плисна над града и звездите, застивайки в нещо като алена арка. „Да, полетете с нея!“ извика Лавлейс. Станах. Почувствах как моето тяло остава без плът, точно както кръвта изтича от откритата рана. Въздухът бе все така плътен. Движех се заедно с него. Константинопол изглеждаше тъмен като нощта, червен като кръвта, която долавях, че ме зове. Видях как всичко се завъртя — градът, морето, небето... Изведнъж пред мен изчезна всичко, освен сарая, разкривен и отдалечаващ се, сякаш отразен в множество огледала. Последвах го далеч в потъмняващата сърцевина на водовъртежа и после усетих по лицето си хладен въздух. Дадох си сметка, че седя върху оградата на харема.

Обърнах се. Движенията ми бяха странни. Вървах, а се чувствах като бриз, галещ тъмно езеро.

„Байрон.“ Гласът прозвуча като камък, изпуснат в дълбокото. Двете срички бавно замряха. Лавлейс ми се усмихна — лицето му сякаш плуваше и се променяше пред очите ми. Представих си, че потъва в тъмната вода на езерото. Призрачната бледост на лицето му потъмняваше, тялото му се смаляваше. Сякаш прие формата на джудже-негър. Разсмях се, а звукът в главата ми бе странен и с ехо. „Байрон.“ Отново погледнах надолу. Лавлейс все още имаше вид на джудже. Усмихна се зловещо и устните му се раздвижиха. „Аз съм евнухът“, чух го да казва, „вие ще бъдете султански слуга.“ Той ме изгледа надменно и аз пиански се разкисках. Този път нямаше ехо — мракът стоеше застинал като кристално езеро. Изведнъж от въртопите на моята памет и желаня в този кристал се показва Хайде. Занемях и протегнах ръце към нея. Образът ѝ се размаза, избягвайки ме, после го усетих по кожата си. Вече не я виждах. Всичко се разтапяше и изчезваше. Сложих пръсти върху очите си. Странната гледка стана още по-омагьосваща. Когато отново отворих очи, открих, че ноктите ми са боядисани в златно, а пръстите са изтънели.

„Чудесно“, обади се джуджето. Разсмях се и посочи. „Насам, красива невярна помощнице.“

Последвах го. Като сенки от буря преминахме през портите на харема. Пред нас се простираха дълги коридори, целите в аметисти, в зелени и жълти плочки. Цареше тишина, нарушавана единствено от стъпките на черни джуджета, които пазеха пред красиви златни врати. Когато минавахме покрай тях, те се мръщеа и се оглеждаха, но не ни виждаха. Накрая, пред най-красивата врата Лавлейс извади камата си и я заби в гърлото на пазача.

Нетърпеливо побързах, мамен от миризмата на кръв. Лавлейс поклати глава. „Защо да пием вода, когато вътре има шампанско?“ Той ме задържа с ръка. Допирът ѝ ми се стори приятен и необикновен. Наведох очи. Видях истината за това, което мислех, че сънувам — тялото ми бе на красиво момиче. Докоснах гърдите си, вдигнах тънка ръка, за да пригладя дългата си коса. Не изпитвах изненада, а по-скоро някаква жестока и еротична радост. Продължих напред и за пръв път почувствах допира на тънка коприна по краката си. Чух и лекия звън на камбанките върху глезените си. Огледах се. Намирах се в просторна зала. Покрай стените бяха наредени ложета. Беше тъмно и тихо. Започнах да пристъпвам край ложетата към центъра на залата.

На всяко спеше жена. Вдишвах замайващия аромат на тяхната кръв. Лавлейс застана до мен. Усмиваше се жадно и прелъстително. „Боже“, прошепна той, „по-сладка стая с блудници не съм виждал през живота си.“ Той оголи зъбите си. „Трябва да ги имам.“ Погледна към мен. „Ще ги имам.“ Понесе се напред като мъгла над морето. Спря до ложето на едно момиче и когато сянката му падна върху съня ѝ, то изстена и вдигна ръка, сякаш за да се защити от нещо лошо. Чух как Лавлейс тихо се засмя — повече не ми се гледаше, обърнах се и тръгнах към коридора. Пред мен имаше друга богато украсена златна врата. Беше леко отворена. Дочух тихо хлипане. Отметнах фереджето от очите си. Нещо се счупи. С тихо позвъняване преминах към следващата стая.

Огледах се. По мраморния под бяха разпилени много възглавници. В единия край на стаята се синееше басейн. В златна лампа гореше един единствен пламък. В неговата светлина стоеше гола жена. Взрях се в нея. Изглеждаше много красива, Но с деспотично изражение — лицето ѝ беше жестоко и хищно. Тя пое дълбоко дъх, вдигна пръчката, която държеше, и я стовари с все сила върху гърба на едно момиче, свито в краката ѝ.

Момичето изхълца, но не промени позата си на пълно подчинение. Господарката погледна надолу към нея, после изведнъж насочи поглед към сянката, където се криех. Отегченото ѝ лице сякаш се озари от интерес. Тя присви очи. После самодоволството ѝ се върна и въздъхвайки, хвърли пръчката на земята. Развика се на момичето и му обърна гръб. То продължаваше да хлипа. Започна да събира парчетата стъкло. Когато събра всички до едно, ниско се поклони в знак на почит и бързо напусна стаята.

Първата жена на султана, защото несъмнено пред мен стоеше тъкмо тя, се отпусна на възглавниците. Сграбчи една от тях, започна да я мачка, после я хвърли обратно на пода. В този момент забелязах, че по китките ѝ се стича влажна кръв. Жената се загледа в раните, докосна една, после отново стана. Извика прислужницата, но отговор не последва. Отново я повика и тропна с крак. Накрая грабна пръчката и се запъти към вратата. В този момент аз излязох от сянката. Тя се обърна и ме погледна. Намръщи се като видя, че не сведох глава.

Постепенно на лицето ѝ се изписа изненада, а след нея — странно вълнение. Волята ѝ се бореше с жестокостта. Изщрака с

пръсти и отново се овладя. Извика нещо на език, който не разбирах, после посочи мястото, където прислужницата бе счупила стъкленицата. „Тече ми кръв,“ рече на турски, показвайки китките си. „Момиче, викни лекаря.“ Усмихнах се бавно. Първата жена се изчерви, после недоумението ѝ премина в изблик на гняв. Тя стовари пръчката върху гърба ми. Болката ме опари като огън, но аз не мръднах от мястото си. Тя се взря в очите ми, после се задави, изтърва пръчката и отстъпи назад. Безшумно захълца. Виждах как раменете и се надигат и отпускат. Зарови лице в ръцете си. На златистата светлина кръвта по китките ѝ блестеше като скъпоценни камъни.

Прекоших мраморния под и я прегърнах. Тя изплашено вдигна лице. Сложих пръста си на устните ѝ. Очите и страните ѝ бяха целите в сълзи. Изтрих ги. Нежно погалих раните на китките ѝ. Тя се дръпна от болка, но когато очите ни се срещнаха, забрави болката. Вдигна ръце и ме погали по косата. Припряно стисна гърдите ми. После пошепна нещо в ухото ми. Не разбрах думите. Пръстите и започнаха да развързват копирените ми одежди. Коленичих, целувайки ръцете и китките ѝ, опитвайки изтичащата от раните кръв. Когато останах гол като нея, я целунах в устата, докосвайки я със собствената ѝ кръв. Поведох я към покоя на басейна. Водата бавно ни погълна. Чувствах как пръстите ѝ ме докосват по гърдите и корема. Разтворих крака. Тя ме погали, а аз — нея. Жената изстена и отпусна глава назад. Светлината падна върху мократа ѝ шия и тя заблестя като златна. Тялото ѝ започна да трепери. По топлата вода се образуваха вълнички. Усетих как кръвта ми запулсира в техния ритъм. Облизах гърдите ѝ, после нежно я ухапах. Когато зъбите ми пробиха кожата ѝ, тя замря, но не извика, дишането ѝ се учести от усилващото се желание. Изведнъж потръпна и се отпусна по гръб върху плочите. Шията ѝ отново се оцвети в златисто. Бях извън себе си, извън всякакво съзнание — целият само желание. Без да се замисля, прерязах гърлото ѝ и когато кръвта ѝ потече в басейна, усетих, че бедрата ми се превръщат във вода, че аз самият се вливам в общия поток от кръв и вода.

Тя не издаде нито звук. Лежеше в ръцете ми, цялата в кръв — дишането и ставаше все по-слабо и по-слабо. Аз пиех от раните ѝ. Умря без дори да въздъхне. Водата се размъти от напусналия я живот. Целунах я нежно, после се измъкнах от басейна. Протегнах се —

гладките ми крайници се чувстваха бодри, сякаш смазани с масло от нейната кръв. Загледах се в жената, легнала върху плочите — мъртвите ѝ устни ми се усмихваха.

Лорд Байрон замълча и замислено се усмихна.

— Отвращавате ли се? — попита той, забелязвайки как го гледа Ребека.

— Да, разбира се — момичето стисна юмруци. — Естествено. А вие сте се наслаждавал. Дори след като сте я убил, не сте чувствал отвращение.

Усмивката на лорда изчезна.

— Аз съм вампир — тихо рече той.

— Да, но... — Ребека преглътна. — Преди това сте се съпротивлявал на Лавлейс.

— И на собствената си природа.

— Значи той ви надви?

— Лавлейс ли?

Ребека кимна.

— Не чувствате ли съжаление?

Лорд Байрон скри с ръце горящите си очи и дълго мълча. После бавно прокара пръсти през косата си.

— Открих Лавлейс, прогизнал от кръв, клекнал като зъл дух над гърдите на жертвата си. Казах му, че съм убил първата жена на султана. Доволството му бе неимоверно голямо. Аз не се смях с него, но... Не чувствах угризение. Чак до... — гласът му замря.

Ребека чакаше.

— Да? — попита тя най-после.

Лорд Байрон се усмихна.

— До сутринта — две лисици в кафеза с пилета. Едва когато до слуха ни достигна първия призив на мюезина за молитва, напуснахме покоите на одалиската. Не тръгнахме по коридора за навън, а влязохме в друга стая, нещо като гардеробна за слугините. Стените бяха целите в огледала. За пръв път се видях. Спрях и замръзнах. Пред мен стоеше Хайде. Хайде, която не бях виждал от онази фатална нощ в пещерата. Но това не бе истинската Хайде. Нейните устни не бяха оцапани с кръв. Очите ѝ никога не бяха блестяли така хладно. Хайде не приличаше на прокълнат, отвратителен вампир. Примигнах и тогава зърнах собственото си бледо лице да се вира в мен. Изкресях.

Лавлейс се опита да ме задържи, но аз го блъснах встрани. Изведнъж удоволствията от нощта се превърнаха в ужас. Впиха се като червеи в голите ми мисли.

Три дни лежах изтощен и трескав в леглото. Хобхаус се грижеше за мен. Не знам какво съм говорил, докато съм се намирал в делириум. На четвъртия ден той ми каза, че напускаме Константинопол. Когато споменах името на Лавлейс, лицето му помрачня — помоли ме повече да не питам за него. „Чух разни странни слухове“, рече Хобхаус, „направо невъзможни. Ще тръгнеш с мен с кораба, на който съм запазил места. Така е по-добре за теб. Разбери това, Байрон, и не си позволявай да спориш.“ Той самият също не спори. Отплавахме още същия ден с кораб за Англия. Не оставих на Лавлейс нито писмо, нито адрес.

Знаех, че не мога да се върна в къщи заедно с Хобхаус. Когато приближихме Атина, му казах, че ще остана на Изток. Предполагах, че приятелят ми ще побеснее, но той не каза нищо. Усмихна се някак странно и ми подаде дневника си. Аз се намръщих. „Хоби, моля те“, рекох, „запази писанията си за слушателите у дома. Знам какво правихме, нали не си забравил, че бях с теб.“

Хобхаус отново се засмя, малко накриво този път. „Не през цялото време“, рече той. „Откъсите за Албания — проучи ги внимателно.“ После ме остави сам.

Аз прочетох написаното веднага. Разплаках се — Хобхаус бе подменил фактите, сякаш никога не се бяхме разделяли. Моята среща с Вакел паша просто не съществуваше. Намерих Хобхаус, прегърнах го и отново се разплаках. „Обичам те, Хоби“, рекох му аз. „Имаш толкова много добродетели и толкова лоши черти. Невъзможно е да се живее с теб, както и без теб.“

На следващия ден се сбогувахме. Хобхаус раздели един малък букет цветя и ми даде половината. „Това ли е последното нещо, което си поделяме?“ попита той. „Какво ще стане с теб, Байрон?“ Аз мълчах. Хобхаус се обърна и отново се качи на кораба. Останах сам.

Тръгнах към Атина и отседнах за малко при вдовицата Марси с нейните три прекрасни нимфи. Не ме приеха радушно и макар че Тереза ме прегърна доста пламенно, забелязах страха скрит в очите ѝ. Отново започнах да чувствам треската и понеже нямах желание да вдигам втори скандал, напуснах Атина, поемайки на път из Гърция.

Имах нужда от стимул, от възприятия, от нови неща. В противен случай бях осъден на безпокойства и самоизмъчване. Боже, колко ми олекна, че го нямаше Хобхаус. В Триполища отседнах за малко при Вели, синът на Али паша, който ме прие като дълго отсъствал приятел. Разбрах, че иска да ме вкара в леглото си. Позволих му, разбира се — удоволствието да ме използва като курва ми донесе моментно вълнение. После, в отплата за моята услуга, Вели ми съобщи новини за Албания. Замъкът на Вакел паша бил изгорен до основи и напълно разрушен. „Ще повярвате ли?“ поклати глава Вели. „Планинците помислили, че мъртвите са станали от гробовете.“ Той се разсмя при мисълта за толкова жалко суеверие. Аз го слушах доволен. После попитах за самия Вакел паша. Вели отново поклати глава. „Намерили го близо до езерото Трихонида.“ „Мъртъв ли?“ попитах аз.

Вели кимна. „Да, милорд, напълно мъртъв. В сърцето му била забита сабя. Погребахме го до замъка в планината.“

Значи с него бе свършено. Мъртъв — наистина. Дадох си сметка, че почти съм вярвал във възможността да е още жив. Сега вече нямаш основание да се съмнявам. Това до голяма степен ме накара да се почувствам свободен. Всичко ми изглеждаше променено — бях се отървал от своя създател — най-после приех истината за това какъв съм. Над Коринтския залив, докато изпивах кръвта на едно селянче, ме откри Лавлейс. Прегърнахме се сърдечно, като не споменахме и дума за моето бягство от Константинопол.

„Ще бъдем ли порочни?“ попита ме той.

Аз се усмихнах. „Най-порочните сред всички порочни“, отвърнах му.

Върнахме се в Атина. Потънали в наслади, скоро забравихме думите страх и вина. Лавлейс ме убеждаваше, че такива развратници не е имало от дните на Реставрацията. Пред мен се разкриха нови светове на наслада. Опиянявах се от приятелство, жени, най-скъпи вина. И кръв, разбира се, винаги кръв. Огънят на радостта изглежда изгори чувството ми за срам. Жестокостта сега ми се струваше нещо красиво — обичах я, както обичах синьото небе и пейзажа на Гърция, като екзотичен рай, който съм завладял за себе си. Старият ми живот ми изглеждаше невъзможно далечен. С помощта на Лавлейс започнах да мисля, че той е безвъзвратно изгубен.

Само понякога, след като се изкъпех в морето и седнех на някоя самотна скала с поглед зареян над водата, долавях зова на миналото. Лавлейс, който презираше тези настроения като лицемерни, ме ругаеше за моята мрачност и ме водеше на нови пиршества. Често в тези моменти неговата подкрепа ме смущаваше най-много. Понякога, когато носталгията ме обземаше, той ми намекваше за тайни, тъмни истини и заплахи, които биха могли да ме изобличат в Англия.

„А в Гърция?“ питах го аз.

„А, тук — не, сър“, отговаряше веднага. „Стига да прикривате безпокойството си с добра доза дебелокожие.“ Настоях да ми обясни, но той се разсмя. „Не, Байрон, вашата душа все още не е достатъчно корава. Ще дойде време, когато ще затънете в кръв. Тогава можете да се върнете в Англия, но засега... За Бога, сър, вече е почти нощ. Да тръгваме и да претършуваме града.“ Аз възразих, но Лавлейс вдигна ръце. „Байрон, моля ви, да сложим край на това!“ Грабна палтото си и пак затананика нещо от някаква опера — почувствах, че съм в неговата власт.

Тези разговори скоро спряха да ме тревожат. Всъщност нищо не ме вълнуваше — имах да овладявам твърде много удоволствия. Както куртизанката учи на любов, така мен ме обучаваха в тънкостите на кръвопийството. Разбрах как да влизам в сънищата на жертвите, как да овладявам своите сънища, как да хипнотизирам и да пораждам илюзии и желаня. Научих се да създавам вампири и различните видове същества, в които се превръщат жертвите — ходещи трупове, чиито мъртви очи бях видял в замъка на пашата, таласъми, като Георгиу и членовете на неговото семейство, а също и най-рядко срещаните — вампирите, повелители на смъртта, видът към който принадлежах и аз самия.

„Трябва да внимавате кого избирате“, предупреди ме веднъж Лавлейс. „Знаете ли дали и след смъртта си аристократът запазва своя аристократизъм, както е в живота?“ Той ми се усмихна. „Вие, Байрон, може би сте избран за крал.“

Отхвърлих ласкателството на Лавлейс. „Да вървят по дяволите всички крале! Аз не съм низък консерватор като вас. Ако можех, бил обучил и камъните да се борят срещу тиранията. Убивам, но не искам да поробвам.“

Лавлейс гневно се изплю. „Каква е разликата?“

Хладно го изгледах. „Разликата е съвсем ясна, ако питате мен. Аз трябва да пия кръв, в противен случай — загивам — вие го казахте, Лавлейс. Ние сме хищници, не можем да подтиснем онова, което природата е заложила в нас. Но природно ли е да превръщаме жертвите си в роби? Не, разбира се. Аз няма да приличам на създателя си — да се заобиколя с безмозъчни слуги и да изгубя окончателно любовта и надеждата.“

„Защо? Нима смятате, че това вече не е факт?“ Лавлейс злобно ми се усмихна. Не обърнах внимание на хапливите му въпроси, нито на неясните му намеци. Вече се чувствах силен, знаех, че съм надживял неговата власт. Съмнявах се дали изобщо знае някакви тайни. Мислех, че разбирам съществуването, в което се бях превърнал — не изпитвах погнуса от себе си, а само радост от собствената си сила. Освен това се чувствах свободен по начин, за който дори не бях мечтал. Имах доверие в това свое чувство за свобода — волно и безгранично като самото море.

— Или поне така си въобразявах — добави Байрон и замълча, загледан в сенките край свещта. Наля си чаша вино и я изпразни на един дъх. Когато отново заговори, гласът му звучеше мрачно.

— Една вечер вървах по тясна, оживена улица. Неотдавна бях пил. Не изпитвах жажда, а по-скоро — напиреща във вените ми сила. Изведнъж сред уличните зловония подуших най-чистата миризма, която някога бях долавял. Дори да мога да превърна думите в парфюм, не бих могъл да я опиша — той погледна към Ребека, — защото беше нещо, което смъртните никога няма да разберат. Златиста, чувствена миризма — съвършена.

— За кръв ли става дума? — попита Ребека.

— Да — кимна лорд Байрон. — Но... Не! Беше нещо много повече. Почувствах копнеж, който сякаш ме прониза до мозъка на костите, до стомаха, до съзнанието ми. Спрях се на място на сред улицата и поех дълбоко дъх. Тогава го видях — бебе в ръцете на жена. Миризмата на кръв идваше от това дете. Пристъпих крачка напред, но жената се изгуби. Когато стигнах на мястото, където беше до преди миг, от нея нямаше и следа. Отново поех дъх — мирисът изчезваше. Тогава отчаяно се втурнах по улицата. Видях отново жената пред себе си, после тя се скри за втори път. Гоних я, но скоро и мирисът на кръв се изпари във въздуха. Разкъсвах се от мъка. Цяла нощ търсих това

бебе. Лицето на майката бе скрито под качулка, а то самото изглеждаше като всяко дете на тази възраст. Накрая се отчаях и сложих край на диренето.

Излязох от Атина и препуснах напред. На една скала над морето имаше храм, където ходех често, за да подреждам мислите си. През онази нощ спокойствието на църквата сякаш ми се надсмиваше. Усецах единствено жаждата, която ме измъчваше. В ноздрите си чувствах уханието на онази кръв. Знаех със сигурността на откровение, че няма да съм истински щастлив, докато не я опитам. Затова станах, развързах коня и се приготвих да се върна в града и да издира детето. В този миг видях Лавлейс. Стоеше между две колони, а изгревът зад гърба му бе кървавочервен. Той приближи. Взря се в очите ми, после внезапно се засмя. Плесна ме по рамото и рече: „Поздравления!“

„За какво?“, попитах бавно аз.

„Как така? За вашето дете, разбира се.“

„Дете ли, Лавлейс?“

„Да, Байрон, дете.“ Той пак ме плесна по рамото. „Някоя от вашите курви ви е родила копеле.“

Облизах устни. „Откъде знаете?“, попитах аз мрачно.

„Знам, защото ви видях как обикаляхте из града цяла нощ като разгонена кучка. При нашата порода, сър, това е безпогрешен признак, че ви се е родило дете.“

Почувствах как ме обзема призрачен хлад. „Защо?“ попитах, надявайки се да видя лъч на надежда в очите на Лавлейс. Но такъв не открих.

„Струва ми се, сър, че този фатален факт е неоспорим.“ Той се засмя. „Наричам го фатален, макар да не заслужава и най-долна ругатня, разбира се. Само че вие, сър, такъв, какъвто сте, все още не се отказвате напълно от принципите си. Доста самонадеяно от ваша страна, Байрон, при дадените обстоятелства, доста нахално.“

Приближих бавно и го хванах за гърлото. „Казвай!“ изсъсках му аз.

Лавлейс се задави, но аз не отпуснах ръце. „Казвай“, прошепнах. „Кажете ми, че онова, за което намекваш, не е вярно.“

„Не мога“, едва си пое дъх той. „Щях да го крия от вас още дълго, защото виждах колко слабо е засегната душата ви от порока, но

е безсмислено. Трябва да научите истината, Байрон. Вие сте обречен“, той се захили, „онези, които носят вашата кръв, ще са ви най-вкусни.“

„Не!“

„Да!“, въодушевено викна Лавлейс.

Поклатих глава. „Не може да е вярно.“

„Вие помирирахте кръвта. Чудесен аромат, нали? И още го усещате в носа си. Той ще ви подлуди, виждал съм всичко това.“

„Значи и вие сте го изживял?“ — Лавлейс вдигна рамене и зави мустак. „Никога не съм си падал по децата.“

„Но нали са ваша плът и кръв...“

„Ммм...“ Лавлейс примлясна. „Вярвайте ми, Байрон, малките копелета имат невероятна кръв.“

Отново го стиснах за гърлото. „Остави ме“, извиках аз. Лавлейс отвори уста за нова зловна забележка, но погледите ни се срещнаха и той бавно наведе очи. Разбрах, че въпреки терзанията ми, силата ми е непомрачена. Но каква полза от това? Моите способности щяха да работят единствено за реализиране на моята орис. „Остави ме“, прошепнах отново. Блъснах Лавлейс, той се олюля и падна. Когато в ушите ми прозвучаха копитата на неговия отдалечаващ се кон, седнах сам на края на скалите. Цял ден се борих с жаждата за кръвта на собственото си дете.

— Значи той ви каза истината? — тихо попита Ребека. — Лавлейс?

Лорд Байрон я погледна с проблясващи очи.

— Да.

— После...

— Какво?

Ребека се взря в него, притискайки с ръка шията си.

— Нищо — каза тя.

Лорд Байрон леко се усмихна, засени очи и се вгледа далеч, далеч.

— Онова, което Лавлейс ми каза, промени всичко — рече той. — Същата вечер, загледан във вълните, си представих, че виждам токущо откъснатата окървавена ръка, която ми маха. Разкрещях се, но знаех, че наподобявам пашата в много по-голяма степен, отколкото се бях опасявал. Върнах се в Атина и намерих Лавлейс. Не надуших втори път кръвта на моето дете, но едновременно се боях и копнеех за това.

„Трябва да си вървя,“ казах на Лавлейс. „Да напусна Атина веднага. Без никакво отлагане.“

Лавлейс повдигна рамене. „И Гърция ли ще напуснете?“ Кимнах. „Къде ще отидете?“

Помислих малко, после отвърнах. „В Англия. Трябва да намеря пари, за да оправя нещата си. После, когато свърша това, ще замина отново, далеч от хора с моята кръв.“

„Имате ли семейство в Англия?“

„Да“, кимнах аз. „Майка.“ Помислих и добавих „И сестра, всъщност — полусестра.“

„Няма значение. Трябва да избягвате и двете.“

„Така е, разбира се.“ Зарових лице в шепите си. „Разбира се.“

Лавлейс ме прегърна. „Когато сте готов“, прошепна ми той, „елате отново при мен, за да подновим нашите занимания. Вие сте рядко срещано същество, Байрон. Щом душата ви затъне напълно в порока, ще станете наистина невероятен вампир.“

Вдигнах очи към него. „Къде ще се намирате?“ попитах аз. Лавлейс затананика любимата си оперна ария. „Повече от ясно, сър, в единственото място за забавления — Италия.“ „Ще дойда при вас“, казах аз.

Лавлейс ме целуна. „Отлично!“, извика той. „Но Байрон, елате бързо. Не се задържайте много в Англия. Ако останете повече, може да се окаже трудно, дори невъзможно, да заминете.“

Кимнах. „Разбирам.“

„В Лондон познавам едно момиче от нашата порода.“ Той ми намигна. „Най-страхотните цици, които някога сте виждал. Ще ѝ пиша. Тя ще се заеме с вас, надявам се,“ Лавлейс отново ме целуна, „докато сте далеч от мен,“ усмихна се. „Но не се бавете. Знаете ли колко време изгубих да откроя приятел като вас, Байрон. По дяволите, сър, искам отново да бъдем заедно — ще падне такава веселба. А сега...“ — той се поклони — „Бог да ви пази. Ще се видим в Италия.“

След тези думи Лавлейс си тръгна. Седмица по-късно аз също напуснах Атина. Пътуването, както вероятно се досещате, съвсем не беше приятно. Нямаше и ден да не пожелаея да избягам от кораба — искаше ми се да се установя в някой непознат град и никога да не се върна в Англия. Но ми трябваха пари. Беше ми домъчняло за дома, за приятелите, за родната земя. Тъгувах и за майка си и за Августа, моята

сестра — тези мисли се опитвах да прогоня от съзнанието си. Най-после, след цял месец пътуване, две години странстване и пълна промяна на живота ми, под краката си почувствах отново английска земя.

IX

Случи се така, че сред развлеченията, присъщи на лондонската Зима, по различните приеми на доброто общество, се появи един благородник, по-забележителен със странния си нрав, отколкото със своя произход. Той гледаше на веселието наоколо, така сякаш не държеше да участва в него. Единствено лекият смях на красавиците привличаше вниманието му. И то, за да може с един поглед да потуши този смях и да всее страх в гърдите на всеки безгрижен човек. Онези, които усещаха внушението, не можеха да си обяснят откъде се взема този страх. Някои си го обясняваха с мъртвите му сиви очи, които като че ли не се задоволяваха да наблюдават, а направо стигаха до най-съкровениите тайни на душата. Когато погледът му, подобно оловносив лъч, се спреше върху нечие лице, човек имаше чувството, че върху кожата му ляга необяснима тежест. Заради странната му ексцентричност го канеха във всеки дом. Всички искаха да го видят. Хората, свикнали на големи вълнения, угнетявани сега от скуката, се радваха, че нещо може да привлече вниманието им. Лицето му никога не променяше мъртвешкия си цвят, не поруменяваше нито от свян, нито от страст. Въпреки това, понеже имаше красива фигура и изящна физиономия, много от жените с лоша слава се опитваха да привлекат вниманието му или поне да видят някакви признаци, издаващи чувствата на този човек. Лейди Мърсър, която след сватбата си често

ставаше обект на подигравки из салоните, го обсаждаше постоянно и прилагаше всякакви трикове, само и само да привлече вниманието му...

Д-р Джон Полидори,
„Вампирът“

— Трябваше да пристигна в Англия, преди напълно да осъзная колко жестоко съм прокълнат. Бях единствен син на майка си — от две години тя се разпореждаше с моя дом вместо мен — Нюстед. Знаех, че искрено копнее да се върна. А аз не можех дори да я посетя. Помнех много добре златистия аромат от Атина. Ако го усетех отново, това щеше да се окаже фатално и за мен, и за нея. Затова се отправих към Лондон. Имах да уреждам разни дела, да се виждам с приятели. Един от тях ме попита дали съм писал стихове в чужбина. Дадох му ръкописа на „Странстванията на Чайлд Харолд“. Приятелят ми дойде на следващия ден във възторг от стиховете.

„Моля ви, не се обиждайте“, рече той, „но трябва да се преструвате, че този Чайлд Харолд сте самия вие.“ Присви очи и ме огледа. „Блед, красив странник, погълнат от мисли за смъртта и тленността, той носи нещастие на всички, до които се доближи. Да, това ще свърши работа, направете го.“ Отново ме изгледа, а после се намръщи. „Знаете ли, Байрон, има нещо странно във вас, нещо... направо обезпокоително. Не съм го забелязвал преди.“ После се усмихна и ме шляпна по гърба. „Защо не вземете и не разиграете този номер, а?“ После ми намигна. „Тази поема ще има успех, ще ви направи известен.“

Когато си тръгна, аз се разсмях с глас — колко малко знаеха и той, и всички други. Наметнах се с пелерината и тръгнах да обикалям из улиците на Лондон. Правех това почти всяка нощ. Жаждата ми беше станала неутолима. Измъчваше ме непрекъснато — обещание за наслада, пред което всички други удоволствия бледнееха. Но дори когато пиех кръв, знаех, че се лишавам от най-сладката радост на света. Луната започна да расте, а с нея и моят копнеж за кръвта на майка ми. На няколко пъти поръчвах карета до Нюстед и я отказвах в последния момент, задоволявайки се с търсене на някоя по-дребна

жертва. Давах си сметка, че накрая изкушението ще ме победи. Беше само въпрос на време. После, почти месец след като се бях върнал, дойде вестта, че майка ми е легнала болна. Решението мигновено бе взето — поръчах карета и потеглих незабавно. Ужасът и желанието, които изпитвах, изглеждаха неописуеми. Струваше ми се, че се разтапям в приятно очакване. Да убия майка си, да изпия кръвта ѝ — да го направя и да почувствам как нейната златиста кръв изпълва вените ми... Започнах да треперя, още преди да напуснем пределите на Лондон. В покрайнините на града ме откри един слуга и ми съобщи, че майка ми е починала.

Бях втрещен. През време на пътуването не чувствах нищо. Стигнахме Нюстед. Застанах до тялото ѝ и започнах да хълцам, да се смея и да целувам леденото ѝ лице. За моя изненада не чувствах никаква мъка — с нейната смърт като че ли бе умряло и моето предчувствие за вкуса на кръвта ѝ. Ожалих я както всеки син ожалва майка си. Няколко дни се наслаждавах на забравеното удоволствие от скръбта по смъртник. Сега на света бях сам — с изключение на моята полусестра, Августа, която познавах много бегло. Тя ми написа нещо като утешително писмо, но не дойде в Нюстед. Дадох си сметка, че съвсем не държа на компанията ѝ. Знаех, че ако помириша кръвта ѝ, жаждата ми ще се върне. Не се чувствах изкушен да я търся, както беше с майка ми. Вместо това се зарекох, че ще продължим да живеем разделени. Седмица след смъртта на майка ми тръгнах на лов в гората на абатството. Пих с почти забравена наслада. Удоволствието ми се стори дълбоко както винаги, преди онзи фатален следобяд, когато се спрях наред улицата в Атина и за пръв път усетих миризмата на кръвта на моето дете. Възможно ли е, мислех си, споменът за това ухание да е умрял заедно с майка ми? Молих се да е така и с минаването на месеците започнах да вярвам, че чудото е станало.

Въпреки всичко, нещата не изглеждаха както преди. Съществува, което бях на Изток — свободно и влюбено в своите прегрешения, го нямаше. Вместо това в Англия жаждата ми стана по-жестока, а аз по-нетърпелив, въпреки безчувствеността и незабелязващия свят. Бронирах душата си в защитна хладина и като неуморен ловец обикалях из невежите смъртни тълпи. Все повече и повече разбирах какво означава да си различно същество — дух сред глината, странник в живота, който някога беше и мой. Чувствах се горд със своята самота и мечтаех

да се издигна като роден на свобода сокол високо над земните ограничения. Върнах се в Лондон, този водовъртеж от всевъзможни удоволствия и пороци — изминах главозамайващите кръгове на неговите наслади. В тъмните квартали на града, където мизерията ражда по-ужасни кошмари и от самия мен, започнаха да се носят слухове, от които дори пияниците и разбойниците се стряскаха. Пиех кръв с ненаситна жажда навсякъде, където можех да остана незабелязан, скрит в мръсния сумрак на бордеите. Но нямах желание да бродя вечно из подземията на града като плъх — наистина бях вампир, а също така и същество с големи, ужасяващи възможности. Знаех, че мога да подчиня цял Лондон. Затова изпълзах и влязох в светлите салони на обществото, в този блестящ свят на големи имения и балове. Минах през него и успях да го завладея.

Моят приятел излезе напълно прав за „Чайлд Харолд“. Събудих се една сутрин прочут. Целият свят сякаш изведнъж направо полудя, както по поемата, така и по мен, автора — по-луд от героя си. Ухажваха ме, посещаваха ме, ласкаеха ме и ме желяеха — нямаше друга тема за разговор освен мен, нямаше друг обект на любопитство и хвалебствия. Но не моята поезия ми беше спечелила славата, не. Аз нито за миг не мислех така. Тайната се криеше в магическата сила на моите очи именно тя повали Лондон — въздействието на странната ми природа подчиняваше дукеси и виконти с такава лекота, сякаш бяха селянчета. Още щом влезех в някоя бална зала усещах, че е в краката ми. Оглеждах богатството и красотата, които се въртяха по пода и изведнъж хиляди очи ме поглеждаха с възторг, хиляди сърца ускоряваха своя ритъм под моя поглед. Все пак хората чувстваха, че не разбират това привличане — откъде биха могли да знаят нещо за вампира и неговия таен свят? Но аз бях наясно. Наблюдавайки своята империя отново си давах сметка какво означава да си повелител на мъртвите.

Въпреки всичко, въпреки многобройните доказателства за моята мощ, не се чувствах щастлив. Сред бедните се хранех с кръв, при аристокрацията — с безпомощното им възхищение. И в двата случая безпокойството ми не утихваше — то ме измъчваше като огън, проникваше до сърцевината на съществото ми. И ако не го задоволявах непрекъснато, заплашваше да ме погълне. Докато се мъчех да укротявам тези пламъци, душата ми вехнеше все повече и повече.

Започнах отново да копнея за обикновена любов, която би могла да ме избави, падайки като хладен дъжд в сърцето ми. Къде ли бих могъл да намеря такава любов? Очите ми можеха да ми спечелят само роби. А тях ненавиждах, защото обичаха така, както птичето обича гърмящата змия. Нямаше защо да ги виня — погледът на вампира е смъртоносен и омайващ. Все пак, когато жаждата ми за кръв биваше задоволена, аз презирах силата си и чувствах, че макар и с болка, простосмъртните ми копнежи са още живи в мен.

Случи се така, че когато се намирах на върха на славата си, отидох на бала на лейди Уестморланд. Наобиколиха ме вечните тълпи от жени, молещи за една дума или дори за поглед. В тълпата имаше и една жена, която отвърна очи встрани. Помолих да ме представят, но ми бе отказано. Естествено, това ме заинтригува. Няколко дни покъсно отново видях същата дама. Този път тя се държа любезно с мен. Разбрах, че името ѝ е лейди Каролайн Лам. Беше омъжена за сина на лейди Мелбърн, чийто дом в Уайтхол се славеше като най-модерния в града. На следващата сутрин посетих лейди Каролайн. Въведоха ме в нейната гостна, а тя ме очакваше облечена като паж.

„Байрон“, лениво каза лейди Лам, „водете ме във вашата карета.“ Усмихнах се, не казах нищо, но изпълних молбата ѝ.

„Към доковете“, поръча тя на кочияша. Говорът ѝ беше много чаровен, физически изглеждаше малко слабичка, но в одеждите на паж ми напомняше за Хайде. Вече бях решил да я имам, стига да мога. Лейди Каролайн изглежда си бе наумила същото.

„Вашето лице“, пошепна ми тя напрегнато, „струва ми се е моя съдба.“ След тези думи ме хвана за ръката. „Колко ледени са пръстите ви.“ Усмихнах се смутено, прикривайки недоволството си, а лейди Каролайн потрепери от удоволствие. „Да“, рече тя, целувайки ме неочаквано, „мисля, че любовта ви ще се окаже пагубна за мен. Направо ще ме унищожи!“ Идеята като че ли я въодушеви още повече. Отново страстно ме целуна, после се надвеси навън от каретата. „По-бързо!“, викна тя на кочияша. „По-бързо! Господарят ти изгаря от търпение да ме поквари!“

Сторих го в един вонящ хан край доковете. Обладах я веднъж до стената, после — втори път, както беше в костюма на паж. На Каро това много ѝ хареса. „Колко е щастливо“, въздъхна тя, „да си обект на толкова необуздана страст. Аз съм опозорена, съсипана, о, ще се

самоубия.“ Замълча, а после с дива страст отново ме целуна. „О, Байрон, какъв демон сте вие, какво коварно чудовище!“

Аз се усмихнах. „Вървете си тогава“, насмешливо й нашепнах. „Не знаете ли, че моите ласки са смъртоносни?“

Каро се изкиска и ме целуна. После изведнъж лицето ѝ стана сериозно. „Да“, тихо каза тя, „мисля, че е точно така.“ Измъкна се от ръцете ми и побягна от стаята. Облякох се без да бързам и я последвах. Заедно се върнахме в Мелбърн Хаус.

Какво имаше предвид, когато ме нарече демон и чудовище? Дали не се досещаше за истината? Съмнявах се, но бях заинтригуван и исках да разбера. На следващия ден отново я посетих. Подарих ѝ роза. „Разбрах, че ваша светлост обича всичко, което е ново и рядко в момента.“

Каро се вгледа в розата. „Така ли, милорд?“ прошепна „Аз пък си мислех, че това се отнася за вас.“ Разсмя се истерично и започна да къса листенцата на цвета. Когато вкусът ѝ към мелодрама се позасити, тя ме взе за ръка и ме заведе в приемната на лейди Мелбърн.

Там беше пълно с хора, но щом влязох разбрах, че сред тях има още един вампир. Поех си дълбоко дъх и се огледах — чувството изчезна. Все пак бях сигурен, че сетивата не ме лъжат.

Спомних си обещанието на Лавлейс да пише до момиче като нас, което да ми помага и да ме съветва, докато съм в Лондон. Отново огледах салона. Каро ме наблюдаваше със своите остри, пламенни очи. Лейди Мелбърн също се бе вторачила в мен. Цялата зала ме гледаше. Тогава забелязах в ъгъла самотна млада дама, която бе извърнала главата си.

Беше много млада, едновременно сияйно красива и мрачна. Изведнъж почувствах, че очите ми се насълзяват. Момичето приличаше на Хайде, колкото бисерът на цвете. Въпреки това лицето ѝ излъчваше същата извисеност. Макар и младо то бе някак над времето. Тя почувства, че я гледам и вдигна очи. Бяха много дълбоки и тъжни — но тъгата ѝ бе причинена от престъпление, извършено от друг. Този човек, осъзнах смаян, бях самият аз. Тя седеше сякаш пазеше портата към рая — потънала в скръб по онези, които повече няма да се върнат от там. Усмихна се, после обърна лице и колкото и настоятелно да се вирах в нея, повече не ме погледна.

По-късно, когато останах сам, тя приближи до мен и ми прошепна: „Знам какъв сте.“

Погледнах я. „Наистина ли, госпожице?“

Тя леко кимна. Помислих си колко е млада и колко проникновени са очите ѝ, сякаш душата ѝ обхващаше безброй мисли. Отворих уста, за да спомена името на Лавлейс, и изведнъж нещо ме накара да замълча. Ако тя беше съществото, за което я вземах, защо по лицето и не виждах жестокостта? Ледената смърт? Жаждата в очите?

„Може да изпитвате благородни чувства, милорд“, обади се странното момиче и замълча, сякаш изведнъж се бе объркало. „Но вие сам подтискате своята доброта“, довърши бързо тя. „Моля ви, лорд Байрон, никога недейте да вярвате, че можете да живеете без надежда.“

„Значи вие самата имате надежда, така ли?“

„Да.“ Момичето се усмихна. „Ние всички имаме надежда.“ тя замълча, свеждайки очи. „Довиждане“, рече и отново ме погледна. „Вярвам, че ще станем приятели.“

«Да», отвърнах. Девојката се обърна и тръгна, а аз почувствах странно огорчение. «Може би», тихо рекох на себе си, размивайки се без да ми е весело.

«Забавна ли е моята племенница, милорд?»

Огледах се. Лейди Мелбърн стоеше зад мен. Поклоних се любезно. «Вашата племенница?»

«Да. Казва се Анабела. Дъщеря е на моята скучна провинциална сестра.» Лейди Мелбърн се взираше във вратата, през която излезе племенницата ѝ. Проследих погледа ѝ. «Стори ми се необикновено момиче», казах аз.

«Наистина ли?» Лейди Мелбърн се вгледа в лицето ми. В очите ѝ проблясваше насмешка, а усмивката ѝ бе примесена с жестокост. «Не предполагам, че е ваш тип, милорд.»

Повдигнах рамене. «Може би е малко прекалено добродетелна.»

Лейди Мелбърн отново се усмихна. Тя наистина беше много привлекателна жена — тъмнокоса, чувствена, с очи, които блестяха като моите. Невъзможно бе да повярваш, че е на шейсет и две. Сложи нежно ръката си върху рамото ми. «Пазете се от Анабела», рече тихо тя. «Прекалената добродетелност може да се окаже опасно нещо.»

Дълго мълчах — просто се вирах в смъртната бледност по лицето на лейди Мелбърн. После кимнах. «Сигурен съм, че сте права»,

казах аз.

В този момент чух, че ме вика Каро. Обърнах се през рамо. «Поръчайте каретата», със силен глас, който проехтя из цялата зала, викна тя. «Искам да си ходим, Байрон. Да тръгваме веднага!» Видях как съпругът ѝ мрачно ме погледна, после отместих очи към лейди Мелбърн. «Аз не бих се притеснявал», казах ѝ. «Съмнявам се, че ще имам време и за вашата племенница.» Усмихнах се плахо. «Мисля, че снаха ви ще се погрижи за това.»

Лейди Мелбърн кимна, но не отвърна на усмивката ми. «Все пак, милорд», прошепна тя, «внимавайте. Вие сте силен, но сте твърде млад. Сам не си знаете силата. А Каролайн е страдна натура.» Тя ми стисна ръката. «Ако нещо се обърка, скъпи Байрон, добре ще е да имате приятел.»

След тези думи се вгледа в очите ми. Колко неземна е красотата ѝ, рекох си аз, колко е странна и зловеща — като при Лавлейс. Въпреки това тя бе твърде стара, за да е неговото момиче. Погледнах към Каро, после пак към лейди Мелбърн, която вече беше тръгнала нанякъде. Повиках я.

Тя се обърна към мен и повдигна вежда. «Да, милорд?»

«Лейди Мелбърн...» Аз се разсмях и разтърсих глава. «Извинете, но бих искал да ви попитам...»

«Моля», отвърна дамата. «Питайте.»

«Такава ли сте, каквато изглеждате?»

Лейди Мелбърн леко се усмихна. «Въпросът ви сам съдържа отговора.»

Наведох глава.

«Толкова сме малко», прошепна тя внезапно и отново ме хвана за ръката. «Ние, които предпочитаме да целуваме устните на смъртта.»

«Предпочитаме ли, лейди Мелбърн?» Гледах я недоумявайки. «Никога не съм предпочитал нищо.»

На устните ѝ се появи тъжна полуусмивка. «Разбира се», рече тя. «Забравих.» После се обърна, а когато понечих да я хвана, отблъсна ръката ми. «Моля ви», рече ми, «умолявам ви, забравете това, което току-що ви казах.» В очите ѝ проблесна предупреждение. «Не настоявайте, скъпи Байрон. Питайте за всичко друго и аз ще ви помогна. Само не за причините, които ме принудиха да се превърна в това, което виждате. Съжалявам. Грешката бе моя. Нямах намерение да

говоря за това.» По лицето ѝ пробяга сянка на огорчение — сякаш подсетила се за нещо, тя погледна към снаха си и прошепна: «Бъдете мил с нея. Не обърквайте ума ѝ. Тя е смъртна, а вие — не.» После, усмихвайки се, отново се превърна в любезна домакиня. «А сега», рече лейди Мелбърн като ме освободи, «не трябва да ви задържам само за себе си.» Целуна ме за сбогом и добави: «Вървете и прелъстете жената на моя син.»

Направих го още същата нощ. Не обърнах особено внимание на съветите на лейди Мелбърн. Естествено, повече от всичко исках да забравя за своето безсмъртие. Нямах друга причина, за да се влюбя. Винаги бях мечтал за жена като Каро — с непокорен дух, без задръжки, с желаниа съответстващи на моята собствена ненаситност. В продължение на няколко седмици страстта ни бушуваше в луда треска, която поразяваше и двамата ни, изгаряйки всяка странична мисъл. Така за известно време дори моята вечна жажда за кръв като че ли поутихна. Но треската премина и скоро разбрах, че всъщност нямам нищо повече от още една робиня, подобна на многото други. Само дето необуздаността на Каро правеше нашата връзка по-съвършена. Не пих от кръвта ѝ, както обикновено правят вампирите, но я заразих с изпепеляващо, безмилостно желание, което е далеч по-жестоко, така че умът ѝ съвсем се обърка. За първи път разбрах колко убийствена може да бъде любовта на един вампир. А също, че кръвопийството не е единственият начин да унищожиш един човек. Защото бях подложил Каро на цялата си страст, а тя, като слънцето, бе твърде ярка, за да може да я понесе смъртен. Моята собствена любов скоро свърши, но ориста на Каро беше никога да не се излекува от мен.

Скоро неблагоприятното ѝ стана непоносимо, защото аз, вампирът, бях обект на нейните чувства. Тя ми пращаше подаръци, писма, идваше посреднощ в покоите ми, следваше каретата ми облечена като паж. Аз ѝ отвърщах с груби откази — взех си втора метреса, в отчаянието си дори мислех да я убия. Когато споделих плана си с лейди Мелбърн, тя се засмя и поклати глава. «Скандалът и без това съсипва репутацията ви.» Тя ме погали по главата. «Драги Байрон, аз ви предупредих — трябва да сте по-въздържан. Не привличайте толкова внимание върху себе си. Бъдете дискретен, както са всички от нашата порода.»

Погледнах я в очите. Помислих за момичето, което Лавлейс бе познавал и което не се бе появило. «Значи има и други като нас в Лондон, така ли?»

Тя леко наклони глава. «Несъмнено», отвърна.

«Със сигурност ли го знаете?»

Лейди Мелбърн се усмихна. «Както вече казах, ние сме дискретни хора.» Замълча. «Освен всичко друго, ние, Байрон, нямаме вашите умения — вие сте нещо необикновено и точно затова трябва да внимавате.» Тя хвана ръцете ми и ме погледна в очите. «Съмнявате ли се, че законът, ако ни открие, не би ни наказал? Вашата слава е нещо ужасно. Вашето разобличаване може да послужи за изстреблението на всички нас.»

«Пет пари не давам», отвърнах аз лениво. Нейната настоятелност обаче ми направи впечатление и този път внимателно изслушах думите ѝ. Не убих лейди Каролайн, а само удвоих усилията си да я държа далеч от себе си. Не правех нищо, което да привлече вниманието върху мен. С други думи, прелъстявах, пиех, играех на комар, обсъждах политиката, подобно на всеки лондончанин и най-вече прекарвах доста време с Хобхаус — все още имах това единствено трайно пристанище в живота си. Хоби никога не ме попита за годината, която прекарах сам в Гърция, а и аз никога не му разказах. Вместо това, като истински приятел, какъвто беше, той с всички сили се опитваше да ми спестява неприятностите и аз му се доверявах повече, отколкото на себе си. Само късно вечер, когато се прибирахме от някой прием или игрален дом, се разделяхме. Аз се измъквах в мрака и водех съществуване, което Хобхаус не можеше да контролира — за няколко часа ставах верен на себе си. И дори край доковете и в най-долните бордеи не забравях заръката на лейди Мелбърн — внимавах за дискретността. Жертвите ми, веднъж избрани, никога не успяваха да избягат.

Една нощ жаждата ме измъчваше по-силно от обикновено — Каро ми бе направила сцена — пристигна у дома много късно в костюм на паж и настоя да се сгодим. Хобхаус, както винаги, бе устойчив като дъб и Каро най-после се омете. Изгарях от жестокост и погнах, че трябва да крия истинската си същност. Изчаках Хобхаус да си тръгне и поех в мрака към бордеите на Уайтчапел. Минах по най-пустите и тъмни улици. Изпитвах отчаяна нужда от кръв. Изведнъж я подуших — и пред мен, и зад мен. Не бях настроен да внимавам. Поех

по една мръсна, кална алея. Единственият шум, който се чуваше идваше от стъпките ми. Миризмата на кръв стана много силна. Усетих, че някой върви след мен. Обърнах се и видях една ръка, която се стоварваше над мен — хванах я, извих я и свалих разбойника на земята. Той ме погледна и закрещя. Тогава посегнах към шията му и настъпи тишина. Кръвта бликна сладко сладко по лицето ми. Пих дълго и ненаситно, впил устни в гърлото на мъртвия. Най-после се наситих. Хвърлих безжизнения труп в калта и замрях. Усетих парфюма на кръвта на друг човек. Вдигнах очи. Каро ме гледаше.

Бавно избърсах кръвта от устата си. Каро мълчеше, гледаше ме с недоумяващи очи, а аз станах и пристъпих към нея. Прокарах пръсти през косата ѝ. Потрепери. Помислих, че ще побегне. Но тя започна да се тресе, тялото ѝ се разтърси от сухи хлипове, вдигна устни и започна да ме целува. Кръвта обагри цялото ѝ лице. Прегърнах я. «Каро», прошепнах аз, прониквайки дълбоко в съзнанието ѝ, «тази нощ ти не видя нищо.» Тя кимна безмълвно. «Трябва да си ходим», рекох ѝ, хвърляйки поглед към трупа в калта. Хванах Каро за ръката. «Хайде», подканих я. «Тук не сме в безопасност.»

В каретата Каро изглеждаше като втрещена. По пътя към Уайтхол я обладах с много нежност, но тя продължаваше да мълчи. В Мелбърн Хаус я изпратих до стаята ѝ. Когато излизах, се погледнах в едно огледало. Върху чертите ми личеше отпечатъкът на страстта. Лицето ми изглеждаше бледо, излъчваше надменност и презрение. По него бе изписано униение и печал, които омекотяваха жестокостта в изражението ми. Ужасно лице — красиво и злостно — моето собствено лице. Потреперих също като Каро. Видях как безпокойството се бори със злобата, докато отново се възцариха хладина и надутост. Наметнах се с палтото и безчувствен, както преди, потънах в мрака на нощта.

На следващия ден Каро дойде в покоите ми, въпреки съпротивата на слугите. Разкрещя се на приятелите ми да ни оставят сами. «Обичам те,» каза тя, когато останахме само двамата. «Обичам те, Байрон, с цялото си сърце, с целия си живот. Да, вземи ми живота, ако не ме искаш.» Изведнъж разкъса роклята си. «Убий ме!» изкрещя тя. «Изпий ми кръвта!»

Дълго и настоятелно се вирах в нея. После поклатих глава. «Остави ме на мира», рекох.

Но Каро ме грабна за ръката и се хвърли към мен. «Искам да стана като теб! Искам да бъда част от твоя живот! Ще ти се подчиня напълно!»

Засмях се. «Не знаеш какво говориш.»

«Знам!» извика Каро. «Знам! Знам! Искам целувката на смъртта върху устните си! Искам да споделя с теб мрака, от който си дошъл! Искам да опитам вълшебството на твоята кръв!» Тя започна да хълца. Падна на колене и заповтаря. «Байрон, моля те! Моля те, не мога да живея без теб. Дай ми кръвта си. Моля те!»

Гледах я, изпитвах съжаление и в същото време — изкушение. Да ѝ позволя ли да сподели живота ми — да — да облекчи товара на моята самота... Но тогава си спомних дадената дума никога да не създавам същество като себе си и ѝ обърнах гръб. «Твоето тщеславие е ненадминато,» казах ѝ аз и позвъних за слугата. «Измъчвай с капризите си други.»

«Не!» изстена Каро и удари главата си в коляното ми. «Не, Байрон, недей!»

Влезе слугата. «Намерете на мадам прилична дреха», поръчах му. «Тя тръгва незабавно.»

«Ще разкрия тайната ти», изкрещя Каро. «Ще те унищожа!»

«Твоето театралничене е пословично, лейди Каролайн. Кой ще повярва на думите ти?» Слугата я изведе от стаята. Извадих мастило и хартия и написах бележка до лейди Мелбърн, в която я предупреждавах за случилото се.

И двамата приехме, че Каро трябва да замине. Лудостта ѝ ставаше все по-отчаяна. Прати ми подарък — косми от интимните си части, смесени със съсирена кръв, и бележка, в която отново ме молеше за моята кръв. Преследваше ме неуморно. Крещеше ми из улиците. Каза на мъжа си, че ще се омъжи за мен. При тази новина той хладно вдигна рамене и изказа съмнение, че аз ще я взема — така го беше подучила лейди Мелбърн. Най-последно, в резултат на обединените ни усилия, убедихме Каро да замине със семейството си за Ирландия. Но, изпълнявайки заплахите си, тя вече беше раздрънкала за моята пристрастеност към кръвта. Слуховете станаха толкова опасни, че дори се колебаех дали да не се ожения и така да дам единствения възможен отговор. Спомних си за благотелната Анабела, племенницата на лейди Мелбърн, която беше идеална партия за мен.

Лейди Мелбърн само се изсмях, а след като я накарах да пише за моето предложение на племенницата си, Анабела собственоръчно ми написа отказа си. Не бях нито огорчен, нито много изненадан от този отказ — познавах Анабела и знаех, че е надарена с далеч по-добро сърце от моето. Брачните ми възжелания започнаха да изчезват. За да заглуша слуховете, измислих друг, не по-малко изтощителен план — напуснах Лондон и заминах за Челтнам.

Там се държах много кротко. Връзката с Каро ми бе причинила доста мъчения. Бях я обичал истински, но същевременно я погубих. Още веднъж се изправях пред същността на своята орис. Не поддържах никакви връзки, не се радвах на любов и затова отново трескаво закопнях за пътуване — далеч от Англия, в Италия, както отдавна възнамерявах. Продадох Нюстед, а парите веднага отидоха за неплатени сметки. Опитах се да сложа в ред финансите си — месеците минаваха. Мисълта за вечността, чийто наследник бях, започна да ме гнети и сковаваше. Все по-трудно се раздвижвах. Наистина, колко вярно се оказа предупреждението на Лавлейс да не се мотая и да не отлагам. Почти всяка седмица кроях планове за заминаване в чужбина, но те се оказваха безплодни — енергията и решителността ми сякаш се изпаряваха. Липсваше ми възбудата, която би ги събудила отново за живот. Имах нужда от действие, от някакво ново удоволствие, което да развълнува кръвта ми и да ме разбуди. Нищо не се случваше — скуката продължаваше. Престанах да се преструвам, че ще заминавам в чужбина. Изглежда Англия никога нямаше да ме пусне.

Върнах се в Лондон. Там чувството ми на безутешност стана още по-силно. Съществуването, което в Гърция ми се струваше толкова разнообразно и богато, в Англия изглеждаше направо сиво. Какво друго е щастието, ако не приятни вълнения? И какво друго е вълнението, ако не действие на мозъка? Започнах да мисля, че съм изразходвал страстите си — пиех, играех на комар, любех се. Все по-трудно ми ставаше да уловя искрата, онази възбуда, която е същността на живота. Отново се върнах към своята поезия, към спомените за Хайде и моето падение. Опитвах се да проумея в какво съм се превърнал. Цяла нощ пишех трескаво, сякаш с бързината на перото можех да наваксам пропуснатото, но само се заблуждавах. Писането пилееше енергията ми, подобно сеитба на семена в безплодна почва. В Гърция кръвта усилваше всички удоволствия. В Лондон пиех заради

самото пиене — чувствах, че кръвта бавно потиска вкуса ми към всичко останало. Така, подтискайки останалите ми желания, моята вампирска същност се самовъзпроизвеждаше. Все повече чувствах, че смъртният у мен умира. Все повече си давах сметка, че съм съвсем сам.

Когато в града пристигна Августа, сестра ми, тънех в отчаяние. Не бях я виждал след връщането си от Изтока. Знаех какво може да ми причини нейната кръв. Но щом получих съобщението, с което ме молеше да се срещнем, веднага се оживих. Долните ми страсти се раздвижиха — на изкушението не можеше да се устои. С червено мастило написах отговор, че я каня да сподели с мен обяда ми. Чаках я на определеното място. Още преди да я видя, усетих мириса на кръвта ѝ. После тя влезе в залата и сивотата на света изведнъж се озари от хиляди огнени искри. Дойде при мен. Целунах я леко по бузата, а тънките нишки на кръвоносните ѝ съдове сякаш запяха. Замлъкнах изкушен, но реших да отложя. Седнахме да се храним. Пулсирането на сърцето ѝ, ритъмът на вените ѝ, ехтяха в ушите ми по време на обяда. Тихият ѝ, мелодичен глас ме очароваше както никога досега. Не говорихме за нищо конкретно, както обикновено става само между стари приятели. Шегувахме се и се кискахме — разбирахме се чудесно. Храна, приказки, смях — големите удоволствия на смъртните изглежда се връщаха при мен. Зърнах отражението си в сребърната посуда. Страните ми бяха порозовели — животът се събуждаше отново.

В онази нощ пощадих Августа, на следващата — също. Тя не изглеждаше красива, но беше обичлива — сестрата, за която винаги бях мечтал. Така и не я опознах. Тръгнах да я изпращам. Нуждата ми от компания се бореше с моята жажда. Понякога жаждата направо ме съсипваше, мирисът на кръвта замъгляваше очите ми и аз навеждах глава. Устните ми нежно погалваха гладката кожа на врата ѝ. Докосвах я с език — представях си как впивам зъби и смуча златистата кръв. Тогава Августа потрепваше, поглеждаше ме и двамата започвахме да се смеем. Погалвах зъбите си с върха на езика, но когато отново се навеждах над шията ѝ, само я целувах и усещах пулса на живота — дълбок, силен и чувствен.

Една вечер, докато танцувахме валс, устните ѝ срещнаха моите. И двамата се дръпнахме мигновено. Августа наведе очи, засрамена и

смутена, аз усетих как кръвта ѝ се развълнува. Когато понечих да я прегърна отново, тя не ме отблъсна. Свенливо вдигна очи. Уханието на кръвта ѝ ме замая. Отворих уста. Августа потръпна. Отметна назад глава и се опита да се освободи. После отново потрепери, изстена и когато се наведох над нея, устните ѝ целунаха моите. Този път тя не се дръпна. Чак когато я чух тихо да хълца, отворих очи. Една жена мина по коридора към танцувалната зала. По гърба познах лейди Каролайн Лам.

По-късно вечерта, когато отивах да вечерям, пред мен се изправи Каро. В ръката си държеше нож. «Използвай тялото на сестра си», прошепна тя, «но поне ми изпий кръвта.» Усмихнах ѝ се безмълвно и продължих. Каро се задави и политна назад — някакви дами се опитаха да ѝ вземат ножа, а тя замахна с острието по ръката си. Вдигна порязаното към мен и викна: «Виждаш ли какво съм готова да направя за теб?! Изпий кръвта ми, лорд Байрон! Ако не искаш да ме обичаш, поне ми помогни да умра!» Целуна раната си и устните ѝ се изцапаха с кръв. На следващата сутрин скандалът бе закуската за уличните клюкари.

Лейди Мелбърн ме посети вечерта. Изглеждаше бясна. Размахваше вестник. «Не бих нарекла това дискретност!» сопна се тя.

Вдигнах рамене. «Аз ли съм виновен, че ме гони някаква маниачка?»

«Щом вие го казвате, да, Байрон, виновен сте. Предупредих ви да не съсипвате Каролайн.»

Погледнах я лениво. «Но не бяхте достатъчно настоятелна, лейди Мелбърн, нали? Помните ли? Не пожелахте да ми кажете какво става, когато те обича вампир.» Поклатих глава. «Такава свенливост.»

Усмихнах се, а страните на лейди Мелбърн леко се обагриха. Тя преглътна, после се овладя. «Доколкото разбирам,» рече дамата с леден глас, «последната жертва на вашата любов е сестра ви.»

«Каро ли ви каза това?»

«Да.»

«Е, едва ли бих могъл да отрека», повдигнах аз рамене. «Това е доста интересно изпитание.»

Лейди Мелбърн поклати глава. «Вие сте невъзможен», рече накрая.

«Защо?»

«Защото нейната кръв...»

«Да, знам», прекъснах я. «Нейната кръв е мъчение за мен. Но мисълта, че мога да я загубя, ме изтезава не по-малко. С Августа, лейди Мелбърн, чувствам, че отново съм смъртен. С Августа миналото сякаш изчезва.»

«Разбира се», лейди Мелбърн не се изненада.

Намръщих се. «Какво искате да кажете?»

«Тя носи вашата кръв. Вие се привличате. Вашата любов не може да я унищожи...» лейди Мелбърн замълча. «Но вашата жажда, Байрон, вашата жажда ще я убие.»

«Моята любов не може да я унищожи?» бавно повторих аз.

Лейди Мелбърн въздъхна и протегна ръка да ме погали. «Моля ви», прошепна тя. «Не допускате да се влюбите в сестра си.»

«Защо?»

«Мисля, че това е ясно.»

«Защото би било кръвосмешение ли?»

Лейди Мелбърн се разсмя горчиво. «И двамата не сме особено подходящи да съдим за морала.» Тя поклати глава. «Не, Байрон, не защото е кръвосмешение, а защото тя носи вашата кръв и това ви привлича. Вие не можете да й устоите.» Тя ме хвана за ръката и силно я стисна. «Накрая ще трябва да я убиете. Знаете това. Не сега — ще го направите, може би по-късно, като минат години.»

Намръщих се. «Не. Не бих казал такова нещо.»

Лейди Мелбърн поклати глава. «Така е. Извинявайте, но е точно така. А нямате никакви други роднини.» Тя примигна. Сълзи ли имаше в очите й? Или се дължеше на вампирския блясък в тях? «Колкото повече я обичате», прошепна тя, «толкова по-трудно ще става.» Лейди Мелбърн ме целуна нежно по бузата и безшумно излезе от стаята. Не се опитах да я последвам. Останах да седя в тишината. През цялата нощ мислих над думите й.

Бяха се загнездили в сърцето ми като ледени отломки. Възхищавах й се — лейди Мелбърн бе най-опърничавата, най-мъдрата жена, която познавах. Нейната категоричност ме изплаши. От този миг нататък терзанията ми нямаха край. Разделях се с Августа, но животът ми изведнъж ставаше сив и скучен и аз отново се връщах при нея, при парфюма на нейната кръв. За мен тя бе съвършена — мила и добросърдечна, загрижена единствено за моето щастие. Как бих могъл

въобще да помисля за убийство? И все пак през цялото време го мислех. Все повече и повече се уверявах в правотата на лейди Мелбърн. Обичах, жадувах и като че ли нямаше изход. «Опитах се, при това с всички сили, да надвия демона в себе си», писах на лейди Мелбърн, «но без особен успех.»

Колкото и да е странно, тези мъки ме раздвижваха. Все пак по-добре терзания, отколкото скука. По-добре морска буря, отколкото застояло блато. Умът ми, измъчен от противоречиви желания, копнееше отново да се изгуби в светския водовъртеж. Отново влязох в обществото, напорист и необуздан. Започнах да се опивам от гуляи, които преди ме оставяха равнодушен. Веселото ми настроение приличаше на треска. Казват, че в Италия по време на чума в костниците ставали страхотни оргии. Моите удоволствия, дори когато бяха в апогея си, се помрачаваха от сянката на смъртта. Представях си Августа да издъхва в ръцете ми, обезкръвена и бледа. Преплитането на живот и смърт, на радост и отчаяние, на любов и жажда за кръв, отново започна да ме тревожи — почти го бях забравил след похожденията с Лавлейс из Изтока. От доста време гледах на жертвите си единствено като на движещи се торби с кръв. Сега, когато жаждата ми отново стана неудържима като преди, започнах да съжалявам тези, които трябваше да убия. «Това ще ги утеши,» насмешливо ми каза лейди Мелбърн. Знаех, че е права, че съжалението у един вампир е само проява на лицемерна набожност. Въпреки това самоотвращението ми се върна. Започнах да убивам не толкова жестоко, да съзнавам, че заедно с кръвта отнемам чужд живот, да чувствам неговата неповторимост, дори когато искрата угасваше. Понякога си представях, че жертвата ми е Августа. Тогава усещах по-силно вината си, но и стремежът ми за наслада също се усилваше. Отвращението и насладата започнаха да се преплитат.

Така, изпълнен с мъка и надежда, се заех отново да си кореспондирам с Анабела. През цялата тази дълга, жестока година нейната морална сила и красота като че ли все повече и повече ми предлагаха надежда за изкупление. Бях готов веднага да се вкопча в нея. От мига, когато я видях за първи път в залата на лейди Мелбърн, Анабела не спираше да ме вълнува.

«Знам какъв сте», беше ми прошепнала тя и наистина като че ли няхах основания да се съмнявам в това. Анабела беше усетила болката

в душата ми, копнежът за опрощаване на греховете, за обич от по-висши същества и за по-добри дни. Когато ми пишеше обръщайки се не към злодея в мен, а към човека, в който може би се бях превърнал, тя пораждаше у мен чувства, които мислех за отдавна изчезнали — чувства, които един вампир не би трябвало да изпитва, чувства, съдържащи се в една единствена дума — съвест. Тази жена притежаваше неизтощима сила — уважението, което изпитвах към нея, се съчетаваше със страх. Подобно дух на светлината, Анабела сякаш седеше на трон, поставен над останалия свят, силна и твърда — нещо много странно за млад човек като нея.

И все пак да не преувеличавам. Моралът бе добре дошъл, когато се самосъжالياвах, но когато ставаше въпрос за жива кръв, от него не оставаше и помен. Възхищението ми от Анабела, разбира се, не можеше да се сравни с лудото ми увлечение по сестра ми — копнеж, който вече започваше да става жесток. Августа беше бременна и аз се боях и надявах, че детето ѝ е от мен. Останах в Лондон седмици след неговото раждане. Когато най-после тръгнах към нейния дом в провинцията, почувствах ужасяваща увереност, че отивам да убия своето собствено дете. Пристигнах, прегърнах Августа, а тя ме поведе към стаята на дъщеря си. Наведох се над леглото ѝ. Детето ми се усмихна. Вдишах дълбоко мириса на кръвта, но тя не беше златиста. Бебето започна да хленчи. Обърнах се към Августа с хладна усмивка на лицето си. «Предай моите поздравии на своя съпруг», рекох ѝ. «Дарил те е с прекрасно дете.» После излязох, разкъсван от разочарование и облекчение. Препуснах през полето. Прибрах се, чак когато изгря бледата луна и поуспокои гнева ми.

Когато огорчението премина, ми остана облекчението. Августа прекара с мен три седмици в къща на морския бряг. В нейно присъствие се чувствах почти щастлив. Плувах, ядох риба и пиех хубави питиета. През трите седмици, докато бях там, не убивах. Накрая, то се знае, жаждата стана много силна и аз се върнах в Лондон. Споменът за ваканцията не ме напускаше. Започнах да си мисля, че най-лошите ми страхове са измислица, че бих могъл да живея с Августа и да надвия влечението си към кръвта. Започнах да си представям, че дори същността ми би могла да се промени.

Но лейди Мелбърн просто се изсмя на тази идея. «Срамота е», рече тя една нощ, «че детето на Августа не е ваше.»

Погледнах я озадачен. «Искам да кажа», обясни тя, «Августа продължава да е единствената ви сродница.»

«Да, все това ми повтаряте», намръщих се аз, «но не разбирам защо. Вече споделих с вас — вярвам в силата на своя воля. Вярвам, че любовта ми стои над моята жажда.»

Лейди Мелбърн тъжно поклати глава. Погали ме по кожата и неутешимо ми се усмихна. «Косата ви се е прошарила», рече тя. «Остарявате.»

Погледнах я и се усмихнах. «Шегувате се, нали?»

Лейди Мелбърн попита «Защо?»

«Аз съм вампир. Никога няма да остареея.»

По лицето ѝ в миг пробяга ужас. Лейди Мелбърн стана неуверено приближи до прозореца. На лунната светлина лицето ѝ бе мрачно като зимен ден. «Той не ви е казал», рече тя.

«Кой?»

«Лавлейс.»

«Вие познавате ли го?»

«Да, разбира се.» Тя поклати глава. «Мислех, че сте се досетил.»

«Да се досетя?» бавно попитах аз.

«Вие и Каролайн... Мислех, че сте разбрал. Защо ви моля да я пощадите?» Лейди Мелбърн се разсмя с болезнен, горчив смях. «Виждах себе си в нея. А във вас — Лавлейс. Вероятно заради това държа толкова на вас. Защото все още обичам... Още го обичам, разбирате ли?» По лицето ѝ се затъркаляха сълзи — блестящи като сребърни капки върху мраморен под. Ще го обичам вечно, докато свят светува. Вие постъпих: благородно, Байрон, защото не целунахте Каролайн с целувката на смъртта. Нейните мъки все някога ще свършат.“ Наведе глава. „Моите — никога.“

Стоях на място като вдървен. „Вие“, проговорих най-после, „сте тази, на която Лавлейс прати писмото.“

Лейди Мелбърн кимна. „Разбира се.“

„Но... Вашата възраст... Вие сте остаряла...“

Гласът ми секна — не бях виждал толкова ужасно изражение като това на лейди Мелбърн. Тя приближи и ме прегърна. Ръцете ѝ бяха ледени, гърдите — също. Целувката на челото ми — хладна като самата смърт. „Кажете ми“, настоях аз, взирайки се в луната. Ярката ѝ

светлина изведнъж ми се видя неумолима и жестока. „Кажете ми всичко.“

„Скъпи Байрон...“ Лейди Мелбърн тъжно поглади гърдите си. „Вие ще остарееете“, рече тя. „Ще остарееете по-бързо от смъртните. Красотата ви ще повехне и ще умре. Освен ако...“

Аз не свалях поглед от луната. „Освен ако какво?“

„Вие знаете, разбира се.“

„Кажете ми. Освен ако какво?“

„Освен...“ Тя погали косата ми. „Освен ако не пиете от златистата кръв. Освен ако не посегнете на кръвта на сестра си. Тогава хубостта ви ще се запази и никога няма да бъдете стар. Но трябва да пиете кръв от роднина.“ Тя наведе глава и ме прегърна. Останах така и дълго мълчах.

После прекосих стаята и застинах в сребрилата светлина на луната. „В такъв случай“, тихо казах аз, „трябва да имам дете.“

Лейди Мелбърн ме погледна озадачена, после се усмихна. „Това е една възможност“, рече тя най-после.

„Предполагам и вие сте постъпила така, нали?“ Лейди Мелбърн наведе глава. „Кога?“ попитах. „Преди десет години“, промълви бавно. „Моят най-голям син.“

„Добре“, рекох аз хладно и отново се загледах в луната. Чувствах как светлината ѝ разгаря моята жестокост. „Щом вие сте могла да го направите, ще мога и аз. След това отново ще заживея със сестра си. Но преди да го направя, за да я спася от клеветите на света, ще се оженя.“

Лейди Мелбърн ме погледна смаяна. „Ще се ожениете?!“

„Да, разбира се. Как иначе ще ми се роди дете? Не искате да стана баща на копеле, нали?“ Разсмях се злобно и почувствах, как душата ми се изпълва с отчаяние и жестокост. Освободих се от прегръдката ѝ и тръгнах към вратата. „Къде отивате?“ извика тя след мен. Не ѝ отговорих. Излязох от къщи и поех из улиците. Ужасът свистеше в кръвта ми като вятър край жица. Тази нощ на няколко пъти убих, при това с луда свирепост. Разкъсвах шии с остриите си зъби, изцеждах до капка кръвта на жертвите си, докато останеха само кожа и кости. Опих се от смърт. Когато на изток изгря слънцето, бях се насмукал с кръв като пиявица. Лудостта ми започна да утихва.

Слънцето се вдигна по-високо, промъкнах се обратно в мрака на своите покои и се свих там като нощен призрак.

Следобяд написах писмо на Анабела. Знаех, че кореспонденцията ни е омилостивила сърцето ѝ. Беше ми отказала преди, но не и този път. Прие предложението ми за женитба веднага.

X

Основната му налудничава идея е, че той на всяка цена трябва да бъде лош, че е орисан да върши злини, че някаква неустоима сила го принуждава да следва съдбата си и през цялото време да упражнява насилие над чувствата си. Под влиянието на този измислен фатализъм той се държи грубо с онези, които обича, а в същото време се терзае от тъга, че им причинява болка. Вярва, че светът се управлява от Духа на злото и в един момент дори се смята за паднал ангел, макар че донякъде се срамува от това свое убеждение. Когато го разкрих, стана потаен и лукав... Несъмнено аз, повече от всички други, съм причината за неговото раздражение, тъй като той се смята /както е и казвал/ за насилник, понеже се бил оженил за мен при горните обстоятелства — добавяйки, че колкото повече го обичат и колкото по-добре се държат, толкова по-силно тегне над него проклятието.

лейди Байрон,
изказване пред лекар по
повод предполагаемата
лудост на съпруга й.

— Защо се ожених за нея ли? — лорд Байрон замълча. — Да, за да стана баща. Но защо за нея? За Анабела? Тя щеше да изиграе фатална роля в живота ми. Когато казах на лейди Мелбърн коя ще е моята булка, тя предсказа същото. Може би ме разбираше по-добре, отколкото аз самия. Тази жена виждаше отровата на страданието в душата ми, виждаше колко силно гори тя — дълбоко под леда на

привидното ми спокойствие, а също и колко опасно е това. „Вие сте ранен“, сподели ми веднъж, „затова се обръщате към Анабела с надежда да ви предложи лек.“ Презрително се изсмях на тези думи, но лейди Мелбърн поклати глава. „Предупредих ви вече, Байрон. Пазете се от моята племенница. Нейните морални добродетели са от най-лошия вид — силни и страстни.“

„Добре“, отвърнах аз. „Значи насладата, която ще изпитам, докато ги разрушавам, ще е още по-голяма.“

Но аз се лъжех — лейди Мелбърн бе далеч по-проницателна, отколкото ми се искаше да вярвам. Мъката от чувствата ми към Августа, отвращението, което изпитвах към себе си, страхът от бъдещето — всичко ме караше отчаяно да копнея за спокойствие. Знаех, че единствено Анабела може да ми го предложи. И макар надеждата ми да изглеждаше напразна, няхах друг избор освен да я призная. Заминах на север при родителите ѝ. Чаках я край камината в дневната стая. Бяха ме оставили сам. Анабела влезе и за миг се спря на вратата. Вгледа се в очите ми. По лицето и пробяга сянка — видях как долови у мен смъртния хлад. След последната ни среща бях закоравял, чувствах се напълно опетнен. Не отвърнах поглед от очите ѝ — те изглеждаха толкова ясни и красиви, че вътрешно се свих. Казват, че така правели и злите духове в присъствието на доброто. После тя прекоси стаята и взе ръцете ми. Дадох си сметка, че изпитва към мен съчувствие, смесено с любов. Наведох глава и нежно я целунах. В този миг, надеждите, които възлагах на нея, се надигнаха и оформиха в мисъл. Повече не можех да ги пренебрегвам. Разбрах, че ще го направя — че ще се ожения за Анабела.

И все пак за малко да се откажа. Останах при нея две седмици и не пих нито веднъж. Вместо това чувствах как вехна и ме обзема хлад. Ветровете ми изглеждаха вледеняващи, храната — отвратителна, родителите — студени и досадни. „По дяволите“, мислех си, „аз съм вампир, повелител на мъртвите, не би трябвало да се примирявам с всичко това“. Когато най-после избягах обратно на юг, убиването отново ми се видя като освобождение, като страст, присъща на кръвта ми. Почти забравих нуждата да имам дете. Датата на сватбата приближаваше и отмина, а аз продължавах да скитам из моите Лондонски бърлоги. Когато най-после заминах, идеята за брак ми изглеждаше ужасяваща като преди. Пресякох пътя към дома на

Августа и импулсивно поех по него. Пристигнах и написах писмо, с което развалях уговорката. Онази нощ обаче не можах да спя с Августа. Мъжът ѝ беше с нея, а моите мъки и терзания ми се струваха достатъчни, за да не се реша и да скъсам писмото. Спомняйки си защо се женя, най-после тръгнах отново, като по пътя се срещнах с Хобхаус и продължих бавно на север, към разтревожената младоженка. Беше посред зима. Имаше дебел сняг и цялата земя изглеждаше замръзнала. Собствената ми душа сякаш също се бе превърнала в буца лед.

Пристигнахме късно вечерта. Спрях пред портите. Виждах пред себе си мъждукащи светлини. На техния фон тъмнината и белеещият се сняг ми изглеждаха като свободата. Копнеех да затичам като вълк — див и жесток. Копнеех да убивам. Кръвта щеше красиво да обагри белия сняг. Само че Хобхаус беше с мен — нямаше спасение — продължихме по пътеката. Анабела ме посрещна с нескрито облекчение.

Оженихме се в дневната на родната ѝ къща. Бях отказал да вляза в църква. Докато се заклевахме, при мисълта за кого се омъжва дъщеря ѝ, майка ѝ изпадна в истерия. Самата Анабела обаче ме гледаше с привичното си спокойствие. Сложих ѝ венчалния пръстен. Очите ѝ, тъжни и благородни, укротяваха моето безпокойство. Прием нямаше. Щом новата лейди Байрон се преоблече в дрехи за път, ние се качихме на каретата и потеглихме на зимно пътешествие на 40 мили до планинското имение Холнаби Хол. Там щяхме да прекараме медения си месец.

По пътя наблюдавах съпругата си. Тя кротко ми се усмихваше. Изведнъж почувствах, че я мразя. Отместих погледа си навън, към замръзналите поля. Спомних си за Хайде, за синьото небе и топлите удоволствия — помислих си за кръв. Отново обърнах очи към Анабела. Изведнъж се разсмях. Бях опасно същество на свобода — а това момиче си въобразяваше, че иде ме впримчи в окови с помощта на сополиви клетви? „Ще си разчистя сметките с теб“, прошепнах ѝ аз. Анабела ме погледна с недоумение. Усмигнах се хладно и отново се загледах навън към улицата. Вече бяхме в Дърам и видът на толкова много хора разпали жаждата ми. От катедралата се разнасяше камбанен звън. „Сигурно бият за нашето щастие, нали?“ подигравателно казах аз. Анабела ме погледна мълчаливо — лицето ѝ бе преbledняло от болка. Аз тръснах глава и просъсках: „Може би ще

се стигне до раздяла.“ Мислех си за съдбата, която очакваше детето ѝ. „Трябваше да се омъжиш за мен, когато ти предложих първия път.“ Преди да срещна Августа. Преди да стана наясно с целия ужас на своята съдба — която сега неминуемо щеше да погълне и двама ни.

Изведнъж се почувствах много засрамен. Анабела все още не ми отговаряше, но аз усещах мъката ѝ така, както никога не бях усещал мъка на смъртен. Тя имаше толкова много — и толкова малко от чертите на дете. Въпреки това в очите ѝ сякаш се криеше дълбочината на вечността. Най-после пристигнахме в Холнаби Хол. Когато слизахме от каретата, тя стисна ръката ми и аз ѝ се усмигнах. Целунахме се. По-късно, преди вечеря, я любих върху дивана. Очите ѝ все така грееха, когато ги вдигна към мен, но в тях сега имаше страст, а мъката бе изчезнала. Беше ми приятно да ѝ доставя удоволствие, както и да почувствам властта, която имам над нея — ако не ума, поне тялото ѝ ми се подчиняваше. На вечеря кръглото ѝ лице остана щастливо и поруменяло. Помислих си какво ли се е случило в утробата ѝ — дали искрицата на нещо ново вече не расте там.

Тази мисъл ме оживи. Тъмнината изглежда изостряше жаждата ми. Казах на Анабела, че няма да спя с нея. В очите ѝ отново се появи болка и тя докосна ръката ми толкова нежно, че аз не можах да устоя на молбата ѝ. През нощта отново я обладах зад розовия балдахин на леглото ни. После, за първи път от доста време, спях. Сънувах ужасен сън. Намирах се в някаква лаборатория. Върху каменната маса лежеше бременна жена. Тя беше мъртва. Над разпрания и корем се бе надвесил човек в черни одежди. Приближих. Несъмнено това беше пашата. Видях, че вади парчета от дете, като отрязва мъртвия плод от утробата на майката. Към главата на малкото същество имаше прикрепени жици. Те святкаха и горяха. Плодът се раздвижи, отвори уста и проплака. Пашата бавно се наведе над главичката му. „Не!“ викнах аз. Пашата впи зъбите си. Бебето замръзна, отпусна се и кръвта започна да изтича невероятно бързо като поток, който заливаше стаята. Хванах пашата за рамото и го дръпнах. Вгледах се в лицето му. Това не беше пашата. Не. Виждах своето собствено лице.

Извиках и отворих очи. Светлината от огъня в камината просветляше през розовата завеса. „Несъмнено съм в Ада!“ промърморих. Анабела се размърда, опита се да ме прегърне, но аз я отблъснах. Станах от леглото и седнах пред прозореца, загледан в

меките форми на снега покрил блатата. Издигнах се над тялото си и се понесох с вятъра в ледената нощ. Открих един овчар, който търсеше някакво агне. Никога нямаше да го намери. Кръвта му заваля като дъжд по снега — капките заблестяха като рубини. Когато се напих до насита, пуснах жертвата си и се върнах — в тялото си — и в леглото. Анабела, усещайки че се измъчвам, ме прегърна и положи главата си върху гърдите ми. Любовта ѝ обаче не успокои духа ми — напротив. „Скъпа Бел“, прошепнах аз, галейки я по косата, „би трябвало да лежиш на по-мека възглавница, а не на моето сърце.“

На следващия ден останах в леглото до дванайсет. Когато най-сетне станах, открих жена си в библиотеката. Тя вдигна лице към мен. В очите ѝ блестяха сълзи. Прегърнах я, притиснах тялото ѝ до своето. Вдишах мириса ѝ. Намръщих се, после я погалих по корема. В утробата ѝ не се усещаше движение на друго същество, нито кръвта на невръстен живот. Въздъгнах. Притиснах се към жена си, сякаш за да я защитя от съдбата ѝ. „Повярвай ми“, прошепнах почти на себе си, „в този брак аз съм по-прокълнат от когото и да било.“

Бел се вгледа в очите ми. „Моля те“, рече най-последно тя с тих, отчаян глас, „каква е тази мъка, която криеш от мен?“

Поклатих глава. „Аз съм злодей“, прошепнах. „Мога да те убедя в това само с три думи.“

Бел мълча известно време. Отново притисна лице към гърдите ми. „Сестра ти знае ли за това?“ рече най-последно тя.

Дръпнах се назад, разтреперан. „За Бога“, прошепнах аз, „не ме питай за нея.“

Бел продължи да се взира в мен. Очите ѝ като че ли стигаха дълбоко, дълбоко в душата ми. „Няма тайна,“ рече най-последно Анабела, „колкото и ужасна да е тя, която би убила любовта ми. Няма, Байрон.“ Усмихна се с кротки и замислени очи — лицето ѝ отново стана както обикновено спокойно, но не и строго — озарено от обич. Задавих се и се обърнах встрани.

Бел не ме последва, нито в близките седмици се опита да измъкне от мен тайната, която криех. Аз, подобно на човек с рана, непрекъснато я докосвах и я излагах донякъде на показ. Спокойствието на Анабела ме дразнеше и често изгарях от желание да го разруша. В такива моменти я ненавиждах. Намеквах за мъките, които ни очакват, сякаш съдбата ми беше противоотрова за брачното ми състояние —

съпруг, а не вампир, ми се струваше по-страшната дума. Почти се влюбих отново в съдбата си. Тогава ужасът се връщаше, а с него и чувството за вина. Любовта на Анабела неизменно беше край мен. В такива минути, когато можех да се оставя на нея, се чувствах почти щастлив. Копнежът ми за изкупление отново се връщаше. Съзнанието ми беше объркано, а чувствата се меняха като пламъците на огън. Меденият ни месец не протече никак лесно.

През цялото време жаждата ми растеше. Бел беше непрекъснато край мен и това ме влудяваше. Върнахме се в дома на родителите й — отново лоша храна и още по-лоши разговори, копнеех за пороци. Една вечер тъст ми разправи една история за седми път. Търпението ми се изчерпа. Казах, че веднага тръгвам за Лондон. Бел пожела да отпътува с мен. Аз отказах. Скарахме се жестоко. В нея имаше нещо необикновено — почти самодоволство — недостатък, който до този момент не бе проявявала. Тя повтори своите аргументи пред родителите си и аз нямах друг избор, освен да се съобразя.

Заминах с жена си, но гневът ми към нея бе леден и жесток. „Ще посетим Августа“, неочаквано казах аз. „Имаме време, докато се приберем в Лондон.“

Бел не възрази. Напротив, изглеждаше доволна. „Да, очаквам с нетърпение да се запозная със сестра ти“, рече тя. После леко се усмихна. „Чувала съм за нея толкова много.“

Само че й предстоеше да чуе още — още доста. След като три месеца бях далеч от Августа, копнеех лудо за нея. Чувствата ми представляваха истински водовъртеж от противоречиви желания. Каретата ни спря пред нейната къща. Августа слезе по стълбите, за да ни посрещне. Първо поздрави Бел, после се обърна към мен. Отърка бузата си в лицето ми — усетих как една искра пробяга чак до дъното на душата ми. „Довечера“, прошепнах й аз, а Августа ме погледна смаяна и ми обърна гръб. Бел стоеше и чакаше да ме хване за ръка. Минах край нея без да я погледна.

Вечерта Бел тръгна да си ляга рано. „Идваш ли, Байрон?“ попита ме тя.

Усмихнах се хладно, после обърнах очи към Августа. „Нямаме нужда от теб, чародейке моя“, отвърнах аз и взех ръката на Августа. Лицето на Бел пребледня. Тя впери поглед в мен, но след няколко секунди мълчание, се обърна и излезе, без да каже и дума.

Когато останахме сами в стаята, Августа се изправи. Беше ядосана и развълнувана. „Как можеш да се държиш с жена си така? Байрон, наистина, как можеш?!“ Отказа на молбата ми да спя с нея. „Преди това беше възможно, Байрон, но сега — не. Върви при Анабела. Бъди мил с нея и я успокой.“ После ме отблъсна и видях, че когато излизаше от стаята, плачеше.

Разходих се в градината. Мразех Августа, но в същото време я обичах. И нея и Бел — обичах и двете до лудост. И все пак болката им беше тази, която ме възбуждаше, сълзите в очите им, мисълта, че любовта им се бори с техния страх. Вдигнах лице към греещата луна. Почувствах как светлината ѝ презарежда моята жестокост с енергия. Погледнах към стаята, където спеше Августа. Уханието ѝ достигна до мен по лекия ветреца. Изведнъж ноктите ми се забиха в китката. Потече кръв. Започнах да я пия. Вените ми се изпълниха с лекота, подобна на живак. Вдигнах се и желанията ми ме понесоха по вятъра — незабележимо се вмъкнах в съня на Августа. Съпругът ѝ хъркаше редом, но аз легнах до нея, до сладката си сестра, почувствах допира на топлата ѝ плът, кръвта ѝ, кръв от кръвта ми, която диша с нея и тече в същия ритъм. Луната изплува иззад един облак и светлината ѝ огря леглото. Наведох глава и натиснах леко със зъбите. Като кожа на праскова шията започна да поддава. Натиснах по-силно. Щеше да е много лесно да пробия кожата. Представих си вкуса на златната течност, надигаща се да посрещне моите устни. Тя щеше да ме нахрани с младост, с вечна младост. Напрегнах се и се дръпнах назад. Августа се задъха, сграбчила чаршафите. Аз се движех с нея, докато тя не се отпусна в ръцете ми, влажна от пот. Вгледах се в лицето ѝ, търсейки в него своите черти. Лежах така четири часа. Започнах да чувам първите песни на полуразбудените птици. Като звезда се изгубих в настъпващата светлина на утрото.

Когато се върнах при Бел, тя беше будна. Лицето ѝ изглеждаше измъчено, очите — пълни със сълзи. „Къде беше?“ попита ме.

Поклатих глава. „Ти не искаш да знаеш.“

Бел протегна към мен ръце. Аз се дръпнах. Тя замръзна. „Мразиш ли ме?“ попита най-последно.

Вгледах се в нея. В гърдите ми се надигна чувство за вина, мъка, съжаление, желание — всяко от тях се бореше за превъзходство.

„Мисля, че те обичам“, отвърнах аз. „Но се боя, скъпа Бел, че това не е достатъчно.“

Очите ѝ потънаха дълбоко в мен и както винаги почувствах, че ме лекуват, че успокояват беса ми. Тя нежно ме целуна по устните. „Ако любовта не е достатъчна“, промълви най-сетне, „тогава какво би могло да ни спаси?“ Поклатих глава и я прегърнах. Въпросът ѝ ме измъчва през целия ден. Ако любовта не можеше — тогава какво? Не знаех, нямах представа.

Ние двамата — Анабела и аз, бяхме пленници на моята съдба. Нашата любов ни тласкаше в една посока, моята жажда — в друга. Бях изплашен от това, че за малко не убих Августа, че ми се бе сторило толкова лесно. Усещах силно желание да я спася от себе си като имам дете. Но дълго време ужасното ми положение направо ме парализираше. Не можех да го направя — да допусна в утробата на Анабела да зрее кървавата ми храна — не и когато това щеше да е моя и нейна плът. Августа продължи да ме измъчва — усилията да опазя нея, както и утробата на Анабела, ме разкъсваха до лудост. Не можех повече да спя с Бел. Вместо това бродех по полята и кръстопътищата, утолявах жаждата си, давах изблик на гнева си с неимоверно жестоки нападения. Прясната кръв почти не успокояваше лудостта ми. Само след няколко часа жаждата ми отново се надигаше. Една нощ, като се връщах в дома на Августа, миризмата на кръвта ѝ отново ме надви и аз едва успях да си наложа да не разкъсам голата ѝ шия, а да постоя до леглото ѝ. Владеех се с голямо усилие и се разтапах от ритъма на дишането ѝ. Крачех из градината напред-назад, после, за първи път от една седмица, се върнах в леглото си.

Бел мълчаливо понечи да ме прегърне. Кръвта ми се надигна, като светла отрова. Бел потрепери, после извика — издаде отчаян животински крясък. „В очите ти горят адски огънове,“ прошепна тя. Усмяхнах се — в нея също имаше огън — страните ѝ бяха почервенели, устните — също. Изведнъж тя изстена, впи устни в моите и пуританството ѝ сякаш се изпари. В курвенското ѝ, безсърдечно лице не остана и следа от Анабела. В онова, което прави с мен през нощта — също. Започна да крещи, гънеше се като обладана от зъл дух, докато спермата ми се изливаше в нея, носейки малкото фатално семе на живота. Цялото ѝ тяло се разтресе. Тя вдигна ръце, пръстите ѝ понечиха да ме погалят по лицето. После започна да плаче.

„Ти зачена“, прошепнах ѝ аз. „Нашето дете расте в твоята утроба.“ Анабела вдигна очи към мен, лицето ѝ се изкриви и тя го обърна. Оставих я да плаче без звук в леглото.

Плодовете на тази нощ бяха живот и смърт. Да, беше заченото дете — допирайки буза до корема на Анабела усещах малкия златист мирис. Но в този парфюм се усещаше и смърт, както и в самата Анабела. Нещо у нея умря в онази нощ — вечното сякаш бе изпепелено. Тя стана по-хладна, по-груба — безкраят в очите ѝ помрачня, онова, което преди приличаше на страст, сега изглежда се бе превърнало в самодоволство. Тя разбира се, все още ме обичаше, но подобно на Каро, любовта я измъчваше като съдба. Сега за нас изглежда нямаше надежда за спасение. С унищожението на Бел умря и моята последна илюзия.

Започна истинското мъчение. Напуснахме Августа и поехме към Лондон. Бях наел нова къща на една от най-модните улици в града — „Пикадили“, номер тринайсет. Място с лош късмет ли? Не, ние самите носехме лошия късмет. Бел явно проявяваше признаци на бременност. Подушвах мириса на детето, докато тя повръщаше сутрин рано, или в потта, избила по издутия ѝ корем. Едва успях да се откъсна от тази миризма. И така лорд и лейди Байрон можеха да бъдат видени хванати под ръка — образцова брачна двойка — преданият съпруг и бременната му жена. Бел, виждайки изписаното върху лицето ми желание, бе достатъчно умна, за да се досети, че то не е отправено към нея.

„Гледаш ме с копнеж“, каза ми тя една нощ, „но в очите ти няма любов.“

Усмихнах се. Вперих поглед в корема ѝ, представяйки си как под роклята и под бельото в утробата ѝ зрее златният плод.

Бел ме погледна намръщена. „Лицето ти, Байрон, ме озадачава.“

Вдигнах глава. „Наистина ли?“

Тя кимна и отново се взря в мен. „Как може едно толкова красиво лице да излъчва толкова глад и жестокост? Гледаш към мен, или по-скоро тук“, тя обгърна корема си, „така, както някога не сваляше очи от Августа. Помня как погледът ти я следеше из стаята.“

Опитах се да ѝ отговоря с колкото се може по-безизразна физиономия на лицето. „И защо те озадачава това, Бел?“ „Защото ме

плаши“, отвърна тя, с присвити хладни очи. „Страх ме е, Байрон, от онова, което ще сториш на детето ми.“

„На нашето дете?“ Аз се разсмях. „Че какво бих могъл да му направя?“ Изведнъж лицето ми се скова. „Мислиш, че като се роди, мога да го удуша и да изпия кръвта му, така ли?“

Бел се вгледа в мен. Лицето ѝ бе по-измъчено от всякога. Тя се изправи на крака. Обгърна с ръце корема си, после се обърна и безмълвно напусна стаята.

На следващата седмица Августа дойде да ни гостува. Беше я поканила Анабела. Това ме обезпокои. Чудех се точно колко знае и колко се досеща. Естествено, мирисът на кръвта на Августа ме разсейваше. Ожесточих се от противоречиви желаниа. Наредих ѝ да си замине. Анабела наблюдаваше всичко това с хладни, подозрителни очи. Прегърна корема си, сякаш да го опази от мен. Оттогава се опитвах да бъда по-внимателен. Лейди Мелбърн ме беше предупредила: „Не загубвай жена си, преди да се е родило детето.“ И така започнах да оставям Бел сама през нощта. Вечерях навън, напивах се, ходех на театър. После потънал в черна жестокост отново ловувах из най-долните бърлоги на града. Лочех, докато кожата ми се изглади и порозовее, докато напълно се наситя на кръв. Чак тогава се връщах на „Пикадили“. Лягах в леглото при Бел. Прегръщах я и разбира се, погалвах издутия ѝ корем. В ушите си чувах тихото безпощадно пулсиране на малкото сърчице. Напук на волята си отново притисках корема на жена си. От допира ми той сякаш се раздвижваше. Представях си как само ако натисна малко по-силно, кожата и плътта ще се разтворят. Виждах в своето въображение зародиша, синкав — целия във фина мрежа от вени, как очаква да го докосна, да го опитам. Смятах да го направя много нежно — щях да изсмуча кръвта като вода от сунгер. Тези желаниа ставаха толкова силни, че започвах да треперя. Представях си, че убивам жена си както спи, че отварям корема ѝ, разделяйки мускулите и органите, докато стигна до него — очакващото ме свито мое дете — моето творение. Спомнях си съня си за кулата на палата. Жадувах за неговия нож, за масата за дисекции.

Събуждах се от тези фантазии, потресен от себе си. Опитвах се да ги изгоря, да ги изрежа от съзнанието си. Напразно. Нищо не можеше да ме отърве от тях — те бяха част от отровата, която тече в кръвта ми — смесеният огън от възприятия и мисъл. Не можех да

изтръгна тази гнилоч, също както не бях в състояние да избягам от себе си. Пашата беше мъртъв, но също както сифилисът надживява заразената уличница, така и злото продължаваше да живее, поглъщайки силите ми и всички, които обичах. „Дано умре това дете!“ крещях аз, когато се разтапах от виденията си и чувствах кръвта му да пулсира особено сладостно. Бел ме гледаше ужасена. Опитвах се да се успокоя. „О, Бел“, проплаквах аз, „скъпа Бел.“ Галех я по косата. Уплашена, тя се дръпваше назад, после колебливо хващаше ръката ми. Понякога я поставяше върху корема си. Поглеждаше ме и се усмихваше с неуверена надежда, търсейки в мен бащата на детето. Но никога не го откриваше. Скована и с мъртви очи, тя ми обръщаше гръб.

Една нощ, когато бременността ѝ бе доста напреднала, тя потрепери от погледа ми и занемя.

„Бел“, коленичих аз до нея, „какво има? Бел!“ Опитах се да я прегърна, но тя ме отблъсна. Въздъхна отново и усетих как миризмата на детето — внезапен златист полъх — замъгли очите ми. Стаята се размаза. Бел изстена. Хванах я за ръката. Тя отново ме отблъсна. Аз се изправих. Извиках прислужниците. Когато дойдоха, те също се дръпнаха от мен — мракът в очите ми явно беше жесток и студен. Вдигнах Бел от земята и я заведоха до леглото ѝ. Аз останах на място. Парфюмът на детската кръв висеше във въздуха. През нощта и на сутринта той стана още по-красив.

В един часа на другия ден, акушерката дойде при мен.

„Мъртво ли е?“ попитах аз. Тя толкова се смути, че аз се разсмях. Нямах нужда от отговор. Трябваше само да вдъхна живата кръв. Къщата беше пълна с пищни цветя и цветове. Олюлявайки се изкачих стълбите. Чувствах се като Ева, приближаваща плода на забраненото дърво. Крайниците ми трепереха, не ми достигаше въздух, чувствах дълбока, влудяваща жажда. Влязох в стаята, където лежеше жена ми.

Една от жените, с малко бяло вързопче на ръце, пристъпи към мен. „Милорд“, рече тя, „приемете нашите поздравления. Имате дъщеря.“

Погледнах към вързопа. „Да“, заекнах най-сетне. Уханието на кръв смъдеше на очите ми. Едва виждах детето, защото пред погледа ми витаеше единствено златиста мараня. „Да“, повторих аз и примигнах. Чак сега можах да видя лицето на дъщеря си. „Божичко“,

прошепнах. „Боже.“ Усмихнах се. „С какво средство за мъчение се сдобивам в твоё лице.“

Жената отстъпи крачка назад и върна детето обратно в люлката. „Излизай!“ креснах й аз неочаквано. Огледах се и отново викнах „Излизайте!“ Жените, дошли да помагат, ме погледнаха уплашено, после наведоха глави и напуснаха. Приблжих се до бебето. То сякаш отново бе обвито в ореол от огън. Наведох се по-ниско. В този момент всичките ми чувства, разум, мисъл се изпариха от мен, разтопиха се в светлата мъгла на щастието. Богатата кръв на детето сякаш се надигаше към устните ми, оставяйки златиста диря като след комета. Целунах дъщеря си, после я взех на ръце. И отново се наведох над нея. Нежно докоснах с устни гърлото й.

„Байрон!“

Замрях и бавно се огледах. Бел се опитваше да седне в леглото. „Байрон!“ — гласът й бе дрезгав и умоляващ. Тя се изтърколи от постелята и се опита да дойде при мен.

Отново погледнах към детето. То повдигна ръка и докосна лицето ми. Колко мънички бяха пръстчетата, колко великолепни — ноктите. Наведох се още повече, за да ги разгледам.

„Дай ми я.“

Обърнах се — Бел беше до мен. Тя залитна, протягайки напред ръце.

„Колко отдавна я чакам“, тихо казах аз.

„Да“, отвърна Бел, поемайки си дъх, „така е, но аз съм нейната майка. Тя е моя. Моля те, Байрон, дай ми я.“

Вперих поглед в жена си. Бел се опита да не наведе очи. После спрях очи на детето. Беше красиво, това мое създание. То отново вдигна ръчичка. Несъзнателно се усмихнах на гледката.

„Моля те“, повтори жена ми. „Умолявам те.“

Обърнах се и приблжих до прозореца. Загледах се в мрачното лондонско небе. Колко меко и топло бе бебето в ръцете ми. Усетих, че ме докосват по рамото. Погледнах назад. Изражението по лицето на Бел беше ужасяващо.

Извърнах глава и отново се взрях към небето. На изток притъмняваше, облаците изглеждаха сякаш са бременни с нощта. Лондон, потънал в безпорядък, се простираше чак до тях. Огромните мащаби на света ме накараха да потръпна от студ. Всичко това и още

много неща пашата ми бе показал с полета насън, но аз не го бях разбрал — не го бях разбрал. Затворих очи и потреперих — усетих неизмеримата природа на нещата. В такава вселена какво представляваше човешката любов? Едно мехурче върху огромната вълна на вечността, нищо повече. Искрица — кратка и светла, на фона на нощта на всемира. Изчезнеше ли тя — щеше да настъпи празнота.

„Ти ще запомниш този момент“, казах аз без да се обръщам. „Трябва да ме напуснеш, Бел. Независимо какво ти говоря, нито колко ще те моля по-късно — ти трябва да ме напуснеш.“

Най-после се обърнах да я погледна. Очите на Бел, безчувствени от толкова време, бяха влажни от сълзи. Тя понечи да ме погали по лицето, но аз поклатих глава. „Нека името ѝ бъде Ада“, казах аз, подавайки ѝ детето. После се обърнах и излязох от стаята. Повече не погледнах назад.

„Вие не сте с ума си“, рече лейди Мелбърн, когато ѝ разказах за случилото се. „Направо не сте с ума си. Жените се за момичето, правите ѝ дете, тя го ражда, а сега ѝ сервирате това. Защо?“

„Защото не мога да го направя.“

„Трябва. Трябва да убиете дъщеря си. Ако не Ада, тогава Августа.“

Вдигнах рамене и ѝ обърнах гръб. „Не мисля така,“ рекох ѝ. „Удоволствията са най-сладки, когато се предвкусят. Ще продължа да очаквам.“

„Байрон“, кимна ми лейди Мелбърн. Бледото ѝ лице изразяваше съжаление и възмущение. „Вие непрекъснато остарявате“, прошепна тя. „Вижте мен. Чаках. Бях глупава, но най-после отстъпих. Всички отстъпваме. Свършете го още сега. Изпийте кръвта на дъщеря си, докато сте още млад. Дължите ни това.“

Намръщих се. „Дължа ли ви го? На кого го дължа?“

Лейди Мелбърн леко сбърчи чело. „На всички от нашата порода“, рече най-после тя.

„Защо?“

„Вие сте убиецът на Вакеп паша.“

Погледнах я изненадано. „Не съм ви разправял подобно нещо“.

„Но ние го знаем.“

„Как така?“

„Пашата беше същество с небивала сила. Сред вампирите, повелители на смъртта, той бе почти като крал. Не си давахте сметка, нали?“ Лейди Мелбърн замълча. „Всички усетихме неговата гибел.“

Намръщих се. Изведнъж от мрака на съзнанието ми изплува силуетът на пашата — блед и зловещ, с лице, изразяващо непоносима болка. Разтърсих глава и видението изчезна. Лейди Мелбърн ме гледаше с лека усмивка. Върху бледите си устни. „Сега, когато него го няма“, прошепна ми тя, „вие сте неговия наследник.“

„Наследник ли?“, повторих аз недоумяващо. После се разсмях. „Вие забравяте, че аз го убих. Това е невъзможно.“

„Не“, рече тя, „аз не забравям.“

„Какво имате предвид тогава?“

„Драги Байрон“, отново се усмихна тя, „Той първо трябваше да избере вас.“

„Да ме избере? За да направя какво?“

Дамата замлъкна и по лицето ѝ се възцари ледено спокойствие. „За да овладеете нашите тайни“, най-последно промълви тя. „Да намерите смисъл в лицето на вечността.“

„Добре“, засмях се аз. „Това не е трудно.“

Обърнах се пренебрежително, но лейди Мелбърн ме настигна и ме хвана за лакътя. „Моля ви, Байрон, убийте детето си и му изпийте кръвта. Ще ви е необходима цялата ви сила.“

„За какво? За да стана същество като пашата? Не.“ Отблъснах я. „Не.“

„Моля ви, Байрон, аз...“

„Не!“

Лейди Мелбърн потрепери от погледа ми и сведе очи. Дълго не пророни нито дума. „Вие сте толкова млад“, най-сетне каза тя. „Но вече разбирате каква сила притежавате.“

Поклатих глава и я прегърнах. „Не искам сила“, тихо казах аз.

„Защото вече я владееете.“ Тя ме погледна в очите. „Какво друго бихте могъл да желаете?“

„Мир и спокойствие. Отново да бъда смъртен.“

„Невъзможни мечти“, отсече лейди Мелбърн.

„Да“, усмихнах се аз. „И все пак, докато Ада и Августа са живи“, замълчах, „това ще значи, че част от мен още е смъртна.“ Лейди Мелбърн се разсмя. Взех я в прегръдките си, а тя като уловена в капан,

се взря дълбоко в очите ми. „Вие ме молите“, бавно изрекох аз, „да разкрия загадките на нашата вампирска порода. Тайната обаче, е не да ги разкрием, а да избегнем това състояние. Вампирите имат сила, знания, вечен живот, но всички те са нищо, щом трябва да пием кръв. Защото докато съществува тази жажда, ние ще бъдем презирани и преследвани. И все пак моята жажда с всеки изминал ден става все по-свирепа. Скоро кръвта ще бъде единственото ми удоволствие. Всички други ще съдържат вкус на пепел в устата ми. Това е моята орис — нашата орис, лейди Мелбърн, не е ли така?“

Тя не отговори нищо. Видях в очите ѝ отражението на собственото си лице — строго и напрегнато. Чувствата ми го засенчиха както облаците засенчват земята.

„Аз ще намеря изход“, казах най-последно. „Ще го търся, ако трябва, и на онзи свят. Докато губя човешките си черти пътуването ще става все по-трудно, странстването — все по-жестоко. Преди не разбирах това, но сега всичко ми е ясно. Да.“ Кимнах. „Сега ми е ясно.“ Гласът ми замря. Взрях се в тъмнината. Стори ми се, че една тъмна фигура ме наблюдава. Тя отново като че ли имаше лицето на Вакел паша. Мигнах и всичко изчезна. Обърнах се отново към лейди Мелбърн. „Аз ще напусна Англия. Сестра ми и детето ми ще останат тук. Няма да пия от тяхната кръв.“

Тръгнах към вратата. Този път лейди Мелбърн не се опита да ме спре. Прекосих стаята и излязох, а стъпките ми прокълбиха в тишината на коридора. Там видях Каролайн Лем. Беше ужасно отслабнала. Усмивката ѝ, когато минах край нея, напомняше усмивка на череп. Тя стана и ме последва. „Чух, че напускаш Англия“, рече ми. Аз не отговорих. Тя ме хвана за ръката. „Какво ще кажеш на жена си?“ попита. „Вампир!“

Обърнах се лице в лице с нея. „Подслушваш по ключалките, така, ли, Каро? Това понякога е опасно.“

Каро се разсмя. „Да, може би“, рече тя. Имаше странно, зло изражение, но колкото и да се опитваше, не ѝ се отдаде да устои на моя поглед. Дръпна се назад. Аз продължих по коридора.

„Вземи ме със себе си!“ изведнъж се провикна Каролайн. „Ще постилам креватите на твоите любими! Ще обикалям из улиците да ти търся жертви! Моля те, Байрон, вземи ме!“ Затича се след мен и се хвърли в краката ми. Взе ръката ми и започна да я целува. „Ти си

пропаднал човек, Байрон, но все пак си ангел. Вземи ме със себе си. Обещай ми. Закълни се.“ Тялото ѝ започна да се тресе. „Сърцето на вампира е като желязо“, измърмори Каролайн по-скоро на себе си, отколкото на мен. „То омеква, само когато се загрее от огъня на сладострастието. После отново става хладно и твърдо.“ Тя ме погледна в очите и истерично започна да се смее. „Да, хладно и твърдо. Хладно като самата смърт!“

Отблъснах я.

„Не смей да тръгваш без мен!“, неуверено викна тя. „Такава любов и такава омраза — няма да посмееш!“

Продължих напред.

„Ще те прокълна! Ще те прокълна, ще те прокълна!“ Гласът на Каро пресекна и замря. Аз се спрях. Погледнах назад към нея. Каро, все още на колене, потрепери, после припадъкът като че ли премина и тя избърса сълза от окото си. „Ще те прокълна,“ повтори отново тя, този път по-тихо. „Скъпа моя любов, аз ще те спася.“

Три седмици по-късно, без мое знание, тя посети Бел. Аз, разбира се, не успях да замина. Августа ни гостуваше, но кръвта на Ада, ах, кръвта на Ада — бе много по-сладка от нейната. И така аз останах, а изкушението се надигаше. Знаех, че лейди Мелбърн е права, че някой ден ще му се подчиня. Една нощ, изправен до люлката щях да го направя, ако Бел не ме бе прекъснала. Тя ме погледна по странен начин и притисна бебето до гърдите си. Каза ми, че искала да се махне от Лондон, да се върне в провинцията, да погостува на родителите си. Аз разсеяно кимнах. Скоро след това Анабела замина. Бях ѝ казал, че ще я последвам. До каретата, с която се готвеше да отпътува, тя ми поднесе дъщеря ни, за да я целуна. После Бел ме целуна страстно и ме задържа в прегръдката си, докато започнах да си мисля, че никога няма да замине. Накрая се откъсна от мен. „Довиждане, Байрон“, рече ми тя. Качи се в каретата, а аз я проследих с поглед надолу по „Пикадили“. Нямахше повече да видя нито нея, нито детето си.

Две седмици по-късно пристигна писмо. С него тя искаше да се разделим. Същия следобяд при мен дойде Хобхаус.

„Мисля, че би трябвало да знаеш“, рече той. „Из града се носят невероятни слухове. Жена ти искала да се разделите и нещо още по-лошо.“

Хвърлих на Хоби писмото. Той го прочете, като бръчките по челото му ставаха все по-дълбоки. Най-сетне го остави и вдигна глава. „Разбира се, ти трябва да заминеш в чужбина“, каза приятелят ми.

„Защо“, попитах аз, „смяташ, че слуховете са толкова лоши?“

Хоби замълча, после кимна.

„Казвай.“

Хобхаус се усмихна. „О, нали знаеш“, махна той с ръка. „Прелюбодеяние, содомия, кръвосмешение...“

„И най-лошото?“

Хобхаус ме гледеше втренчено. Наля питие и ми подаде чашата. „Онази кучка — Каролайн Лем“, най-последно промълви той. „Разправя наляво и надясно... Е, ти се досещаш какво.“

Усмихнах се и пресуших чашата. После я ударих в земята. Хобхаус поклати глава. „Ще трябва да заминеш в странство“, отново рече той. „Моля те, старче. Просто нямаш друг избор.“

Аз, разбира се, не заминах. Просто не можех да понеса такова нещо. Колкото повече ме чернеха във вестниците или си шушукаха по улиците, толкова повече мечтаех за моята открадната добродетелност, с чиято помощ бих могъл да отрека онова, което знаеше целият свят. Но съдбата ми се оказа предопределена — Каро си бе свършила работата твърде добре. Една нощ отидох на танци с Августа под ръка. Когато влязохме в залата, всички се умълчаха. Стотици очи се вторачиха в мен, след което се отместиха. Никой не се приближи до нас. Никой не ни заговори. Чух зад гърба си една единствена прошепната дума — вампир. През онази нощ мислех, че я чувам навсякъде.

Разбрах, че изгнанието ми е неизбежно. Няколко дни по-късно изпратих Августа да си ходи. Тя бе останала до мен във всичко — любовта ѝ не ми бе изневерила. Без нея животът ми щеше да е абсолютната самота. И все пак, когато си замина, почувствах облекчение — бях сигурен, че няма да пия от нейната кръв. Отново се захванах с планове за пътуване. Отчаянието ми се смеси с диво усещане за свобода. Светът ме мразеше — е, аз него — също. Припомних си старите си намерения. Да пътувам и да се занимавам с проучвания. Както се бе изразила лейди Мелбърн — готвех се да очертая същността на своето вампирско състояние. Поръчах да ми направят карета, подобна на тази на Наполеон. В нея имаше двойно

легло, шкаф за вина и библиотека. В шкафа подредих бутилки с Мадейра, смесена с кръв. В библиотеката — научни и окултни книги. Наех също така един лекар — млад човек, работещ по свойствата на кръвта. Той беше известен с репутацията си на човек, занимаващ се с по-тъмните области на медицината. „Тези знания“, мислех си аз, „могат да се окажат стимулиращи“. Дадох му за изследване проби от собствената си кръв. Името на този доктор беше Джон Полидори.

Датата на отпътуването непрекъснато приближаваше. Домът ми на „Пикадили“ постепенно се опразваше. Обикалях из пустите, кънтящи коридори. В детската стая и тази на Августа все още се усещаше съвсем лек, насмешлив мирис на кръв. Опитах се да не му обръщам внимание. Вече рядко излизах — името и лицето ми имаха лоша слава — бях потънал до гуша в делови задачи и срещи с приятели. Бях си взел и любовница. Казваше се Клер — само на седемнайсет години. Беше доста красиво, но и своенравно момиче. Сама се хвърли в ръцете ми. Използвах я, за да се разсейвам и да не мисля. Един следобяд тя доведе при мен сестра си. „Това е Мери,“ рече ми.

Сестрата също беше красива, но по-сериозна и не така необузdana като Клер. Тя прегледа книгите, които приготвих за път. Взе една и прочете заглавието ѝ: „Електричеството и принципите на живота“. После, фиксирайки ме със своите дълбоки, тъжни очи, отбеляза: „Мъжът ми се интересува от такива неща... Той също е поет. Може би го познавате?“ Повдигнах вежди. „Шели“, каза Мери. „Пърси Шели. Мисля, че ще ви е приятно да се запознаете с него.“

„Жалко“, отвърнах аз, показвайки куфарите, „но както виждате, заминавам за чужбина.“

„Да, наистина“, рече Мери. „Знае ли човек? Може да се срещам на континента.“

Усмяхнах се леко. „Да, може да се срещнем.“ Дълбоко се съмнявах. Виждах по надигащата се в очите на Клер лудост, че мозъкът ѝ започва да се помрачава поради страстта ѝ към мен. От този момент започнах да отбягвам нейните визити. Не ѝ позволявах да ме изненадва и следи. Ако го стореше — тогава лошо ѝ се пишеше.

Последната нощ в Лондон прекарах в стаята на Августа. Мирисът на кръв вече почти беше изчезнал. Легнах в леглото ѝ, вдишвайки последните едва доловими следи. Къщата тънеше в тишина

и тъмнина. Празнотата обгръщаше всичко като прах. Лежах така четири часа. Почувствах във вените ми да се надигат жажда и съжаление.

Изведнъж ми се стори, че чувам стъпки. Усетих присъствието на нещо нечовешко в къщата. Огледах, но не видях нищо. Събрах всичките си сили и заповядах на съществото да се покаже. Стаята изглеждаше все така празна. Поклатих глава. Самотата ми явно ме заблуждаваше. Неочаквано празнотата ми се стори непоносима. Макар да мислех, че е някой призрак, копнеех да видя отново лицето на Августа. От почти изчезналата миризма сътворих образа ѝ. Тя се изправи пред мен. „Августа,“ прошепнах аз и протегнах ръце. Сестра ми изглеждаше невероятно — като жива. Опитах се да я погая по лицето. За свое удивление почувствах под пръстите си жива плът.

„Августа?“

Тя мълчеше, но очите ѝ излъчваха любов и желание. Наведох се да я целуна. В този момент за пръв път си дадох сметка, че не усещам мириса на кръвта ѝ. „Августа?“ прошепнах отново аз. Тя леко ме привлече към себе си. Лицата ни се допряха и ние се целунахме.

Тогава изкрещях. По устните ѝ като живи мърдаха хиляди дребни твари. Отстъпих назад. Видях, че сестра ми е покрита с хлъзгава, шаваща бяла гмеж. Понечих да я докосна отново — червеите паднаха и се полепиха по пръстите ми. Сестра ми вдигна ръце, сякаш молеше за помощ. Тялото ѝ бавно се свлече на земята. Подът се покри с гърчещи се червеи.

Отстъпих назад. Усетих нещо зад гърба си. Обърнах се. Бел ми подаваше Ада. Опитах се да я отблъсна. Видях как детето започна да кърви и да се разлага. Тялото на Бел се разтапяше, докато от него не останаха само кожа и кости. Край себе си виждах фигури на хора, които обичах — те молеха, махаха, протягаха ръце към мен. Блъснах ги встрани — от тласъка изпопадаха, после пак станаха и като призраци ме последваха. Държаха ме със своите меки, мъртви пръсти. Отчаян се огледах наоколо. Стори ми се, че пред себе си забелязвам фигура в черни одежди. Човекът се обърна. Погледнах го в лицето. Приличаше досущ на Вакел паша. Но дори да беше той, изглеждаше доста променен. Лицето му бе съвсем гладко, а бледността — примесена със сиво-жълти оттенъци. Зърнах го само за част от секундата. „Чакайте!“ викнах аз. „Какви са тези видения, които ми

працате? Чакайте, заповядвам ви!“ фигурата изчезна толкова бързо... Реших, че сигурно е плод на фантазията ми. Дадох си сметка, че и другите призраци са ме напуснали и отново се оказах сам. Спрях на стълбите. Пълна тишина. Никакво движение. Направих стъпка напред. В този момент разбрах, че все пак се заблуждавам.

Помирисах кръвта ѝ, още преди да съм чул хлипането ѝ. Беше Клер. Криеше се зад един шкаф онемяла от страх. Попитах я какво е видяла. Тя поклати глава. Втренчих в нея очи. Страхът ѝ ме възбуди. Усетих, че имам нужда от кръв. Виденията, сънищата, които ми се присъниха — знаех, че мога да ги отблъсна далеч от себе си само с кръв.

Посегнах към шията на Клер, погалих я и се спрях. Усетих как животът пулсира в тялото ѝ. Сложих пръста си под брадичката ѝ. Бавно приближих устните ѝ към моите. Треперех. Затворих очи и я целунах. После пак. Тя не се дръпна от ръцете ми. Обладах я. Задъхах се. Все още беше жива. Взех я в прегръдките си. „Давам ти живота“, прошепнах аз и се надигнах. „Сега си върви. За доброто на двама ни, никога повече не се доближавай до мен.“ Клер кимна с широко отворени очи. Оправи дрехите си и тръгна, без да каже нито дума. Беше почти утро.

Хобхаус дойде час по-късно, за да ме изпрати. Водеше Полидори със себе си. Преди осем ние вече бяхме на път.

XI

Разговорите между лорд Байрон и Шели бяха много и продължителни, а аз участвах като тяхна предана, но почти безмълвна слушателка. По време на един такъв разговор се обсъждаха множество философски теории, между които за същността на принципите на живота и има ли вероятност някога те да бъдат разкрити и огласени... Може ли да се съживи труп — галванизмът^[1] бе дал знак за подобни неща: може би пътят бе да се създават части от живо същество и те да се сглобяват, като им се вдъхва живителна сила.

Нощта превалеше, а разговорът продължаваше. Мина дори часът на вещиците, а ние още не се оттегляхме за почивка. Когато отпуснах глава на възглавницата си, не заспах, нито пък може да се каже, че разсъждавах. Въображението ми, без да го напътстват, ме завладя и ме поведе, придавайки на поредицата от видения в съзнанието ми яркост, надхвърляща границите на обикновените блянове. Видях, при това със затворени очи, но с изострено вътрешно проникновение, блед ученик на греховните изкуства да коленичи до онова, което е сътворил. Съзрях ужасно привидение на проснат човек. После, с помощта на някаква мощна машина, той показва признаци на живот — движенията му изглеждаха странни, някак полуживи. Беше страшно, защото ефектът от всяко човешко усилие да се имитира изумителния механизъм на Твореца на света е ужасяващ.

Мери Шели, Увод
към „Франкенщайн“

— Така приключиха — обади се лорд Байрон — моите напразни усилия да живея като смъртен човек.

Той замълча. В погледа му, вперен в Ребека, се изписаха едновременно дързост и съжаление.

— Оттам нататък — рече той, — щях да бъда верен на себе си и да се държа само като вампир.

— Само? — Ребека се сви. След толкова дълго мълчание гласът ѝ подразни собствения ѝ слух. — Тогава чия...

— Да? — Байрон повдигна иронично вежда.

— Чия... — Ребека се вгледа озадачена в бледото лице на своя предтеча. — Чия потомка съм тогава? — прошепна най-последно — Не на Анабела, нито на Ада, нали?

— Не — Той се вгледа в мрака отвъд нея. На челото му отново се изписа болка и пренебрежение. — Не сега.

— Но...

Погледът му сякаш я прониза.

— Вече казах — не сега!

Ребека преглътна — въпреки, че се опита, не успя да скрие смущението си. Не я шокира внезапния му гняв, а по-скоро начинът, по който той самият се притесни от него. След толкова време, помисли си тя, макар да е свикнал с това, което представлява, самотата му все още го изненадва. Почувства жалост към него, а лорд Байрон, сякаш прочел мислите ѝ, се вгледа в нея и се разтреса от смях.

— Не ме обиждайте — рече ѝ той.

Ребека се намръщи, правейки се, че уж не разбира за какво говори.

— В отчаянието има много свобода — каза лорд Байрон.

— Свобода?

— Да — усмихна се лордът. — Веднъж постигнато, всяко отчаяние може да се превърне в истински рай.

— Не ви разбирам.

— Естествено. Вие сте смъртна. Как можете да знаете какво е да си прокълнат? Разбрах го, когато напусках бреговете на Англия в онова

утро — безнадеждността все пак ми изглеждаше много по-примамлива от надеждата. Стоях под плющящото платно и гледах как белите скали на Дувър изчезват зад вълните. Чувствах се изгнаник. Бях прогонен от родината си — прокълнато същество, загубило семейство, приятели и всички, които обича. Никога нямаше да стана друг — скитащ се разбойник, плод на собственото си тъмно съзнание. И все пак отчаянието ми, също като моето лице, бе озарено от предпазлива усмивка — лорд Байрон замълча, вторачил поглед в очите на Ребека, сякаш карайки я да проумее думите му. После въздъхна, отмести очи, но усмивката остана на лицето му — надменна и присмехулна.

— Останах на задната палуба. Белите скали ту се появяваха, ту пак изчезваха. „Аз съм вампир,“ рекох си. Вятърът свистеше, мачтата скърцаше и думите ми се изгубиха с порива на бурята. Но не беше така. Те, също като мен самия, принадлежаха към грохота на стихията. Вкопчих се в перилата на палубата, защото вълните се надигаха и препускаха като кон, който познава ездача си. В ръката си имах бутилка. Тапата ѝ беше извадена. Поех мириса на вино, смесено с кръв. Поиска ми се да запокитя шишето в морето. Кръвта щеше да се извие в дъга и да се разпилее на хиляди пръски от вятъра. Аз щях да я последвам и да се понеса, свободен и необуздан като самата буря. Почувствах как се изпълвам с буен възторг. „Да“, рекох си, „ще изпълня обещанието си, ще издиря тайните на своята вампирска природа — ще се превърна в поклонник на вечността“. Единственото, което трябваше да направя, бе да възседна бурята.

Отпих от бутилката и я вдигнах, готов да я хвърля към вятъра. От гърлото се плисна кръв, която изцапа ръката ми. Напрегнах се. После усетих, че някой ме буца по рамото. „Господарю.“ Обърнах се. „Господарю...“ Беше Полидори. Той се бореше с напора на вятъра, стиснал под мишница папка. „Господарю, няма ли да хвърлите едно око на моята трагедия?“

Погледнах го с недоумение. „Трагедия?“ попитах най-сетне аз.

„Да, господарю“, кимна Полидори. Той ми подаде свитък листа. „«Каетан», трагедия в пет действия, описваща покъртителната история на Каетан.“ Той въртеше папката в ръцете си. „Особено ме затруднява този стих: «Така, могъщият Каетан...»

Чаках. «Е», попитах аз, «какво направил могъщият Каетан?»

«Там е въпросът,» отвърна Полидори. «Не съм решил.» Той ми подаде листа. Вятърът го грабна от ръката му. Понесе го над кораба и напред — над вълните.

«Не ме интересува твоята трагедия», рекох аз и му обърнах гръб.

Очите на Полидори, които и без друго изглеждаха доста изпъкнали, сякаш щяха да изскочат от орбитите си. «Господарю», запелтечи той, «мисля, че...»

«Не.»

Той се опули от възмущение. «Вие сте поет», заоплакваше се Полидори. «Защо не мога и аз да бъда поет?»

«Защото ти плащам да правиш медицински изследвания, а не да си губиш времето с писане на глупости.» Обърнах се към морето. Полидори измърмори още нещо, после го чух да си тръгва. Помислих си дали не е много късно да го върна обратно в Англия. «Да», въздъхнах, «вече е късно».

В следващите дни положих много усилия да подобря нашите отношения. Полидори беше суетен и смешен, но същевременно и умен, с доста проникателна мисъл. Познанията му за обхвата на науката изглеждаха много дълбоки. Докато пътувахме на юг, го разпитвах за разните теории за същността на живота, сътворението и безсмъртието. Поне по тези въпроси Полидори имаше богати познания. Беше наясно с най-последните опити, с издирването на клетки, способни да се възпроизвеждат безкрайно, с потенциалната възможност — той не употребяваше по-силна дума — чрез помощта на електричество да се поражда живот. Често споменаваше текстове, които бях чел в лабораторията на Вакел паша. Започнах да мисля над това. Защо пашата се бе интересувал от галванизма и химията? Дали и той не е търсил научно обяснение за своето безсмъртие? Дали, също като мен, не се е опитвал да открие основния принцип на живота, който би му помогнал да избегне необходимостта от пиене на кръв? Ако наистина беше така, тогава все пак лейди Мелбърн щеше да излезе права — аз имах повече общо с пашата, отколкото предполагах.“

Веднъж или два пъти, както се бе случвало в Лондон, ми се стори, че го виждам. Зървах го за секунда — лицето му изглеждаше все така болнаво жълто и излъчваше светлина. Нямах чувството, което би трябвало да имам, че наблизко се намира същество като мен. Освен това знаех, че пашата е мъртъв. Започнах да разпитвам Полидори за

дейността на мозъка, халюцинациите и същността на сънищата. Теориите му отново се оказаха дръзки и дълбоки. Както ми каза, бил защитил докторат върху сомнамбулизма. Предложи ми да ме хипнотизира. Аз се разсмях, но се съгласих. Смъртните очи на Полидори обаче не можаха да надвият моите. Стана точно обратното — аз завладях неговия ум. Явявайки се в сънищата му, му прошепнах да се откаже от поезията и да се отнася към своя работодател с дължимото уважение. Когато се събуди, Полидори дълго ми се сърди. „По дяволите“, измърмори той, „вие държите да ме командвате дори в подсъзнанието ми.“ През целия ден той не каза нищо повече. Напротив — нарочно седя и работи над своята трагедия.

По това време вече се намирахме в Брюксел. Държах да разгледам бойните полета на Ватерлоо, където преди година се бе водила великата битка. На сутринта след като се разсърди, настроението на Полидори се бе подобрило достатъчно, за да ме придружи. „Милорд, вярно ли е, че искате да се прочуете като Наполеон на римите?“ попита той, докато напускахме града.

„Така ме наричат някои хора“, отвърнах аз и го погледнах. „Защо, Полидори? Затова ли си тръгнал с мен сега? Да ме видиш на Ватерлоо?“

Полидори леко кимна. „Разбира се, милорд, аз вярвам, че вие от много време сте ненадминат като поет. Мисля...“ — той се изкашля. — „Не! Вярвам, че моята трагедия може да се окаже вашият Уелингтън^[2].“

Отново се разсмях, но не казах нищо — вече надушвах мирис на стара кръв. Препуснах напред. Пред очите ми леко нагънатите хълмове изглеждаха тихи и пусти. Наистина, поех отново въздух, уханието на смъртта се усещаше силно във въздуха. „Тук ли е водена битката?“ обърнах се към водача. Той кимна. Огледах се, после препуснах напред. От копитата на коня ми хвърчеше сякаш напоена с кръв кал. Стигнах до мястото, където Наполеон бе пренощувал в нощта преди фаталното поражение. Седях върху седлото и оглеждах осяаното с черепи поле.

Нивите с жито се полюляваха от лекия бриз. Почти дочувах как си шепнат моето име. Усетих, че ме обзема странна лекота и продължих напред, опитвайки се да се отърся от нея. В този момент видях, че все повече и повече затъвам в калта. Препуснах към една

ивица с трева. Калта продължаваше да блика. Погледнах надолу. Тревата се оцвети в червено. Където и да минеше коня ми, от земята извираха мехури от кръв.

Огледах се. Бях сам. От моите спътници нямаше и следа. Небето изведнъж стана червено и притъмня. Звуците бяха изчезнали — птиците, насекомите, шумоленето на житото. Тишината, също като небето, бе мъртва и студена. По цялото ширнало се поле не се забелязваше никакво живо същество.

Тогава иззад хребета на далечен хълм дочух съвсем слаб звук. Бой на барабан... Спря за малко и отново продължи — още по-силно. Подкарах коня си натам. Ударите на барабана зачестиха. Когато стигнах до хълма, те вече ехтяха из цялото небе. Изкачих се на хребета. Спрях коня. Стоях и гледах сцената под мен.

От почвата като изпод превръзка на рана неспирно бликаше кръв. Земята започна да се разтапя и да се смесва с локвите-съсиреци — цялото поле се осея с тях. Скоро започнах да различавам и човешки фигури, измъкващи се със залитане от гробовете си. Нареждаха се в редове. Направиха ми впечатление дори прогнилите им униформи. Пред очите ми вървяха отряди, батальони, армии мъртъвци. Те се вираха в мен с изумени очи. Кожата им се разлагаше, носовете бяха окапали, а телата — целите в кръв и мръсотия. За секунда всички замръзнаха неподвижни. После, сякаш управлявани от един-единствен мозък, закрачиха напред. Свалиха шапките си. Заразмахваха ги ужасно бавно, поздравявайки ме. „Да живее императорът!“ — крещяха те. „Да живее нашият император! — Императорът на мъртвите!“

Обърнах се на седлото. Спомних си последната нощ на „Пикадили“. Бях сигурен, че и това видение е от същия вид... Че ми е пратено от някого. Затърсих мъртвец с фигурата на пашата. Видях го на един кон — силует върху пурпурното небе. Той ме наблюдаваше. „Вакел паша?“ прошепнах аз и присвих очи. „Наистина ли сте вие?“ Той вдигна шапката си, имитирайки поздрава на армията от мъртъвци. Започна да се отдалечава, галопирайки, но аз го последвах. Щеше ми се да го унищожа и отново да взема контрол над съня си. Съществуването се обърна. По лицето му се изписа изненада. Изведнъж, още преди да осъзная, че се движи, почувствах пръстите му около врата си. Силата му ме удиви. Отдавна не се бях изправял пред същество със способности като моите. Отвърнах му. По лицето му отново се появи

недоумение и изненада. Усетих, че силата му отслабва. Ударих го през лицето. То падна назад и се претърколи на земята. После пристъпи към мен — в този момент чух вик.

Огледах се. Полидори ме наблюдаваше. Взря се в очите ми и отново изкрещя. Погледнах назад към пашата — беше изчезнал. Изругах под нос. Птиците отново се чуваха и когато погледнах към бойното поле, по него имаше само трева и недокоснато жито.

Обърнах се към Полидори. Той още се намираше под хипнозата ми, стенеше и се гънеше върху земята. Нашите придружители се приближиха към него. „Добре“, рекох си аз. „Нека се занимават с него“. Смушках коня да завие и прекосих бойното поле. Селяни предложиха да ми продадат счупени саби и крепички. Аз купих няколко. Иначе яздех сам, мислех за падението на Наполеон и фаталната преходност на смъртните.

Докато се връщахме към Брюксел, Полидори продължи да ме наблюдава безмълвно. Очите му бяха подозрителни и пълни със страх. Не му обръщах внимание. Чак по-късно през нощта, след като бях убил и пил, затоплен от кръвта, се справих с него. Той спеше. Събудих го грубо и го сграбчих за гърлото. Предупредих го никога вече да не чете мислите ми.

„Но аз забелязах, че сте в транс“, едва промълви Полидори. „Помислих, че ще е интересно да прочета мислите ви“, той изпъчи гърди, „като ваш лекар. Реших, че това е мое задължение.“

Прокарах пръста си по бузата му. „Не го прави никога повече“, прошепнах.

Полидори ме гледеше нападателно. „Защо, милорд? Да не мислите, че моят ум е по-долен от вашия?“

Усмяхнах се. „Не“, промълвих едва чуто. Полидори отвори уста, но когато видя очите ми, лицето му побеля и изломоти нещо неразбрано. Най-после наведе глава. Обърна се и си тръгна. Надявах се и помислих, че е разбрал.

Но празноглавието му нямаше предел. Полидори продължи да размишлява. „Защо“, попита ме изведнъж той няколко дни по-късно, „войниците ви приветстваха като император?“

Погледнах го изненадан и хладно се засмях. „Това беше само сън, Полидори.“

„Така ли?“ Очите му се ококориха и той кимна възбудено. „Наистина ли?“

Обърнах глава и се загледах през прозореца на каретата към красотата на течащата отвън Рейн. Посъветвах Полидори да направи същото. Той го стори и в продължение на няколко мили пътувахме в тишина. После започна да ме побутва с пръст.

„Защо вие?“ избухна докторът. „Защо?“ После се плесна по гърдите. „Защо не аз?“

Погледнах го и се разсмях.

Полидори заекваше от гняв, след малко преглътна и се опита да се овладее. „Кажете ми, милорд, какво от всичко, което можете вие, не мога аз?“

Усмихнах се. „Освен писането на поезия, която се продава ли?“ наведох се напред. „Три неща.“ Извадих пистолета си и го заредих. Полидори се дръпна уплашен. „Улучвам ключалка от трийсет крачки.“ „Мога да преплувам тази река.“ Посочих навън към Рейн. „И трето...“ бутнах дулото на оръжието под брадата на Полидори. Взирайки се в очите му, проникнах в неговото съзнание и му предадох следното видение — той лежи разпънат и с одрана кожа върху собствената си маса за дисекции. Лицето му изгуби цвета си. Засмях се и се облегнах назад. „Трето“, повторих аз, „както виждаш — мога да ти внуша страх, от който да се побъркаш. Така че, докторе, не ме изкушавай.“

Полидори седеше втрещен и едва си поемаше въздух. Отново настъпи тишина. Той не промълви нито дума, чак докато каретата не спря за нощувка. На слизане ме погледна! „Защо трябва да сте император?“ попита той. „Защо ви се явяват мъртвите?“ По лицето му се четяха изписани омраза и завист. После се обърна и бързо влезе в страноприемницата.

Не го спрях. Въпросите му, разбира се, бяха добри. Посети ме наследницата на пашата — лейди Мелбърн, а пашата изпълняваше ролята на нещо почти като крал. Аз не исках толкова власт — времената на кралете бяха отминали — и макар че бях вампир, все още ценях високо свободата. Но мъртвите от Ватерлоо ми засвидетелстваха своята почит. Дали и те не представляваха нечие творение, създадено за да се подиграе с мен? Но чие, на самия паша ли? Той беше мъртъв, по това нямах съмнения — нали сам бях пробол сърцето му. Бях усетил, че умира, знаех го със сигурност.

Едва ли преди време съм зърнал наистина неговото лице на „Пикадили“, едва ли наистина съм видял бледия му лик на фона на небето над Ватерлоо. Започнах да внимавам с мислите си. Реших да не позволя отново да бъда изненадан. Ако наоколо бродеше някакъв призрак, който иска да ме предизвика, нека си броди колкото ще. Струваше ми се невъзможно новата сила да може да се равнява на моята. Продължихме пътуването, минахме край Драхенфелс, влязохме в Швейцария. Над нас се извисиха Алпите — огромни и студени. През цялото време не забелязах нищо необикновено. Никой не посягаше към сънищата ми. Призрактът, който и да бе той, сякаш остана зад нас. Това ме радваше, но не ме изненадваше. Спомних си, че на Ватерлоо го ударих през лицето. Би било глупаво от негова страна да продължи да си съперничи с мен. Щом приближихме Женева, започнах да се отпускам — Байрон замълча. — Това, разбира се, се оказа голяма грешка.

Ребека чакаше.

— Пашата ли? — попита тя след малко.

— Не, не — лорд Байрон поклати глава. — Не. Изненадата дойде в доста по-различен вид. Пристигнахме в „Отел д’Англетер“. Слязох от каретата и влязох във фоайето. В същия момент усетих някаква миризма. Беше позната, убийствена, неустойима. Замрях, после се огледах, очаквайки да видя едва ли не Августа. Край мен бяха само Полидори и хората от хотела. Онемял се подписах в регистрационната книга. Възраст, пишеше там. Изведнъж почувствах ужасно, тегнещо отчаяние. „Сто години“, написах аз. После се оттеглих в стаята си, опитвайки се да изпразня съзнанието си. Оказа се невъзможно. Навсякъде долавях лекия мирис на златиста кръв.

Час по-късно получих бележка. Отворих плика. „Скъпа моя любов“, пишеше там, „съжالياвам, че толкова сте остарял. Пътувахте наистина бавно. Но мислех, че сте на двеста... Тук съм с Мери и Шели. Надявам се скоро да ви видим. Разбира се имам да ви казвам много неща. Засега, дано небесата ви пратят спокоен сън. Толкова съм щастлива.“ Беше подписано само с „Клер.“

„Лоши новини ли?“ попита Полидори с присъщата си тактичност.

„Да“, отвърнах бавно аз. „Би могло да се каже.“

Полидори се захили. „Ох, божичко“, рече той.

Успях да избягвам Клер още два дни. Тя ме преследваше през цялото време с бележки. Знаех, че накрая ще попадна в ръцете ѝ. Все пак бе прекосила половин Европа, за да бъде с мен. Лудостта ѝ не можеше да се отрече. Намери ме един следобяд, докато гребяхме с Полидори по езерото. Тя ме чакаше на брега, заедно с двама свои приятели. Бях в капан. Колкото по-близо се придвижвах, толкова по-силен ставаше парфюмът в ноздрите ми. Измъкнах се от лодката и бавно пристъпих към нея. Тя протегна ръка. Поех я с нежелание и я целунах. В същия миг от жажда ми се зави свят. Пуснах бързо ръката ѝ и ѝ обърнах гръб — на нея и на зародиша на нашето неродено дете.

„Лорд Байрон?“ Един от придружаващите Клер приближи да се ръкува с мен. Вгледах се в лицето му. Беше фино и бледо, оброчено с дълга златиста коса — лице на поет, или по-скоро, рекох си, на вампир. „Господин Шели?“ попитах аз.

Той кимна.

„Много ми е приятно“, казах и поех ръката му. Ръкувах се и отправих очи към третия член на групата. Проследявайки погледа ми, Шели хвана дамата за ръката и я придърпа напред. „Вие вече познавате Мери, сестрата на Клер, нали?“

Усмихнах се и кимнах. „Да, познавам се с вашата съпруга.“

„Не ми е съпруга.“

Погледнах го изненадан. „О, извинете, мислех че...“

„Шели не вярва в брака“, обади се несприинудено Мери.

Шели срамежливо ми се усмихна. „Чух, че и вие самият нямате много време за брачен живот.“

Разсмях се и ледът се стопи. Клер се приближи до мен, ядосана, че е пренебрегната и се опита да ме хване за ръка. Аз се дръпнах. „Елате да вечеряме заедно“, прошепнах на Шели. „Но не вземайте Клер.“ После се поклоних на двете сестри и се върнах в лодката.

Шели наистина дойде вечерта, при това сам. Говорихме до ранните часове. Разговорът ми хареса. Той бе непоправим неверник. Заклеймяваше не само брака — заедно с него ненавиждаше и поповете, тираните, дори самия Бог. „Това е зимата на света“, твърдеше събеседникът ми. „Всичко е сиво и оковано във вериги.“ Въпреки тази констатация, Шели не изглеждаше отчаян — напротив, вярата му в бъдещето гореше като пламък и аз — забравилият какво е страстна надежда, го слушах очарован. Той вярваше в човечеството. Вярваше,

че то може да постигне по-висша степен на развитие. Аз, разбира се, се подигравах на много от неговите идеи — този човек говореше за неща, които не можеше да знае. Все пак се заинтригувах, когато започна да разказва за отварянето на собственото му съзнание към вселената, за опъването на възприятията като струни на лира, така че зрителните му усещания да се увеличат неизмеримо много. „На света съществуват странни сили“, рече ми той, „те са невидими за нас, но въпреки това са реални както ние с вас.“

Усмихнах се. „И как осъществявате контакт с тези сили?“

„Чрез страх,“ отвърна веднага Шели. „Чрез страх и секс. С тяхна помощ може да се проникне в света на неизвестното.“ Усмихнах се по-широко. Вгледах се в очите му. Отново си помислих какъв хубав вампир би излязъл от него.

Реших, че ще остана в Швейцария. Шели и неговото семейство вече се бяха установили в къща до езерото. Наех една голяма вила на около двеста метра от тях — разстояние, на което мирисът от утробата на Клер се долавяше по-слабо. Самата Клер продължаваше да проявява настойтелност — имаше моменти, когато отказваше да стои настрана. В повечето случаи успешно я избягвах. Мъките, които ми причиняваше нейната плът, бяха под контрол. Разбира се, с Шели се виждах непрекъснато. Заедно карахме лодка, яздехме и говорехме по цели нощи.

След няколко седмици времето сериозно се влоши. Паднаха безкрайни мъгли, последваха ги бури и силни дъждове. Ние стояхме в моята вила ден и нощ. Вечер се събирахме в предната стая. Докато навън вятърът свистеше по езерото и блъскаше стъклата на балконските врати, в голямото огнище гореше огън. Често заставахме до прозорците и наблюдавахме как светкавиците играят над ледените планински върхове. Гледката ме подтикваше да подновя въпросите си за галванизма и електричеството и дали съществува основен принцип на живота. Шели също се вълнуваше от тези въпроси и както изглежда, в Оксфорд дори бе провеждал опити. „Успешни ли бяха?“ попитах аз.

Шели се засмя и поклати глава. „Но все още вярвам, че е възможно да се произведе живот“, рече той. „Може би дори да се съживи труп.“

„О, да“, намеси се Полидори, „лорд Байрон би трябвало да знае всичко по този въпрос, нали, милорд?“ По лицето му пробяга лек

спазъм. „Император на мъртвите“, добави той. Усмихнах се едва-едва, без да му обръщам внимание. Полидори ревнуваше от Шели. И имаше основание. Ние с Шели продължихме да си говорим. След като ни прекъсна още няколко пъти, той ни наруга и гневно напусна стаята.

Донесе своята трагедия и започна да чете на глас. Чух как Клер се изкиска. Полидори замлъкна и се изчерви. Огледа стаята — мълчахме. „Вие“, изведнъж посочи той Шели, „какво ще кажете за моите стихове?“

Шели мълчеше. „Вие сте чудесен лекар“, най-после каза поетът.

Полидори се разтрепери. „Обиждате ли ме?“ попита с тих, неуверен глас.

Шели го погледна изненадан. „Не, Бога ми“, рече той. „Но се боя, че поемата ви не е нещо кой знае какво.“

Полидори хвърли ръкописа на пода. „Искам удовлетворение“, кресна той и пристъпи към Шели. „Да, сър, от вас искам удовлетворение!“

Шели се разсмя от сърце.

„За Бога, Полидори“, намесих се аз, „Шели е пацифист. Ако държиш да се биеш на дуел, направи го с мен.“

Полидори ме погледна косо. „Вие се подигравате с мен, милорд.“

Усмихнах се. „Да, така е.“

Изведнъж раменете на доктора хлътнаха. Съкрушен, той отново се обърна към Шели. „Какво според вас не й достига на моята поема?“

Шели се замисли. В този момент над планината Юра проблесна светкавица и цялата стая се обля в сребриста светлина. „Поезията“, заговори Шели, когато заглъхна гръмотевицата, „трябва да бъде като огнена искра, като електрически заряд, даряващ с живот мъртвия свят, като проглеждане на очи, които твърде дълго са били затворени.“

Усмихнах му се. „Значи като страх?“

Шели кимна. Очите му бяха широко отворени и гледаха сериозно. „Наистина, Байрон, точно като страх.“

Изправих се на крака. „Имам една идея“, казах аз. „Хайде да проверим дали теорията на Шели е вярна.“

Мери се намръщи. „Но как?“, попита тя. „Какво имате предвид?“

Приблжих рафтовете и взех една книга. „Ще ви прочета разкази за призраци“, казах аз. „После всеки по ред ще разправи някаква измислена от него история.“ Обиколих стаята, намалявайки

светлината. Само Шели ми помагаше. Полидори наблюдаваше, сумтейки, а Мери и Клер изглеждаха изплашени и разколебани. Събрах всички край себе си пред огъня. Когато започнах, отвън проехтя хубава гръмотевица. Но аз нямах нужда от бурята. Знаех, че гласът ми е достатъчен, за да им внуши страх. За другите нещата изглеждаха така, сякаш им чета от книгата, но аз, разбира се, нямах нужда от нея. Разказите на ужаса, които им разказах, бяха мои собствени. Тази вечер съчиних две истории. В първата един мъж взема в прегръдките си своята съпруга, с която току-що се е венчал, целува я и усеща-, че държи труп, последователно превръщащ се във всичките момичета, които е изоставил. Във втория разказ... — лорд Байрон замълча, усмихвайки се на Ребека. — Във втория разказ става дума за едно семейство. Старейшината, заради греховете си, е прокълнат да дарява с целувката на смъртта всички свои потомци — лорд Байрон замлъкна за миг, — всички от семейството, в чиито жили тече неговата кръв. Да — кимна той, виждайки замръзналата на стола Ребека. — Помня, че и на Клер ѝ хареса този разказ. Тя се хвана за стомаха, също както бе направила и Бел. После, като усетих, че я е страх, аз добих кураж. Разказах им моята собствена история, разбира се, прикрито — как двама приятели пътуват из Гърция и какво се случва на единия от тях там. Когато свърших, настъпи тишина. Забелязах със задоволство колко изумен изглежда Шели. Очите му бяха широко отворени и втренчени — почти изскочили от орбитите си — приличаха на очи, сложени върху маска. Косата му сякаш грееше, а бледото му лице почти фосфоресцираше.

„И това е просто една история, така ли?“ попита той накрая.

Повдигнах вежди. „Защо питате?“

„Както я разказвахте“, очите му се разшириха още повече, „ми се стори, че... Разказвахте я, сякаш в нея се крие някаква ужасна истина.“

Усмигнах се и понечих да му отговоря, но се намеси Полидори. „Сега е мой ред!“ рече той, скачайки прав. „Предупреждавам дамите“, добави с галантен поклон към Мери, „че от моята история може да ви се смрази кръвта.“ После взе една свещ в ръка, прочисти гърлото си и започна. Историята, естествено, беше абсурдна. Една жена, по неведоми причини, вместо глава имала череп. Ходела да слухти по ключалките. Случило ѝ се нещо страшно, не помня вече какво. На края Полидори се обърка и приключи разказа в някаква гробница, пак кой

знае защо. Вечерта, отначало наистина заредена със страх, сега изби в шеги.

Изведнъж, точно когато се смеехме най-много, Мери извика. Балконските врати се отвориха, вятърът се втурна из стаята и всички свещи изгаснаха. Мери изкрещя отново. „Няма нищо!“ извика Шели и се втурна да затвори вратите. „Това е от бурята!“

„Не“, каза Мери и посочи. „На балкона има нещо. Видях го“ Намръщих се и с Шели излязохме навън. Балконът беше празен. Опитахме се да огледаме тъмнината, но дъждът падаше косо над езерото и ни заслепяваше. Не надуших нищо.

„Видях едно лице“, настоя Мери, когато запалихме отново свещите. „Ужасно, зло.“

„Беше ли бледо?“ попитах. „Очите му горяха ли?“

„Да.“ Тя поклати глава. „Не. Очите му...“ — тя погледна към мен — „очите му, Байрон, много приличаха на вашите.“

Шели ме погледна със странно изражение. Неочаквано се разсмях.

„Какво има?“ попита Шели.

„Изглежда вашата теория се потвърждава“, отвърнах аз. „Я ни вижте. Всички сме на нокти от нерви. Полидори, моите поздравления.“ Докторът се усмихна и се поклони. „Твоята история едва ли е толкова смешна, колкото ни се видя. Изглежда всички халюцинираме.“ „Не беше халюцинация“, обади се Мери. „Там вън има нещо.“

Шели прекоси стаята и я хвана за ръката. През цялото време гледаше в мен. Целият се тресеше.

„Искам да си лягам“, с тих глас рече Клер.

Погледнах я.

„Добре.“

Тя стана, огледа втренчено стаята и побягна навън.

„Шели?“ казах аз.

Той се намръщи. Бледото му лице беше цялото в пот. „Тук има някаква сила“, рече, „някаква ужасна сянка от невиджана сила.“ Усетих как прониква все по-дълбоко и по-дълбоко в очите ми. Вгледах се в мислите му и си дадох сметка колко силно е влюбен в този, водещ до припадък страх. Проникнах в душата му като лунна светлина над разбунтувано море. Той трепереше, посрещайки надигацията се ужас. Обърна се към Мери. Опита се да подтисне страха си. Не можеше да

ми избяга толкова лесно. Отново моята сила обсеби мозъка му. Когато Шели погледна Мери, видя, че тя е гола, с бледи страни, грозна и деформирана. Зърната ѝ представляваха затворени очи. Изведнъж се отвориха и блеснаха като очи на вампир, присмивайки му се, мамейки го. Шели изкрещя, после се взря в мен. По кожата на лицето му имаше безброй бръчки — резултат на неудържим ужас. Той хвана главата си с две ръце и избяга от стаята. Полидори ме погледна и излезе след него.

Мери също стана. „Тази вечер не беше лека за всички ни“, рече тя след дълга пауза. Хвърли поглед навън в нощта и попи та: „Може ли да спим тук?“

Кимнах. „Разбира се.“ Усмихнах ѝ се. „Във всеки случай за вас това е наложително. Още не сме чули вашия разказ.“

„Знам. Но не ме бива да измислям. Въпреки това ще се опитам да съчиня нещо.“ Тя наведе глава и понечи да тръгне.

„Мери“, викнах аз след нея.

Тя се обърна.

„Не се тревожете за Шели. Ще му мине.“

Мери ме погледна и плахо се усмихна. После, без да каже нищо, ме остави сам.

Излязох на балкона. Дъждът беше спрял, но бурята още бушуваше. Подуших вятъра за миризмата на призрака, който Мери бе видяла. Нямаше нищо. Сигурно все пак ѝ се бе привидяло. Стори ми се странно, че нейната халюцинация толкова прилича на моята. Повдигнах рамене. Беше необяснима, опияняваща нощ. Отново се загледах във вилнеещата буря. В далечината върховете блестяха като остри зъби, а луната зад облаците беше пълна. Съзнанието за собствената ми сила напираше в жилите ми. В далечината часовниците на Женева удариха два часа. Обърнах се и затворих балконските врати. После тихо се промъкнах през вилата до стаята на Шели.

Те лежаха голи в прегръдките си. Мери изстена, когато сянката ми мина над нея и се обърна спейки. Шели също се раздвижи — лицето и гърдите му стояха обърнати към мен. Заставах до него. Колко красив беше. Като баща, галещ страните на спящата си дъщеря, проникнах в сънищата му. Бяха хубави и странни. За пръв път виждах такъв смъртен. Бе споменал, че копнее за тайна сила, за непостижима от човека власт над света. Знаех, че умът му е достоен за нея. Същата вечер, долу, в дневната стая, аз му бях дал възможност да зърне за миг

онова, което е отвъд живота на смъртните. Можех да му дам още — можех да го сътворя по свое подобие, да му подаря съществуване за вечни времена.

Изведнъж почувствах ужасна болка. Как копнеех за другар като мен самия, когото да обичам! Вярно е, че щяхме да бъдем вампири, откъснати от останалия свят, но не клетки и самотни, както бях аз сега. Надвесих се ниско над спящия Шели. Нямах да е грях, ако го превърна в същество като себе си. Щях да му дам живот, а животът, в края на краищата е дар от Бога. Поставих ръцете си върху гърдите му. Усетих как бие сърцето му, очакващо моята целувка. Не, не възнамерявах да създавам роб, нито чудовище, а само любим. Не, никакви грехове, никакви грешки. Прокарах пръстите си по гърдите му.

Шели не помръдна, само Мери изстена отново, сякаш опитвайки се да се събуди от някакъв ужасен кошмар. Вдигнах очи към нея; после погледът ми потъна в сенките на стаята. Бавно вдигнах устни от гърдите на Шели.

Пашата ме наблюдаваше. Стоеше до вратата, скрит в сянката, с безизразно, бледо лице. Само очите му като неземна светлина проникваха дълбоко в душата ми. После се обърна и изчезна. Вдигнах се от леглото на Шели и се плъзнах след него.

Той бе изчезнал. Къщата изглеждаше празна, а от присъствието му не бе останал никакъв мирис. После се тресна една врата и чух как вятърът свири по коридора. Забързах по него. Вратата се люлееше от течението. Зад нея се намираще градината. Излязох и затърсих своята плячка. Наоколо всичко бе тъмно. Бурята връхлиташе. Когато поредната светкавица проблесна над планинските върхове, видях тъмен силует на фона на вълните на езерото. Понесох се с вятъра към брега. Щом наближих, тъмният силует се обърна и ме погледна. Лицето му грееше с жълта светлина, а чертите му изглеждаха още по-жестоки, отколкото ги помнех. Беше той. Вече не можех да се съмнявам. Беше той.

„От кое адско подземие, от коя невъзможна бездна се завърнахте?“

Пашата се усмихна, но не каза нищо.

„За да се появите отново сега — проклет да сте — точно сега...“ Сетих се за Шели, който все още спеше в къщата. „Ще ме лишите ли

от другар? Не мога ли и аз да създам него, както вие създадохте мен?“ Пашата широко се усмихна. Жълтите му зъби бяха непоносимо гадни. Гняв, силен като вятъра в гърба ми, ме тласна напред. Сграбчих пашата за гърлото. „Помнете“, прошепнах му, „аз съм ваше творение. Навсякъде виждам щастие, което е недостъпно само за мен. Бях човек, а вие ме превърнахте в призрак. Не ми се присмивайте, че мечтая за щастие, не се опитвайте да ме измъчвате, когато го търся.“ Пашата продължи подигравателно да се хили. Стиснах го по-силно. „Оставете ме на мира“, просъсках аз, „създателю мой и поради това мой вечен враг.“

Вратът на пашата изпука в ръцете ми. Главата му се килна и от шията му по ръцете ми шурна кръв. Пуснах трупа на земята. Вгледах се в него — имаше лицето на Шели. Наведох се. Трупът бавно се надигна и ме целуна по устните. Отвори уста. Езикът му беше топъл, дебел и мек. Дръпнах се. Видях, че бях целувал зъбите на един череп.

Обърнах глава. После отново погледнах надолу, но трупът бе изчезнал. Дълбоко в съзнанието си дочух див смях. Плахо се огледах наоколо. Сега бях сам на брега, но смехът кълтеше все по-силно, докато започнаха да ехтят и езерото и планината — мислех, че ще ме оглуши. Когато стигна апогея си, изведнъж секна и в същия миг стъклото на балконския прозорец се строши. Вратите се отвориха с трясък, книги и листа се понесоха по вятъра. Като облаци насекоми те се разпиляваха по ливадите край езерото, където стоях аз, прошумоляваха и кацаха около мен в калта или във водата. Вдигнах една прогизнала книга. Погледнах заглавието ѝ. „Галванизмът и принципите на човешкия живот“. Спомних си я. Бях прочел същото заглавие в кулата на Вакел паша. Събрах още книги и листа — останки от библиотеката, която бях донесъл със себе си. Натрупах ги на купчина върху камъните край езерото. Изчаках бурята да утихне и запалих огън. Купчината скоро започна да гори. На изгрев слънце над езерото все още се виеше стълб черен дим.

Лорд Байрон замлъкна. Ребека го гледаше.

— Нищо не разбирам — рече тя най-сетне.

Той засенчи очи.

— Бях усетил, че ми се подиграват — тихо каза той.

— Подиграват?

— Да. С надеждата ми.

Ребека се намръщи.

— Искате да кажете с това, че търсите принципите на живота?

— Виждате ли — усмихна се горчиво Байрон, — колко кухо и мелодраматично звучат винаги тези думи? — Той поклати глава. — И все пак мислех, че съм свободен. Нали бях вампир — кой съм аз, че да казвам кое е невъзможно? Тогава на брега на езерото, с разпиляващите се сажди от моите книги, почувствах единствено безсилие. Да, притежавах големи способности, но знаех, че съществуват и други с още по-големи, а над всички нас е необозримата, необятната вселена. Как съм си въобразявал, че мога да открия искрата на живота? Това представляваше само безнадеждна амбиция, подхождаща повече за някоя готическа история, научна фантастика или фантазия — Лорд Байрон замълча и се усмихна. — И така омразата ми към пашата — моя създател, когото явно не можех да унищожа, гореше по-силно от всякога. Копнеех за една последна, фатална схватка. Но Вакед, като истински бог, сега се криеше от мен.

Безпокойството отново започна да ме гризе. Реших да замина за Италия, но нежеланието ми да се разделя с Шели беше много силно. Вместо това тръгнахме да обиколим езерото. Не спирах да копнея за него — исках да му дам кръвта си, да го превърна във вампир като самия себе си. Но вече не ми се щеше да наложа желанието си със сила. Презрението ми към пашата бе едно предупреждение. Не желяех да имам това, което притежава той — вечна омраза от страна на своето творение. Затова изкушавах Шели — намеквах какво мога да му дам, шепнях му за тъмни тайни и странни мистерии. Дали Шели ме разбираше? Може би да, може би още тогава... Случи се веднъж да караме лодка по езерото. Излезе буря. Рулят ни се счупи. По всичко изглеждаше, че ще потънем. Аз свалих дрехата си. Шели стоеше направо вдървен и само ме гледеше. „Не знаете ли?“ промълви той. „Аз не мога да плувам.“

„Тогава нека ви спася“, предложих аз и протегнах ръце. Той се дръпна. „Боя се да получа в дар живота си от вас“, отвърна.

„Независимо по какъв начин.“

„Ще се удавите.“

„По-добре, отколкото...“

„Отколкото“, усмихнах се, „какво, Шели? Отколкото да живеете?“

Той се хвана за лодката, погледна към вълните, после отново към мен. „Боя се“, промълви, „да не бъда завлечен долу, долу, долу.“ Остана да седи на мястото си със скръстени ръце. Разбрах, че съм се провалил поне през това лято. Бурята стихна, лодката отново се намираше в безопасност, ние — също. Нито той, нито аз споменахме за случилото се помежду ни. Вече бях готов да тръгна за Италия.

Въпреки това останах. Разбира се, задържах ме кръвта на моето неродено дете. Както преди то ме измъчваше и мамеше с лъжливи надежди. Опасността ставаше все по-голяма. Отказвах да оставам насаме с Клер. С Шели също се чувствах неловко, а Полидори, то се знае, беше непоносим. От цялата група най-често се виждах с Мери. Тя пишеше книга. Каза, че била вдъхновена от кошмарите, които сънувала в нощта на силната буря. В романа се разказваше за живота на един учен. Той създава живот. Творението му го мрази, той пък мрази — него. Мери нарече романа „Франкенщайн“.

Прочетох малко от ръкописа. Въздейства ми ужасно. В романа имаше много неща — твърде много неща, които разпознах. „О, Франкенщайн“, рече чудовището на своя създател, „аз трябва да съм твоя Адам, но по-скоро съм паднал ангел, когото ти лишаваш от радост, без да съм извършил никакво злодеяние.“ При тези думи потръпнах. Оттогава започнах да поощрявам Шели да замине, да вземе със себе си Клер и да се грижи за детето ѝ. Те най-после го направиха. Вече бях готов. Щях да тръгна на лов за своя Франкенщайн. И все пак — лорд Байрон замълча — не. Пашата не беше напълно Франкенщайн. Въздействието на книгата въобще не се дължеше на истината в нея. Романът, въпреки всичко бе измислица. Не съществуваше наука, която би могла да създаде живот. Актът на сътворението си оставаше тайнство. Отново бях удивен колко абсурдни са амбициите ми. Чувствах се доволен, че библиотеката ми изгоря.

Отпратих Полидори. Вече нямах нужда от него. Платих му щедро, но той прие решението ми с типичното си недоволство. „Защо да сте вие“, рече той, докато броеше парите, „онзи който има властта да решава? Защо да не съм аз?“

„Защото аз съм от друг вид, не съм като теб.“

„Да.“ Полидори присви очи. „Да, милорд, наистина сте такъв.“

Разсмях се. „Никога не съм оспорвал твоята голяма прозорливост, Полидори.“

Той ме погледна злобно и извади от джоба си малка стъкленица. Вдигна я към светлината. „Вашата кръв, милорд.“

„Е и какво?“

„Вие ми плащахте, за да я изследвам. Нали не сте забравил?“

„Да. Какво откри?“

Полидори отново злъчно се усмихна. „Смеете ли да ме презирате, след като знам онова, което знам?“

Вперих поглед в него. Полидори започна да трепери и да мърмори под нос. Влязох в съзнанието му и го напълних с безумен страх. „Не ме заплашвай“, прошепнах аз и взех стъкленицата от ръцете му. „Сега върви.“ Полидори се изправи и олюлявайки се излезе от стаята. На следващия ден, без повече да го виждам, поех на път.

Минахме през прохода, който прекосява Алпите. Хобхаус бе дошъл да ме придружи. Пътувахме заедно. Колкото повече напредвахме, толкова по-главозамайващо се извисяваха скалите. Над нас се издигаха ледени чукари и огромни сипеи. Над снежните върхове кръжаха орли с разперени криле.

„Тук прилича на Гърция“, обади се Хобхаус. „Помниш ли, Байрон? В Албания...“ Гласът му секна. Той погледна през рамо сякаш от страх. Аз също се обърнах. Пътят беше празен.

Край него се издигаше гора от изсъхнали борове. Стволовете им бяха с обелена кора, по клоните им не течеше живот. Напомниха ми за мен и моето семейство. От другата страна на пътеката се простираше глетчер наподобяващ замръзнал тайфун. „Да“, помислих си аз, „ако онзи дойде, то ще е на това място — тук“. Стегнах се — бях готов да го посрещна. Но пътеката оставаше все така пуста.

После, на свечеряване, откъм Гринденвалд се чуха конски копита. Огледахме се и спряхме. Настигна ни сам мъж. Лицето му излъчваше жълтеникава светлина. Извадих пистолета от кобура, но когато конникът приближи, отново го прибрах. „Кой сте вие?“ викнах аз. Не беше Вакел паша.

Пътникът се усмихна. „Ахасвер“, отвърна той.

„Какъв сте?“ попита Хобхаус, със зареден пистолет в ръката.

„Странник“, отвърна конникът. Акцентът му беше необикновен — в говора му имаше красота и мелодичност. Той отново се усмихна и

кимна към мен. „Странник като вашия приятел, господин Хобхаус, просто странник.“

„Познавате ли ни?“

„Ja, natuerlich^[3]“

„Германец ли сте?“ попитах.

Пътникът се разсмя. „Не, не, милорд! Вярно, че обичам немците. Те са нация със забележителни философи, а без философи — кой би повярвал в мен?“

Хобхаус се намръщи. „Защо трябва да вярват във вас?“

„Може би, господин Хобхаус, понеже съществуването ми е една невъзможност.“ Новодошлият се усмихна и се обърна към мен, сякаш да потърси светлината в очите ми. „Какъв сте вие?“ прошепнах аз. Пътникът се взря дълбоко в мен, което направих и аз. „Ако искате да ме назовете с някакво име, милорд“, човекът замлъкна, „нека бъда Евреинът.“ Той се усмихна. „Да, Евреинът, защото като членовете на тази необикновена и достойна за уважение нация, аз принадлежа на всички страни и същевременно на никоя.“

Хобхаус се намръщи. „Човекът е просто луд“, изсъска той в ухото ми. Махнах му да мълчи и се вгледах в лицето на странника. То представляваше несъчетаема смесица от старост и младост. Имаше бяла и дълга коса, но очите му изглеждаха дълбоки и ясни като моите. По лицето му почти нямаше бръчки. Не беше вампир или поне нямаше вид на такъв. Въпреки това у него имаше нещо тайнствено, предизвикващо едновременно неприязън и страх. „Искате ли да яздите с нас?“ попитах аз.

Ахасвер кимна с глава.

„Тогава да вървим“, рекох му и подкарах коня си. „До следващия хан имаме час път.“

Докато яздехме го разглеждах. Говорихме. Той знаеше английски, но от време на време минаваше на други езици — някои нови, други — стари, а трети — въобще не можах да позная. Скоро разбрах, че е пътувал из Изтока. На вечеря той яде е нас и рано отиде да спи. Аз не легнах. Наблюдавах стаята му. В два часа го видях да се измъква от хана и го последвах.

Той се катереше по зъберите с невероятна бързина. Преминаваше над ледените процепи и коварните глетчери. В далечината, подобно на призрачен град, се издигаха планинските върхари, сякаш изпълнени с

презрение към творенията на човека. Ахасвер не беше смъртен, за да го отблъснат техните скатове. Не. Знаех какъв е. Спомних си призраците на „Пикадили“ и как пред очите ми те променяха формата си. В паметта ми изплува споменът как стисках пашата за гърлото, за да открия, че държа скелет. Какви сили имаше той и как се променяше — това не знаех — но бях сигурен в едно — по тези планински баири преследвах тъкмо пашата.

Той оставаше в обсега на погледа ми през цялото време. Дали не ме водеше нарочно? Все едно — един от нас трябваше да умре и не ме беше грижа кой именно. Стигнах хребета на огромен зъбер. Жертвата ми беше пред мен. Огледах се. Изведнъж на скалите не открих никого. Погледнах надолу към мъглата, която сякаш кипеше край глетчерите. После чух стъпки зад гърба си. Обърнах се. Там, с лице към мен стоеше Вакеп паша.

Хвърлих се върху него. Той се спъна и започна да се плъзга, с изкривено от паника лице. Улови се за мен и ме затегли надолу. Изгърколихме се до ръба на пропастта — бездната под нас сякаш ни викаше. Усетих как пашата се топи и променя в ръцете ми, но продължих да го стискам, да удриям главата му в скалата, докато всичко наоколо стана в кръв и мозък. Съпротивата му започна да отслабва. Най-послед той се отпусна неподвижен. Спрях — очите му бяха все така отворени. Погледът му изглеждаше мъртвешки. Постепенно лицето му се промени. Превърна се в Ахасвер, който ме гледаше. Не му обърнах внимание. Забих ножа в сърцето му, после пак и пак. Ритнах тялото му и то бавно се плъзна надолу в бездната. Тържествуващ, поех по ръба на скалата. Усецах жажда. Щях да се върна на пътя, да изчакам някой пътник и да го източа до капка. Пред мен, от пукнатина в скалата бликаше вода и като опашка на бял кон се вееше в пространството — блед кон, върху който язди Смъртта от Апокалипсиса. „Смърт.“ Прошепнах думата, за да чуя как звучи. „Смърт.“ Сякаш я чувах за първи път. Неочакван, странен, страшен, непознат звук. „Смърт!“ Планинските зъбери повториха моя вик. Обърнах се. Ахасвер ми се усмихваше. Лицето му бе гладко като преди. Той бавно коленичи.

„Вие сте достоен за император.“

Стоеше до водопада. „Пашата...“ промълвих аз, намръщих се и започнах да треперя. „Ти не си пашата. Той е мъртъв.“

Изражението му не се промени. „Какъвто и да е той... сега вие сте императорът.“ Усмихна се и ме приветства: „Vive l'Empereur!^[4]“

Спомних си Ватерлоо. „През цялото това време“, казах бавно аз, „откакто напуснах Англия, ти ме преследваш, подиграваш ми се. Защо?“

Ахасвер вдигна рамене, после наведе глава в знак на съгласие. „Става ми скучно“, рече той. „Вечността минава много бавно.“

„Какво си ти? Не си вампир.“

Той иронично се разсмя. „Вампир ли? Не.“

„Тогава какво?“

Ахасвер се загледа в облаците, стелещи се като далечни морета. „На света има сили“, рече той най-после, „пълни с мощ и величие. Вие самият, милорд, сте доказателство за това. Във вас се събират двата полюса на живота и смъртта — онова, което хората неправилно разделят, у вас се събира в едно. Вие сте велик, милорд, ужасно велик, но има сили и същества, които са по-велики и от вас. Казвам ви го, за да ви предупредя и да ви помогна във вашите терзания.“

Той ме погали по лицето и ме целуна. „Ах, милорд“, продължи Ахасвер, „вашите очи са красиви, дълбоки и опасни като моите. Вие сте необикновен, наистина необикновен.“ Той ме хвана за ръката и ме поведе по ръба на скалата. „Понякога се явявам на хората, за да ги измъчвам с мисли за вечността, но на вампирите — никога. Кой би ме разбрал по-добре и кой би могъл да се ужаси повече? Вие сте различен. Чух слухове, че Повелителите на смъртта имали нов император. После името ви се разнесе по света. Лорд Байрон — лорд Байрон — сякаш беше в устата на всеки. Това ме заинтригува. Дойдох при вас, за да ви изпитам.“ Ахасвер замълча и се усмихна. „Милорд, имате моето обещание — ще бъдете император, какъвто вампирите никога не са имали. Затова ви предупреждавам. Ако съм се надсмивал над вашите надежди, правил съм го, за да ви напомня, че не можете да избягате от своята природа. Да си мислите всичко друго, значи да се измъчвате. Не се доверявайте на науката за смъртта, милорд. Вие сте същество, което тя не може да обясни. Наистина ли очаквате тъкмо науката да ви спаси от вашата жажда?“ Ахасвер се разсмя и посочи с ръка. „Колкото бездната може да изплюе своите тайни...“ После замълча. Под нас пропастта мълчеше както преди. Ахасвер отново се засмя. „Дълбоката истина няма образ, милорд. Онова, което знам, вие

не можете да го знаете. Затова бъдете доволен от безсмъртието, което имате.“

„Вие пиете ли кръв?“

Ахасвер ме погледна втренчено, но не отговори.

„Пиете ли кръв?“, повторих аз сломено. „Не. Как тогава искате да бъда доволен? Аз съм прокълнат. Разбирате ли?“

Ахасвер леко се усмихна. Стори ми се, че в очите му се появи насмешка. „Цялото безсмъртие, милорд, е едно проклятие.“ Той замълча, вземайки ръцете ми в своите. „Приемете го, такава каквото е, и то ще се превърне в благословия.“ Очите му се разшириха — „Във възможност да се движите сред боговете.“ Странникът ме целуна по страната и ми прошепна: „Клетвата живее благодарение на това, че жертвата ѝ се самоненавижда. Не се мразете, милорд, не мразете своето безсмъртие. Приемете с радост величието, което е готово да стане ваше.“

Ахасвер отстъпи назад и направи жест към планините и небето. „Вие сте достоен да властвате — по-достоен от всеки подобен на вас. Направете го, милорд. Управлявайте като император. Ето как ви помагам — казвам ви да изоставите своето смешно чувство за вина. Погледнете! Светът е в краката ви! Тези, които са над обикновените хора или са в състояние да ги подчинят, трябва да гледат с пренебрежение омразата на онези под тях. Не се плашете от това, което сте. Ликувайте!“ Под нас облаците се кълбяха бели и жълтеникави, като пяна от океана на преизподнята. Докато ги гледах, те започнаха да изтъняват и да се разкъсват и пред мен се разкри дълбоката бездна. Духът ми, подобно на светкавица, прекоси празнината. Усетих как небесата се изпълват със силния пулс на живота. Сякаш самите планини се раздвижиха и задишаха. Представих си кръвта в каменните им вени толкова ясно, че ми се прииска да разкъсам скалите и да пия от тях. Мислех, че това желание ще ме пребори — тази страст за безсмъртие, но не се получи така. Умът ми беше станал огромен, обогатен от красотата на планините и моите мисли. Обърнах се към Ахасвер. Той изглеждаше променен. Беше се протегнал високо над върховете, чак до небето — като огромна тъмна сянка, стигаща чак до зората над Мон Блан. Почувствах, че и аз се издигам с него, понесен от вятъра. Видях Алпите да лежат под мен. „Какъв си ти?“ попитах аз отново. „Що за същество?“ Гласът на

Ахасвер повтори думите си: „Вие сте достоен да властвате — ликувайте!“ „Да!“ извиках през смях. „Да!“ После усетих под краката си твърда скала. Вятърът свистеше и ме удряше в гърба. Въздухът беше студен. Почувствах се отново сам. Ахасвер беше изчезнал.

Върнах се на пътя. Убих първия селянин, който срещнах и го източих. Чувствах се зъл, неразгадаем и самотен. По-късно с Хобхаус минах покрай трупа на моята жертва. Там се бе събрала тълпа от хора. Един мъж се бе навел над гърдите му. Когато минавахме, той вдигна глава и ме погледна. Беше Полидори. Срещнах очите му и не отвърнах лице, докато той не свали очи. Дръпнах юздите на коня. Разсмях се, представяйки си как ме следва. Аз бях вампир — нима този глупак не разбира какво значи това? Отново се разсмях.

„Бре“, каза Хобхаус, „изведнъж стана дяволски весел.“

Слязохме в Италия. По пътя безмилостно убивах и пиех кръв. Една вечер край Милано хванах едно красиво овчарче. Кръвта му беше свежа и сочна като устните му. Докато пиех, усетих как някой ме докосва по гърба.

„Дявол да го вземе, Байрон, винаги си имал набито око. Къде намери толкова красива уличница?“

Вдигнах глава и се усмихнах. „Лавлейс!“ Целунах го. Беше сияен и жесток както винаги.

Докато се прегръщахме, той се смееше. „Отдавна те чакаме“, рече ми. „Добре дошъл, Байрон. Добре дошъл в Милано.“

В града се бяха събрали и други вампири. Лавлейс ми каза, че идвали, за да ми отдадат своята почит. Това не ми се стори странно. В края на краищата те ми дължаха уважение. Вампирите на Италия бяха дванайсет на брой. Изглеждаха смъртнобледи и красиви, а способностите им — големи, като на Лавлейс. Аз обаче бях по-велик от всички тях — усещах го много лесно, както никога преди. Дори Лавлейс изпитваше страхопочитание към мен. Разказах му с разни намеци, за срещата си с Ахасвер. Не беше чувал за подобно същество. Това ме зарадва. Преди той беше мой учител, а сега аз командвах и то съвсем инстинктивно. И Лавлейс, и всички други вампири се подчиниха на нареждането ми да не закачат Хобхаус. Намирахме си други жертви и банкетите ни почервенияха от жива кръв.

Имахме навика преди тези угощения да ходим на опера. Отидох една вечер с Лавлейс и една вампирка, красива и жестока като нас

самите — графиня Мариана Лукреция Ченчи. Тя слезе от каретата, оправи полите на розовата си рокля и подуши въздуха — зелените ѝ очи се присвиха. После се обърна към мен. „Там има някой“, каза. „Следи ни.“ Поглади дългите си до лактите ръкавици, като котка, която се мие. „Ще го убия.“

Свих вежди. Аз също надушвах кръвта на нашия преследвач.

„По-късно“, каза Лавлейс и хвана Мариана за ръката. „Да побързаме, в противен случай ще пропуснем началото на операта.“

Мариана ме погледна. Аз кимнах. Заехме местата си в частната лежа. Тази вечер давах Моцартовия „Дон Жуан“ — мъжът, прелъстил и изоставил хиляда жени. Щом започна представлението, очите ни блеснаха. Историята сякаш беше писана за нас. Лавлейс се обърна и ми се усмихна. „Скоро ще видиш, Байрон, как измамникът ще бъде спипан от жена си. Ако не знаещ, напуснал я, защото бил тласкан от неудържимото зло.“ Той отново се засмя.

„Сродна душа, прилича на мен“, отвърнах аз. Влезе жената — господарят избяга — остана слугата да оправя работата. Той започна да пее на съпругата, описвайки завоеванията на своя господар по цял свят. „В Германия двеста трийсет и една; във Франция — сто; в Турция — деветдесет и една.“ Познах веднага арията и се обърнах към Лавлейс. „Това е мелодията, която ти тананикаше“, казах аз, „когато вилнеехме из Константинопол и Гърция.“

Лавлейс кимна. „Ами да, сър, само че моят списък от жертви е много по-дълъг.“

Мариана се обърна към мен, отмятайки назад кичур от дългата си черна коса. „Dio^[5], ужасно ожаднявам от всичко това!“

В същия момент настана объркване. Вратата на нашата лежа се отвори. Погледнах назад. Един блед младеж се бе вторачил в мен. Беше Полидори. Той вдигна ръка и посочи към нас. „Вампири!“ извика. „Те са вампири, видях ги, имам доказателства!“

Публиката се обърна към нас, а Мариана се изправи. „Mi scusi^[6]“, прошепна тя. В ложата влязоха войници. Тя започна да им шепне нещо. Войниците кимнаха и грубо хванаха Полидори за ръцете. Извлякоха го навън.

„Къде го водят?“ — попитах аз.

„В затвора.“

„За какво провинение?“

„Един от войниците ще се оплаче, че го е обидил.“ Мариана се усмихна. „Така става винаги, милорд.“

Кимнах. Операта продължи. Видях как демоните отнасят Дон Жуан в ада. „Покай се!“ — чуваше се глас отгоре. „Не!“ — отвръщаше той. „Покай се!“ „Не!“ Духът му ме възхити. Мариана и Лавлейс също изглеждаха покъртени.

Когато отново се озовахме на тъмната улица, очите им блестяха от жажда. „Идвате ли, Байрон?“ — попита Лавлейс.

Мариана поклати глава. Тя ми се усмихна и хвана Лавлейс под ръка. „Нашият повелител има друга работа тази вечер.“ Кимнах и поръчах карета.

Полидори ме чакаше. „Знаех, че ще дойдете,“ рече той, потръпвайки, когато влязох в килията. „За да ме убиете ли идвате?“

Усмихнах му се. „Политиката ми е да се опитвам да не убивам свои познати.“

„Вампир!“ изведнъж извика Полидори. „Вампир, вампир, вампир! Проклет, гаден вампир!“

Прозях се. „Да, благодаря, каза си думата.“

„Пиявица!“

Разсмях се, а Полидори потръпна и се притисна към стената на килията. „Какво ще правите с мен?“ попита той. „Наредено е да напуснеш Милано. Ще заминеш утре.“ Хвърлих му кесия с пари. „Ето, вземи и повече никога не се опитвай да ме следиш.“

Полидори се взираше в монетите и не вярваше на очите си. После неочаквано ги хвърли обратно. „Вие имате всичко, така ли?“ изкрещя той. „Богатство, талант, сила — дори и щедрост. Чудесно! Демонът с доброто сърце. Проклет да сте, Байрон, да се продъните в ада дано! Вие сте един лъжец и нищо повече. Презирам ви! Ако бях вампир, аз щях да съм повелителят!“

Той се свлече хлипайки в краката ми. Протегнах ръка към него, но той се дръпна. „Проклет да сте!“ изкрещя отново. После падна ничком и опря чело в коленете ми. Нежно погалих косата му.

„Вземи парите“, прошепнах му, „и се махай!“

Полидори вдигна глава. „Проклет да сте!“

„Върви!“

Полидори безмълвно коленичи. „Щях да имам невероятна сила“, промълви най-сетне той, „ако бях вампир.“

Настъпи тишина. Гледах със смесени чувства на жал и възмущение. Изведнъж той се разхленчи. Отблъснах го с крак. През прозорчето на килията влизаше лунен лъч. Ритнах го към светлината. Когато дръпнах ризата му, Полидори започна да скимти. Кръвта ми вече започваше да кипи. Стъпих върху гърдите на Полидори. Той безмълвно ме гледаше. Впих зъби в шията му, после с нож раздрах гърдите му. Пиех кръвта направо от раната и продължих да свличам плътта, докато се покажа сърцето. То още биеше слабо, но ударите намаляваха и едва се забелязваха. Голотата му беше ужасяваща. Бях лежал по същия начин — лишен от достойнство, живот и човештина. Сърцето потрепваше като риба на сухо — накрая спря. Надвесих се над трупа и му дадох Дарбата.

Лорд Байрон мълчеше. Взираше се в нещо в мрака, което Ребека не можеше да види. После прокара пръсти през косата си.

— Дарбата ли? — попита Ребека. — Какво бе това?

— Нещо ужасно.

Ребека почака и попита:

— Не може ли да се опише?

— Докато не я получиш, не — отвърна лорд Байрон. Ребека не обърна внимание на думата „докато“.

— А Полидори — обади се тя, — оправи ли се? — Даде си сметка, че се изразява съвсем неподходящо. Гласът ѝ замря.

Лорд Байрон си наля нова чаша вино.

— Той се събуди от смъртта, ако това имате предвид.

— Как? Искам да кажа... Лорд Байрон се усмихна.

— Как ли? Очите му се отвориха, пое дълбоко дъх и крайниците му се сбиха от конвулсия. После ме погледна. Отвори уста и произнесе някакви неясни звуци, като в същото време се усмихна. Може и да е казал нещо — не можах да чуя. Едната му ръка се опитваше да ме задържи, но гледката беше ужасна. Този труп, това ужасно чудовище, на което бях дал живот... Обърнах се и напуснах килията. Дадох на охраната пари. Те веднага придружиха Полидори до границата. Откриха ги, няколко дни по-късно, разкъсани и без капка кръв. Всичко се потули, разбира се.

— А Полидори?

— Какво?

— Срегнахте ли го отново?

Лорд Байрон се усмихна. Вгледа се в Ребека с горящи очи.

— Не се ли досещате? — попита той.

— За какво?

— Кой беше мъжът, който ви прати тук снощи? Онзи, който ви показва книгата? Мъжът на моста? — Байрон кимна. — Ами, да. Предстоеше ми да го срещна отново.

[1] галванизъм — по името на Луиджи Галвано — итал. медик и физик, изследвал същността и въздействието на електричеството върху животински тъкани. (бел.пр.) ↑

[2] херцог Уелингтън — главнокомандващ на британските войски, които заедно с пруските разбиват Наполеоновата армия при Ватерлоо (бел.пр.) ↑

[3] Ja, natuerlich (нем.) — Да, разбира се (бел.пр.) ↑

[4] Vive l'Empereur! (фр.) — Да живее императорът! (бел.пр.) ↑

[5] Dio (ит.) — Господи! (бел.пр.) ↑

[6] Mi scusi (ит.) — Извинете ме (бел.пр.) ↑

XII

Недей повдига никога рисувания
креп
от живите наричан тук
живот,
макар измислица да са за мен и
теб
престорените, недействителни
черти.
Зад краските небрежно
хвърлени, подобно дреб,
надничат страх, надежда и
почти
над бездната преплитат сенки
съдби-близнаци —
безчувствени и слепи, и невежи.
Познавах едного. Под крепата
търси знаци —
любов, утеха, нежност — не
намери —
светът бе пълен само със
химери.
Дух светъл бе сред мрака на
тълпите,
но не успя към Истината да
открехне двери.
Тъй както, впрочем, и самият
ни Учител.

Пърси
Биш Шели,
Сонет

— Полидори? Онзи човек? — Ребека седеше като онемяла на стола си. Лорд Байрон ѝ се усмихна.

— Защо сте толкова изненадана? Бях сигурен, че се досещате.

— Как бих могла?

— Кой друг може да има интерес да ви прати тук?

Ребека приглади косата си назад, сякаш по този начин се опитваше да успокои разтуптяното си сърце.

— Не знам за какво говорите — рече тя.

Лорд Байрон се взираше в нея — усмивката му стана по-ехидна от обикновено. После се разсмя и вдигна едната си вежда:

— Много добре — рече подигравателно той, — вие не разбирате.

Ребека чуваше как в ушите ѝ пулсира кръвта — Рътвенската кръв — Байроновата кръв. Тя облиза устните си.

— Значи Полидори продължи да ви мрази? — бавно попита младата жена. — Дори когато получи това, за което ви молеше? Не изпитваше ли благодарност?

— О, той ме обичаше — лорд Байрон скръсти ръце. — Да, винаги ме е обичал. Но в този човек любовта и омразата представляваха опасна смесица, беше много трудно да ги различиш една от друга. Във всеки случай самият Полидори не успяваше, така че как, по дяволите, бих могъл аз? А щом стана вампир...

— Вие се бояхте от него, така ли?

— Да се боя? — Байрон я погледна с недоумение. Поклати глава, след което настъпи пълна тишина. Ребека закри лицето си с ръце. Видя тялото си, покрито с безброй рани, повесено на кука, а кръвта капеше от него като дъжд. Беше мъртва, бяла и обезкръвена. Отвори очи.

— Не разбрахте ли каква сила имам? — усмихна се Байрон. — Аз да се боя? Не.

Ребека потръпна и се опита да стане.

— Седнете.

В съзнанието ѝ отново нахлу страх. Опита се да го прогони. Но той се засили. Чувстваше как смелостта ѝ се топи. Как краката ѝ омекват. Седна обратно. Неочаквано ужасът я напусна. Вгледа се в очите на лорд Байрон и почувства, че отново я обзема невероятно спокойствие.

— Не, не — рече той. — Страх? Никога. Само чувство за вина. Да, чувствах вина. Превърнах Полидори в това, в което пашата

превърна мен. Направих нещо, което се бях заклел никога да не правя. Увеличих редиците на живите мъртъвци. Известно време се чувствах съкрушен и като всички, които са склонни да се оплакват, не можех да не го споделя с другарите си. След видяното в килията нямах никакво желание отново да се срещна с Полидори. Но графиня Мариана, която ме обичаше, издири доктора. Намерила го във фоайето на един хотел за туристи. Смеел се истерично, като умопобъркан. Веднага познал вампирката Мариана и от присъствието ѝ сякаш се успокоил. Обяснил ѝ, че го наел някакъв австрийски граф. Графът бил болен от настинка. „Той ме помоли“ — тук Полидори пак започнал да пелтечи — „помоли ме — ха, ха, ха, — да му пусна кръв! Ха, ха, ха! Изпълних нареждането. Онзи е горе. И трябва да ви кажа, че настинката му се влоши!“ Полидори отново избухнал в смях, после се разплакал, а накрая лицето му замръзнало в безизразност. „Кажете на Байрон“, прошепнал той, „че все пак си искам парите. Той ще разбере.“ Говорел с изцъклени очи, а езикът му висял целият в пяна като на бясно куче. Тялото му треперело. Обърнал гръб на Мариана и избягал на улицата. Тя не си направила труда да го гони.

Нейният съвет към мен беше съвсем прост. „Убийте го. Така ще е най-добре. Има хора, милорд, които не могат да приемат Дарбата. Особено от вас. Вашата кръв е много силна. Тя е объркала съзнанието му. Нищо не може да се направи. Трябва да го усмирите.“ Аз обаче не бях в състояние да го сторя — така грешката ми щеше да стане още по-голяма. Пратих му парите, за които ме молеше. Поставих само едно условие — да се върне в Англия. По това време вече бях решил, че ще живея във Венеция. Не исках да ме безпокои Полидори.

— Той замина ли?

— Когато получи парите — да. Получавахме сведения за него. Наемали го последователно няколко англичани. Всичките умрели. Но Полидори не бил заподозрян. Само се говорело, че прекалено държи на пиявиците — лорд Байрон се усмихна. — Накрая се върнал в Англия. Разбрах го от моя издател, защото онзи започнал да го преследва с пиеси, които изобщо не ставали за четене. Тази новина доста ме развесели. Предупредих издателя си да държи прозорците затворени през нощта. Иначе не мислех кой знае колко за Полидори.

— Значи наистина не ви досаждаше, така ли?

Лорд Байрон се замисли.

— Не смееше. Поне докато бях във Венеция.

— Защо?

— Защото Венеция представляваше моята крепост — моята бърлога, моето царство. Във Венеция аз бях неотразим.

— Да, но защо точно във Венеция?

— Защо във Венеция ли? — доволен, лорд Байрон се усмихна. — Защото винаги съм мечтал за този град, защото очаквах много и не останах разочарован. Защо точно Венеция? Трябва ли да питате? Аз забравям, че той сега е променен. Когато живеех там обаче... — лорд Байрон отново се усмихна. — Това бе очарователно, пропито с мъка островче на смъртта. Дворците се рушаха, по лабиринта от тъмни канали тичаха плъхове, живите май не надвишаваха по своя брой духовете. Политическият разцвет и сила невъзвратимо бяха отминали — градът не намираше друг смисъл за съществуване освен развлеченията. Венеция се бе превърнала в царство на покварата. Всичко в този град изглеждаше необикновено. Приличаше на сън — пищен и мръсен, любезен и жесток. На уличница, чиято красота прикрива заболяването ѝ. Това, без капка преувеличение, открих във Венеция, зад нейните каменни стени, във водите ѝ, светлините ѝ — тя представляваше истинско въплъщение на моята красота и порочност. Бе вампирът сред градовете. Смятах, че имам права над нея.

Отседнах в един пищен palazzo^[1] на Канале Гранде. Не бях сам във Венеция. Придружаваха ме Лавлейс и други вампири — графиня Мариана първа ме убеди да отида в този град. Тя живееше на отсрещния бряг на лагуната на един остров-дворец, откъдето излизаше на лов из града от векове. Мариана ми показа своите затвори. Бяха влажни като гробници; от стените още висяха железни вериги. Обясни ми, че там преди доста години се угоявали и подготвяли жертвите. „Сега е по-трудно“, обясни тя. „Всеки говори за тези невъзможни неща — правата — *droits*.“ Тя изплю думата на френски, езикът на Революцията, която бе свалила стария ред във Венеция. Разсмях се иронично. „Мъчно ми е за вас, милорд. Всички истински удоволствия на аристокрацията вече умряха.“ Все пак в самата Мариана духът на буржоазията изглежда бе оцелял, а забавленията ѝ бяха доста жестоки. Жертвите се избираха или отглеждаха доста старателно — графинята обичаше да ги облича като херувими, или да ги аранжира като живи

картинки. Тези угощения се сервираха от нейните слуги — безмозъчни духове, същите като при пашата.

Когато беше пиян, Лавлейс ме подиграваше заради тях. „Цяло щастие е, Байрон, че графинята не те откри, преди да си се издигнал до крал. Виждаш ли оная глупчо?“ — показваше ми той някой от слугите с празни очи. „Някога е бил майстор на рими, също като теб. Пишел клевети срещу госпожа графинята. Как мислиш, прави ли се и сега на сатирик?“ За разочарование на Лавлейс аз само се усмихвах, гледах ги как сервират, не с безразличие, но с притъпени чувства. Управлявах, както ми бе наредил Ахасвер, но не се намесвах. Жестокостта на Мариана бе неотделима част от нея, също като красотата, вкуса ѝ или любовта ѝ към изкуството. Не желаех да я променям. Но по-късно, когато прекосях лагуната към моя собствен palazzo, спомените за видяното се връщаха и ми даваха поводи за разсъждения и философстване.

Аз все още бях объркан по отношение на самия себе си и на собствената си природа. Имах черна, обточена със злато гондола. Обикалях из каналите, носех се по тях като омара над водата, ловувах из човешките бунища на града — сред улици, сводници и убийци. Източвах ги и ги хвърлях зад борда — оставях ги да плуват като храна за плъховете. Нарездах да изкарат гондолата от каналите, напусках града и прекосях лагуните. Там, сред пурпурното спокойствие на блатата разсъждавах над собствените си чувства, над преживяното и изпитаното през последната нощ. Чувствата ми, както изглеждаше, затъпяваха. Спонтанността бе изчезнала. Колкото по-дълбоко потъвах в кръв, толкова по-студена ставаше душата ми. Превръщах се във вампир — нещо повече — в най-великия от вампирите. Ахасвер ми бе предал урока си много добре. Не можех да отрека това, което съм, но същевременно съжалявах за всичко, което умираше в мен. И се борех против собственото си положение. Спомних си операта „Дон Жуан“. Когато не пиех кръв, правех любов като Дон Жуан, по принуда, за да се убедя, че съществувам. Графини, проститутки, селски момичета — ставаха мои като безкраен поток — в гондоли, на маскени балове... Пазарях се за тях с родителите им на улицата — притиснати до стени, върху маси или под масите. Това беше живот, наистина живот, и все пак...

Лорд Байрон се умълча. Въздъхна и поклати глава.

— И все пак, на самия връх на насладата и страстта — светски или любовни — се появяваше и чувство на съмнение и разкаяние. То нарастваше. Правех любов безмълвно — като застаряващ женкар — чиято сила не издържа на темпото на желанията. Моята необузданост всъщност бе просто едно отчаяние. Сред лагуните посред нощ признавах това, пред себе си. Вече нямах никакво друго удоволствие, освен пиенето на кръв — смъртната ми природа беше мъртва и аз почти не си спомнях какъв човек съм бил някога. Започнах да сънувам Хайде. Уж сме в пещерата над езерото Трихонида. Аз се обръщам към нея, за да я целуна, а лицето ѝ се е скапало, цялото е в кал и щом отвори устата си, от нея бълва вода. В очите ѝ четях укор — обръщах се на другата страна, а сънят изчезваше. Събуждах се, опитвах се да си спомня какъв бях в онзи далечен, скъпоценен час преди идването на пашата. Залових се да пиша една поема — „Дон Жуан“. Нарекох така героя, подигравайки се на себе си. Той не е чудовище — не изнасилва, не лови жертви, не убива, той просто живее. Използвах поемата, за да запиша, колкото мога, спомените си от времето на своята смъртна природа. Същевременно тя представляваше и своеобразно прощаване. Животът ми бе изразходван — вече нямах нищо, освен съня за онова, което бях някога. Продължих да пиша този велик епос на живота, но без каквито и да е илюзии, че той ще ме спаси. Бях това, което съм — повелител на вампирите — Царството ми бе царството на смъртта.

Отново започнах да се чувствам самотен. Мариана и Лавлейс се намираха край мен, както и други вампири, но аз бях Императорът и не исках да разкривам пред тях своята меланхолия. Те нямаше да ме разберат — бяха затънали много дълбоко в кръв, тяхната безчувственост бе нещо неподражаемо. Отново започнах да мечтая за другар, за сродна душа, с когото да мога да споделя товара на вечността. Това не можеше да бъде всеки. Ако се наложеше, трябваше да изчакам. Но ако намерех подходящ човек, щях да го убедя, да го убия и да го превърна във вампир — силен като самия мен.

Две години след пристигането си във Венеция, научих, че Шели пътува към Италия. Клер го придружаваше, а с нея — едно дете — невръстната ѝ дъщеричка, чийто баща бях аз. Вече знаех за раждането на детето. Бях наредил да я кръстят Алегра, на името на една блудница, която много обичах. Сега водеха Алегра при мен, а тя, като флакон с парфюм, носеше в себе си своята фатална кръв.

Шели пристигна в Италия. Писах му и го поканих да ме посети във Венеция. Той отказа. Това ме смути. Спомних си за Швейцария, за неговите страхове и подозрения. После Шели ми писа — канеше ме да им погостувам. Изпитах силно изкушение. Да се видя с двамата — с Алегра и с Шели — да, това щеше да е невероятно. Но се колебаех — боях се отново да помириша златистата кръв, защото исках Шели да дойде при мен, да го привлече като муха. Стоях и чаках на мястото си. Не напуснах Венеция.

Тогава, в началото на април, бях поразен от една новина. Научих, че е умряла лейди Мелбърн. Същия следобяд тя пристигна в моя дворец. Изненадата върху лицето ми много я забавляваше. „Вие избягахте от Англия“, рече тя. „Наистина ли мислехте, че ще остана там сама? Освен всичко друго хората започнаха да приказват — как съм успявала толкова да се държа.“

„А сега“, попитах аз, „какво смятате да правите?“

„Каквото и да е.“ Лейди Мелбърн се усмихна. „Мога да върша всичко. Аз съм истинско творение на мъртвите. Опитайте и вие, Байрон.“

„Все още не изпитвам желание. Така се наслаждавам на славата си.“

„Да“, лейди Мелбърн се загледа отвъд Канале Гранде. „Чухме в Лондон за вашите похождения.“ Тя се огледа. „Дори започнах да ревнувам.“

„Останете тогава тук. Венеция ще ви хареса.“

„Сигурно.“

„Ще останете ли?“

Лейди Мелбърн спря поглед върху очите ми. Въздъхна и го отмести. „Тук е Лавлейс.“

„Да. И какво от това?“

Лейди Мелбърн поглади бръчките по лицето си. „Бях на двайсет“, рече тя с далечен глас, „когато той ме видя за първи път.“

„Все още сте красива“, казах аз.

„Не“, поклати тя глава. „Не бих могла да го понеса.“ Лейди Мелбърн вдигна ръце към лицето ми. Погали ме по страните, после по къдрите на косата. „А вие?“ пошепна тя. „Вие също остарявате, Байрон.“

„Да“, засмях се безгрижно. „Патешките крачета на бръчките не ми спестиха своите неизтриваеми отпечатащи.“

„Неизтриваеми.“ Лейди Мелбърн замълча. „Но не и неизбежни.“

„Да“, казах аз бавно и ѝ обърнах гръб.

„Байрон?“

„Какво?“

Лейди Мелбърн не каза нищо, но тишината звънеше от неизречените ѝ думи. Приближих писалището си и извадих писмото от Шели. Хвърлих ѝ го. Тя го прочете и ми го върна. „Пратете да я доведат“, каза Лейди Мелбърн.

„Така ли мислите?“

„Изглеждате на четирийсет, Байрон. Започват да напълняват.“

Взрях се в нея. Знаех, че говори истината. „Много добре. Ще направя както ме съветвате.“

Така и сторих. Пратих за дъщеря ми и тя пристигна. Отказах да се видя с Клер — кучката все още беше опасно влюбена в мен. Затова Алегра дойде в компанията на швейцарската гледачка — Елизе. За мое разочарование от Шели нямаше никаква вест.

Лейди Мелбърн остана при мен, скрита от очите на Лавлейс в моя дворец, за да се увери, че дъщеря ми наистина ще пристигне. „Убийте я“, рече тя първата вечер, докато гледахме как Алегра си играе на пода. „Убийте я сега, преди да сте започнал да изпитвате чувства към нея. Спомнете си за Августа, за Ада.“

„Добре“, отвърнах аз. „Но не сега — не във ваше присъствие. Трябва да бъда сам.“

Лейди Мелбърн кимна с глава. „Разбирам.“

„Тук ли ще останете, във Венеция ли?“ попитах отново аз.

„Не. Ще прекося океана до Америка. Сега съм мъртва. Какво по-добро време да посетя Новия свят?“

Усмяхнах се и я целунах. „Ще се видим пак“, рекох ѝ.

„Разбира се. Пред нас е вечността.“ Лейди Мелбърн се обърна и си тръгна. Проследих я от балкона. Тя седна в гондолата, забулила с шал лицето си. Изчаках я да се скрие от погледа ми, после се прибрах и разгледах лицето си в едно огледало — търсех следите на възрастта. Алегра продължаваше да си играе. Засмя се и ми подаде една играчка. „Папа“, каза тя. „Bon di^[2], папа.“ И отново се усмихна. „Утре“,

промърморих аз и напуснах двореца. Намерих Лавлейс. Тази нощ ловувах с особено настървение.

Настъпи следващият ден, а аз не убих Алегра. Нито на последващия, нито на по-по-следващия. Защо не ли? Виждам въпроса, изписан на лицето ви. Трябва ли да го задавате? В нея имаше много Байроновско, наследено от мен и от Августа. Мръщеше се и се цупеше също като нас. Дълбоки очи, трапчинка на брадичката, бръчка на челото, бяла кожа, приятен глас, влечение към музиката — склонност да върши всичко по своему. Вдигах я до лицето си, разтварях устни, а тя ми се усмихваше, също както го правеше Августа. Направо невъзможно...

И все пак, както винаги, изтезанието на кръвта бе непоносимо и дори по-лошо — може би просто бях забравил колко убийствена е жаждата? Виждах, че Елизе става подозрителна — беше ми все едно, но се боях да не пише на Шели. Започна да пази Алегра по-внимателно. През цялото време любовта ми към нея — малката Байрон, растеше. Най-сетне разбрах, че не мога да го направя — не мога да я убия, нито да гледам как затваря очите си в смъртта. Струваше ми се безсмислено да се мъча като я гледам как се върти из стаите ми. Отпратих я в дома на британския консул. Мислех си, че дворецът на един вампир не е най-подходящото място, където да расте едно дете.

Но имаше и хора, за които оставянето на Алегра на чужди грижи предизвикваше доста тревожни въпроси. Един летен следобяд, докато закусвах с Лавлейс и крояхме планове за вечерта, съобщиха за пристигането на Шели. Доволен скочих да го посрещна. Шели се държа сърдечно, но веднага мина на въпроса, заявявайки че Клер се тревожела за Алегра и затова го накарала да ме посети. Опитах се да подтисна съмненията му. Говорихме за Алегра, за нейното бъдеще и за здравето ѝ в момента — Шели изглежда се успокои. После, толкова се разпалих да го успокоявам, че направо се изненадах от себе си. Лавлейс също... Наблюдаваше ме със смарагдовите си очи и плахо се усмихваше, а когато поканих Шели за лятото при мен, направо се разсмя. Шели се обърна — по лицето му пробяга враждебност. Погледна закуската на Лавлейс — един кървав стек, потръпна и отмести очи.

„Какво има?“ — попита Лавлейс. „Не обичате ли вкуса на месото?“ Той ми се усмихна. „Байрон, да не би приятелят ти да е вегетарианец?!“

Шели вбесен го погледна. „Да, вегетарианец съм“, каза той. „Защо се смеете? Защото не ламтя за смърт ли? Защото кървавият сос и ужасната ви полусурова храна ме изпълват с отвращение?“

Лавлейс се засмя още по-силно. После замлъкна. Вгледа се в лицето на Шели — бледо и обрамчено със златиста коса, подобно на неговото. Докато ги наблюдавах ми се стори, че животът и смъртта се гледат един друг — два огледални образа. „Милорд“, поклони се Лавлейс и се измъкна.

„Какво беше това?“ — пошепна Шели. „Във всеки случай не е човек, нали?“ Видях, че трепери.

Взех ръката му и се опитах да го успокоя. „Елате с мен“, казах аз. Посочих му гондолата, вързана под стълбите на двореца. „Имаме доста да говорим.“

Прекосихме до песъчливия бряг на Лидо. Бях наредил там да ме чакат коне. Метнахме се на седлата и поехме покрай дюните. Това бе зловещо място, осеяно с магарешки бодили и водни плевели, натрупани от приливите по брега. Нямаше жива душа. Шели започна да се отпуска. „Обичам такава пустош“, рече той, „тук всичко изглежда безбрежно. Човек е склонен да помисли, че и душата му е безкрайна.“

Погледнах го. „Значи все още мечтаете за тайнствени видения и способности?“

Шели ми се усмихна, после пришпори коня си напред. Настигнах го, галопирайки през водата. Вятърът брулеше ободряващо лицата ни, а вълните, плискащи се в брега, придаваха на самотата ни чувство за наслада. Накрая намалихме темпото и отново започнахме да си говорим. Над нас витаеше дух на щастие. Много се смяхме — разговорът ни беше приятен, остроумен и откровен. Но постепенно той стана по-мрачен, сякаш засенчен от червените облаци на залеза, съгъстяващи се над нас, когато тръгнахме да се прибираме.

Заговорихме за живота и смъртта, за свободната воля и за съдбата. Шели, както обикновено, се съпротивляваше на безнадеждността. Аз обаче знаех повече отколкото приятелят ми можеше да си представи и защитавах по-мрачната теза. Спомних си думите на Ахасвер. „Истина може да има“ рекох му, „но ако е така, тя

няма образ. Не можем да я видим.“ Погледнах към Шели. „Дори онези, които са проникнали отвъд смъртта.“

По лицето му пробяга някаква сянка. „Може да сте прав“, рече той, „ние сме безпомощни пред своето невежество. И все пак аз вярвам, че Съдба, Време, Шанс и Промяна — всички тези неща са подчинени на вечната Любов.“

„Говорите за Утопия“, пренебрежително отвърнах аз.

„Сигурен ли сте?“

Задържах коня си. Вгледах се в Шели. Знаех, че очите ми изведнъж са станали студени. „Какво всъщност знаете за вечността?“

Шели не срещна погледа ми. Бяхме стигнали до края на пътя за езда. Без да отговори на въпроса ми, той се смъкна от седлото и седна в гондолата. Седнах и аз. Започнахме да се плъзгаме по лагуната. Водата, огряна от последните лъчи на слънцето, приличаше на езеро от огън, а кулите и дворците на Венеция, белеещи се в далечината на фона на тъмното небе, напомняха призраци — мъртви, но красиви. Знаех, че и моето лице е също толкова бледо. Минахме покрай острова, където се намираше дворецът на Мариана. Чухме да звъни звънец. Шели погледна към мрачните стени и потръпна, сякаш долавяйки отвъд водата болката и отчаянието, събрани там. „Има ли вечност наистина,“ попита той с тих глас, „която се простира отвъд смъртта?“

„Ако има“, отвърнах аз, „бихте ли се осмелил да я пожелаете?“

„Може би.“ Шели замълча. Прокара пръсти по повърхността на водата. „Стига да не загубя душата си.“

„Душата си?“, аз се разсмях. „Мислех, че сте неверник, Шели. Какви са тези приказки за изгубване на душата? Звучите ми като някой християнин.“

Шели поклати глава. „Душата ни, защото аз, вие и всички ние сме част от душата на всемира. Така мисля и се надявам...“ Той вдигна лице. Насмешливо повдигнах вежди. Настъпи дълга тишина. „Бих се осмелил“, каза той накрая, кимайки. „Да, бих се осмелил да я пожела.“

Повече не говорихме, чак докато не стигнахме стъпалата на двореца — там отново започнахме да се шегуваме и смеем. Чувствах се доволен. Шели не биваше да бъде насилван, трябваше да дойде сам и да ме помоли. Бях подготвен да чакам. Той остана цяло лято, но не

във Венеция, а на отсрещния италиански бряг на лагуната. Знаех, че градът го притеснява — Шели виждаше как мръсотията и деградацията се прокрадват под привидната красота. В това отношение Венеция приличаше на Лавлейс и Мариана. Беше се запознал и с двамата, но те инстинктивно го отблъскваха. Доколкото разбирах, не му харесваха и моите настроения, както и навиците ми. В склонността ми да бъда пренебрежителен, в отчаянието ми, той различаваше въздействието на Лавлейс и Мариана върху мен. Въпреки това през цялото време аз го очаровах, както бях намислил. Шели никога не беше срещал същество като мен. Често се разхождахме с конете по брега на Лидо, като преди. Притисках го и го предизвиквах непрекъснато. Той ме поглеждаше, а на лицето му се изписваше ужас, смесен с копнеж и уважение. Усещах, че е готов да отстъпи. Една вечер до късно останахме будни, говорейки за световите, които са скрити от очите на смъртните. Говорех от личен опит. Шели — облягайки се на надеждата. Почти бях готов да му разкрия голата истина, но вече стана пет и в утрото се провиждаше Канале Гранде. Нощта клонеше към своя край. Помолих Шели да остане. „Моля ви“, рекох аз. „Бих могъл да ви разкрия много...“

Той се вгледа в мен, потръпна и аз помислих, че ще приеме. Вместо това той стана и каза: „Трябва да се връщам.“

Бях разочарован, но не възразих. Разполагахме с много време. Изпратих с поглед гондолата му, докато се скри. После и аз прекосих лагуната на Венеция. Посетих Шели в съня му. Не пих кръв, но го изкуших. Показах му истината — величествена тъмнина, изпълнена със сила, излъчваща тъга, докато изгрява слънцето, безформена бездна на смъртта — нощем. Така изглеждаше, но въпреки това бе пропита с живот — в нея можеше да се търси и да се намери безсмъртието. Крачех из тази тъмнина. Шели се взираше, но все още не можеше да ме следва. Погледнах назад. Усмихнах се. Шели отчаян протягаше ръце към мен. Отново се усмихнах и му кимнах. После се обърнах и мракът ме погълна. „Утре“, помислих си аз, „утре вечер той ще може да ме последва. Утре това ще стане“.

На следващия ден на закуска ме обезпокои Лавлейс. Той седна с мен на масата. Известно време мълчахме. „О“, рече Лавлейс, усмихвайки се изведнъж, „вашият приятел — вегетарианецът — научихте ли, заминал си?“

Лицето ми замръзна, а усмивката на Лавлейс стана още по-широка. „Мислех, че снощи ви е казал. Не го ли стори?“

Той се разсмя. Разгневен, блъснах масата и му изкрещях да ме остави на мира. Лавлейс си тръгна, все така с усмивка на лицето. Поръчах на прислужниците да прекосят лагуната и да отидат в дома на Шели, за да проверят, с пълна сигурност, че наистина го няма. Още когато тръгнах знаех, че Лавлейс казва истината — Шели се беше измъкнал. В продължение на няколко седмици се чувствах отчаян. Знаех колко близо бе до мига, когато щеше да бъде мой. Тази мисъл дълго ме измъчва. Накрая се превърна в утешение. Той щеше да се върне. Нямах да удържи да остане далеч. Почти беше паднал в капана — оставаше ми единствено да чакам.

Дори когато се отърсих от своето отчаяние, си дадох сметка, че копнежът ми да имам другар не е затихнал. Любовната ми връзка с Венеция бе към своя край. Нейните удоволствия ме отегчаваха. Със сигурност знаех, че съм надживял човешките наслади — имах нужда от нещо повече. Кръвта ме вълнуваше както винаги, но дори ловуването вече ми изглеждаше скучно, а от Лавлейс направо ми се повръщаше. Давах си сметка, че присмехът му над заминаването на Шели е израз на неговата ревност — въпреки това ми беше трудно да му простя, затова нарочно отбягвах компанията му. Отново ме измъчваха сънища с Хайде, понякога толкова ярки, че мислех да напусна Венеция и да отида в Гърция. Но жената от сънищата ми бе мъртва, а аз — сам — какъв смисъл имаше? Задържах се там, където се намирах. Терзанията ми станаха още по-мъчителни. Другите вампири сякаш се бояха от мен.

Най-добре разбираше моята самота Мариана. Това ме изненада, макар че не би трябвало — жестоките в своите удоволствия разчитат на собствената си чувственост. Тя попита за Шели. Разказах ѝ, отначало със самонасмешка, а после, когато осъзнах, че ми съчувства — искрено. „Изчакайте“, посъветва ме тя. „Той ще дойде. Най-добре е когато смъртният желае Дарбата. Нали помните какво стана с Полидори?“

„Да“, кимнах аз. Не смеех да рискувам да настроя Шели срещу себе си. Това вече ми беше познато...

„Междувременно“, усмихна ми се Мариана, „трябва да ви намерим друг компаньон.“

Разсмях се снизходително. „О, да, графиньо, разбира се. Но кой?“

„Някоя смъртна.“

„Ще ѝ объркам ума.“

„Аз имам дъщеря.“

Погледнах я изненадан. „И не сте ѝ изсмукала кръвта?“

Мариана поклати глава. „Бях я обещала на граф Гуичиоли. Помните ли го? Срецнахте го в Милано.“

Кимнах. Той беше сред вампирите, дошли да ми изкажат своята почит. Съсухрен, зъл старец с хищни очи. „Защо точно на него?“

„Защото си търсеше жена.“

Намръщих се.

„Не знаете ли?“ — попита Мариана. „Децата от нашия вид се ценят много високо. Те издържат любовта на вампира, без да се побъркват.“ Тя замълча. „Тереза е само на деветнайсет.“

Усмихнах се бавно. „И е омъжена за граф Гуичиоли, така ли?“

Мариана протегна пръстите на ръцете си, сякаш бяха орлови нокти. „Това, милорд, разбира се, ще бъде привилегия за него — да даде булката си на вас.“

Отново се усмихнах. Целунах я дълго по устните. „Разбира се, че ще е привилегия“, промърморих аз. „То се знае. Погрижете се, графиньо.“ И Мариана го направи.

Графът, естествено, съвсем не беше щастлив, но какво ме засягаше това? Мигар аз не бях Императорът? Заповядах му да доведе Тереза на един маскен бал. Той я доведе и ме представи. Бях очарован. Тя изглеждаше похотлива и свежа, с пищни гърди и гъста кестенява коса. С нещо ми напомняше за Августа. Когато я погледнах, очите ѝ се разтопиха, и макар да не можеше да устои на чара ми, нямаше вид на смутена или притеснена от страстта си жена. „Ще я имам“, прошепнах на графа. Лицето му се изкриви, но все пак наведе глава в знак на съгласие. Позволих му да живее с нас през първите няколко месеца. След известно време, когато почна да ми досажда, наредих да се махне.

Тереза беше доволна. Тя и преди не криеше любовта си към мен, но сега изглеждаше направо зашеметена. „Английски лорд, най-големият поет на страната си — мой любовник!“ Целуваше ме, после доволно плясваше с ръце. „Байрон, caro mio!^[3] Ти си като гръцки бог!

Ох, Байрон, Байрон, ще те обичам вечно. Твоята красота е по-прекрасна от най-прекрасните ми сънища!“ Аз също я обичах. Тереза ми връщаше част от миналото. Оставихме зад гърба си Венеция — този вампирски град. Пренесохме се в един дворец близо до Равена.

Там бях щастлив — по-щастлив от времето на своето падение. Живеех почти като смъртен. Трябваше да ловувам, разбира се, но Тереза, дори ако подозираше моите навици, изглежда не обръщаше внимание — радостното ѝ безгрижие се проявяваше във всичко. Наблюдавах я внимателно за признаци на лудост или упадък, но тя оставаше все една и съща — импулсивна, красива, очарователна. Обожаваше ме и аз я обожавах. Опитах се, доколкото е възможно, да подтисна всички прояви на вампирската си същност. Алегра, която взех при нас от Венеция, беше доста пораснала. С всеки изминат ден кръвта ѝ ставаше по-сладка и изкусителна. Накрая я пратих в манастир. В противен случай трябваше да я убия, защото чувствах, че дълго няма да устоя на кръвта ѝ. Надявах се никога повече да не я видя. Опитах се също така да не се срещам и с Хайде, или по-скоро с нейния дух в сънищата си. Италианците, както и гърците, се бореха за свобода. Подкрепях ги с парите и с влиянието си. Посветих своя дял в борбата на Хайде — на моята първа и най-голяма любов — на нейния стремеж към свобода. Сънищата ми с нея започнаха да изчезват, а когато ме посещаваше, укорът в очите ѝ сякаш не беше толкова болезнен. Започнах да се чувствам свободен.

В такова разположение на духа очаквах Шели през цялата тази година. Знаех, че ще дойде. Пишеше ми от време на време. Говореше за неясни планове, за утопии, за комуни, които ние с него сме можели да организираме. Никога не споменаваше последната нощ във Венеция, но аз усещах между редовете неговото влечение към тогавашното ми предложение. Да, бях сигурен, че ще дойде. Междувременно живеех само с Тереза. Почти не се срещяхме с хора или с вампири. Вместо това напълних къщата с животни — кучета и котки, коне, маймуни, пауни и гвинейски кокошки, един египетски жерав. Все живи същества, чиято кръв, както открих, вече не ме вълнуваше — лорд Байрон замълча, оглеждайки стаята. — Всъщност и сама можете да се уверите, аз още обичам да държа такива любимци — протегна ръка и погали по главата заспалото куче.

— Бях щастлив там с Тереза, щастлив както никога след деня на моето падение — лорд Байрон кимна и се намръщи изненадан.

— Да. Почти щастлив.

Той се замисли.

— После една вечер — продължи, — чух, че Тереза извика — замлъкна за втори път, сякаш споменът му пречеше да говори. Отпи от виното. — Грабнах пистолетите и се затичах към стаята ѝ. Кучетата на стълбите лаеха уплашено, а птиците удряха крилето си в стените.

„Байрон!“ — Тереза се спусна към мен. Стискаше се с ръце за гърдите. Върху кожата ѝ личеше тънък прорез. „Кой беше?“ — попитах аз.

Тя поклати глава. „Аз спях“, рече ми хлипайки. Влязох в стаята ѝ. Веднага усетих миризмата на вампир. Но имаше и още нещо, много по-остро, във въздуха. Вдишах и се намръщих. Тази миризма не можеше да се сбърка. Беше киселина.

— Киселина ли? — недоумявайки, Ребека се наведе напред. Лорд Байрон ѝ се усмихна.

— Да — усмивката му изчезна. — Киселина. Писмото дойде на следващата седмица. Там пишеше, че Полидори е мъртъв. Самоубил се. Открили го безжизнен наглед, редом с мъртвата си дъщеря и с едно полупълно шише химикали до главата. Циановодороден разтвор, ако трябва да съм съвсем точен. Изчетох писмото втори път. Накъсах го и го хвърлих на земята. В този момент отново усетих горчивата миризма.

Обърнах се. Полидори ме наблюдаваше. Видът му бе ужасяващ — кожата му беше мазна, устата — широко отворена. „Много време мина“, рече той. Когато заговори, вонята ме накара да обърна глава.

Усмихваше се зловец. „Извинявам се за лошия дъх.“ Той се взря в мен и се намръщи. „Но и вие не изглеждате твърде добре. Остарявате. Вече не сте толкова красив, милорд.“ Замълча. По лицето му пробяга тик. „Значи малката дъщеря е още жива, а?“

Гледах го с нескрита омраза. Той сведе поглед. Дори в този миг представляваше мое творение и аз бях негов повелител. Отстъпи залитайки. Гризеше пръстите си, вирайки се с изпъкналите си очи в краката ми. После потрепери и се изкиска. „Аз убих моята“, рече Полидори.

Започна да трепери. Наблюдавах го, после го хванах за ръката. Тя беше лепкава и студена. Полидори не се дръпна. „Кога?“ — попитах

аз.

Изведнъж лицето му се изкриви от мъка. „Не можах да надделея“, рече той. „Вие не ми казахте, никой не ми каза. Не успях да се преборя с повика на кръвта.“ Той се изкиска и отново загриза кокалчетата на ръцете си. „Опитах се да се спра. Опитах да се самоубия. Пих отрова. Боже, половин шише от течността. Тя, разбира се, не ми подейства. Тогава трябваше да убия нея — моето малко момиче“, Полидори изхълца, „моето сладко, малко момиче“. Дъхът му ме блъсна в лицето. „Тази отрова ще се чувства вечно в устата ми, вечно!“ Той изведнъж изкрещя „Вечно! Вие не ми казахте, повелителю, не ми казахте, но благодаря — аз успях сам да открия, че ако пиеш от златистата кръв оставаш такъв, какъвто си“.

Разбира се, беше ми жал за него. Кой по-добре от мен би могъл да разбере болката му? Но същевременно го мразех — мразех го, колкото може да се мрази нещо. За втори път го хванах за пръстите, опитах се да го успокоя, но той погледна с див поглед ръката ми и я наплю. Дръпнах се инстинктивно и посегнах към пистолета си. Мушнах го под брадата на Полидори. Докторът се разсмя. „Не можете да ми сторите нищо, повелителю! Нима не сте чул — аз вече съм мъртъв, според официалните правила!“

Разсмя се, от устата му се разлетяха слюнки. Изчаках да се успокои. Усмихнах се хладно и го блъснах назад с дулото на пистолета. Той се свлече до стената. Надвесих се над него. „Вие винаги сте бил странен“, прошепнах аз. „Все още ли се осмелявате да ме предизвиквате? Погледнете се на какво приличате и се научете да се съдържате. Бих могъл доста да усложня и без това нелекото ви положение“ — нараних съзнанието му и той изкрещя от болка. — „Аз съм вашият създател. Аз съм Императорът.“ Свалих оръжието и отстъпих крачка назад. „Не ме предизвиквайте отново, доктор Полидори.“

„Аз също имам сила“, запелтечи той. „Аз съм същество като вас, повелителю.“

Видът му, с изпъкналите очи и провисналата уста, ме разсмя. Мушнах пистолета обратно в пояса си. „Вървете си“, казах аз.

Полидори стоеше като вкаменен. После потръпна и започна да говори сам на себе си. Протегна към мен ръце. „Грижете се за мен“,

прошепна той. „Грижете се. Вие сте прав — сега аз съм ваше творение. Покажете ми какво означава това. Покажете ми какъв съм.“

Гледах го един миг, колебаейки се. После поклатих глава. „Вие сам трябва да си проправяте път“, казах. „Всички сме самотни, ние, които бродим из Океана на Времето.“

„Самотни ли?“ — неочаквано викна той с пронизителен, животински крясък. От него кръвта ми замръзна. „Самотни?“ — повтори Полидори и истерично започна да се смее. Задави се, разлетяха се слюнки, а той не спираше да ме гледа с изгаряща омраза. „Аз наистина има сила“, рече. „Вие се мислите за нещастник, но аз мога да би докарам дотам, че да намразите дори лунния лъч.“ Той избърса устата си. „Вече пих от кръвта на твоята курва.“

Хванах го за гърлото и го приближих до лицето си. Впих се дълбоко в дебрите на ума му, докато не започна да крещи от безумна мъка. Влизах все по-дълбоко и по-дълбоко, а той продължаваше да крещи. Най-после го пуснах. Полидори хленчеше и пълзеше в краката ми. Гледах го с неприязън. „Ако пипнеш Тереза, с теб е свършено“, казах аз. „Разбираш ли?“

Полидори промърмори нещо, после кимна.

Хванах го за косата. Също като кожата му и тя беше мазна и мръсна. „Ще те унищожа, Полидори!“

„Разбирам“, подсмръкна той.

„Какво разбираш?“

„Няма да...“ — изхълца. — „Няма да... Няма да посягам на тези, които обичате.“

„Добре“, прошепнах аз. „Но дръж на думата си. Иначе току виж — знае ли човек? Може да заобичам дори теб.“ Помъкнах го към стълбата и го блъснах надолу. Той се изтърколи, подплашвайки ятото гвинейски пернати. Върнах се на балкона. Проследих с поглед как Полидори си тръгва, как прекосява полето. Същата вечер яздих по границите на имението, но от него не бе останала никаква миризма — беше си отишъл. Не се изненадах. Бях му внушил неимоверен страх и се съмнявах, че отново ще се появи. Въпреки това предупредих Тереза да внимава за миризма на химикали.

Вече се боях не само за Тереза. Шели току-що ми бе писал, предлагайки доста завоалирано да се срещнем. Веднага му отговорих, поканих го при мен и за моя, най-голяма изненада една вечер той се

появи на портите. Не го бях виждал цели три години. Целунах го отстрани по врата и леко го ухапах. Потече кръв. Шели се стегна, после хвана лицето ми с ръце и доволен се засмя. Останахме будни, както винаги, до късно през нощта. Шели преливаше от своите вечни идеи — диви планове и утопии, неблагочестиви анекдоти, мечти за свобода и революция. Започнах да ставам нетърпелив — знаех за какво е дошъл. Часовникът удари четири. Излязох на балкона. Хладният въздух освежи лицето ми. Обърнах се към Шели. „Знаете ли какъв съм?“ — попитах аз.

„Един могъщ, неспокоен дух“, отвърна ми той.

„Моята сила и способности мога да предам и на вас.“

Шели дълго мълча. Въпреки сянката лицето му грееше от бледност като моето, очите му горяха. „Всемирът бил удивен от чистото, могъщо творение на Бога“, промълви най-сетне той, „уморен от вездесъщата празнота. Но не толкова удивен, колкото аз от вашите творби, лорд Байрон. Съперничеството с вас ме докарва до отчаяние. Вие...“ — той замълча, — „сте ангел в смъртния рай на едно загиващо тяло, докато аз...“ — гласът му замря — „докато аз съм едно нищо.“

Привлякох го към себе си. „Тялото ми може и да не загине“, рекох аз. Погалих го по косата, притиснах главата му до гърдите си. „А също и вашето“, прошепнах.

Шели вдигна глава. „Но вие остарявате.“

Намръщих се. Чувах как бие сърцето ми. Чувствах как кръвта ми бавно се плъзга по вените. „Има начин да се избегне и това“, казах.

„Не може да бъде“, прошепна Шели. Той сякаш ме предизвикваше. „Не, не може да бъде.“

Усмихнах се и се наведох към него. За втори път ухапах гърлото му. Кръвта — една единствена рубинена капка, блесна върху сребрилата му кожа. Докоснах я, почувствах как се разтапя върху езика ми, после целунах раната, облизвайки я. Шели изстена. Пиех — в това време мислите му се разтвориха — смъртните им възли се развързаха, за да могат фрагменти от видения да му се явяват на сън. Целунах го отново и се откъснах от допира с кожата му. Шели бавно обърна очи към мен. Лицето му сякаш се озари от огъня на някакъв друг свят. Той нежно гореше. Дълго време не пророни нито дума. „Но да се убива,“ проговори най-после „да се преследват същества, които се смеят, плачат, кървят... Как може да се прави това?“

Отвърнах глава и се загледах навън към полето.

„Животът за вълка означава смърт за агнето.“

„Да, но аз не съм вълк.“

Усмихнах се наум. „Засега.“

„Как мога да взема решение?“ Той помълча. „Само не сега.“

„Изчакайте, ако искате.“ Аз отново се обърнах към него. „Разбира се, че трябва да изчакате.“ „А междувременно?“

Повдигнах рамене. „Вие започвате да философствате, а аз — да се отегчавам.“

Шели се усмихна. „Преместете се от Равена, Байрон. Елате да живеете при нас.“

„За да ви помогна да вземете решението ли?“

Шели отново се усмихна.

„Ако желаете.“ Той стана и дойде при мен на балкона. Дълго стояхме и мълчахме. „Може би“, обади се най-последно той, „не бих отказал да убивам...“ Отново млъкна.

„Да?“ — попитах аз.

„Ако... Ако пътят ми през пустошта бъде белязан с кръвта на потисници и деспоти...“ Усмихнах се. „Възможно е.“

„Бих ли могъл аз, или ние двамата, да служим на каузата на свободата?“

„Да.“ Да, да споделяш с мен товара на господството. Да го жертваш за свободата. Да си водач, а не тиранин. Какво ли не бихме могли да направим?

„Настъпва зората“, посочи Шели и погледна към мен. „Гърция се надига, борбата за освобождение е започнала, чухте ли?“

Кимнах. „Да, чух.“

„Ако можехме да придобием някаква сила...“ Шели замлъкна. „Сила от други светове — както Прометей например — бихме могли да донесем таен огън, който да стопли отчаяното човечество.“ Той ме хвана за раменете. „Байрон, не бихме ли могли?“

Взирах се отвъд него. Стори ми се, че зърнах в утринната игра на светлини и сенки силуета на Хайде. Беше само за секунда, измама на очите ми — и изчезна. „Да“, рекох аз, срещайки погледа на Шели, „да, бихме могли.“ Усмихнах се. „Но първо трябва да изчакате, да обмислите и тогава да вземете решение.“

Шели остана още една седмица, после се върна в Пиза. Скоро след това и аз го последвах. Не обичам да нарушавам спокойствието си, но заради Шели го направих. В Пиза имаше нещо като английско общество — не от най-лошото, но все пак достатъчно неприятно — литературно общество. Шели рядко ме посещаваше сам. Яздехме и се упражнявахме в стрелба с пистолети. Вечеряхме заедно — бяхме като два полюса, едновременно противоположни и все пак сродни. Нашите срещи се въртяха около тези два полюса. Аз чаках — не търпеливо, защото никога не съм имал търпение, а с някакво хищно чувство за очакване. Един ден Шели ми каза, че му се сторило, че е видял Полидори. Това ме обезпокои — не защото се боях от самия Полидори, а защото Шели можеше да стигне до истината и да се разколебае от чудовището, в което се бе превърнал докторът. Опитах се да го попритисна да вземе решение. Посетих го една нощ. Говорихме надълго и до късно. Помислих, че е готов. „Все пак“, неочаквано се обади той, „кое е най-лошото, което може да се случи? Животът може да се промени, но не може да отлети. Надеждата може да изчезне, но не и да бъде убита.“ Той ме погали по лицето. „Първо трябва да говоря с Мери и Клер.“

„Не!“ — казах аз. Шели ме погледна изненадан. „Не“, повторих, „не бива да им казвате. Има тайни, Шели, които не бива да се издават.“ Той се вторачи в мен. Лицето му изглеждаше безизразно. Помислих, че съм го загубил. После той кимна с глава. „Скоро“, прошепна ми и стисна моята ръка. „Щом не мога да им кажа, бих искал да имам още време — няколко месеца — през които да съм с тях в смъртния си вид.“

Кимнах. „Разбира се“, рекох. Но не споделих с Шели истината — вампирът трябва да се сбогува с всяка смъртна любов. Не му признах и една, още по-тъмна истина. Смути ме това негово желание за тишина. Но, разбира се, повече от всичко ме смути, че Клер, чрез Шели, започна да ме преследва и да настоява да махна Алегра от манастира, като я върна на грижите на майка ѝ.

„Клер сънува лоши сънища“, опита се да ми обясни Шели. „Представя си как Алегра ще умре на онова място. Почти е сигурна, че това ще се случи. Моля ви, Байрон, кошмарите ѝ са ужасни. Върнете ѝ Алегра. Нека дойде да живее при нас.“

„Не“, поклатих глава. „Невъзможно е.“

„Моля ви.“ Шели ме хвана за ръката. „Клер е на ръба на лудостта.“

„И какво от това?“ равнодушно отвърнах аз. „Жените вечно правят сцени.“

Шели се напрегна. Кръвта се дръпна от лицето му, видях как стисна юмруци. Въпреки всичко продължаваше да се владее. Направи реверанс. „Естествено, вие знаете най-добре, милорд.“

„Съжалявам“, казах. „Наистина, Шели, съжалявам. Не мога да преместя Алегра. Ще трябва да го кажете на Клер.“

Шели го стори. Въпреки това кошмарите на Клер зачестиха, а страховете за дъщеря ѝ станаха съвсем необуздани. Шели, който бе гледал Алегра като бебе, ѝ съчувстваше. Усещах, че този проблем ще застане между нас двамата. Какво можех да направя? Нищо. Не исках да рискувам, срещайки се с Алегра сега. Тя беше на пет години — кръвта ѝ щеше да се превърне в неустойимо изкушение за мен. Продължих да отхвърлям молбите на Клер, надявайки се Шели скоро да вземе своето решение. Но той се бавеше. И вместо това ставаше все по-хладен и отчужден.

Тогава дойде вестта, че Алегра е болна. Имала треска, била слаба — твърдяха, че страдала от загуба на кръв. Шели дойде при мен същия следобяд. Каза ми, че Клер кроела луди планове да спаси Алегра, като я открадне от манастира. Бях потресен. Скрих чувствата си. Позволих само на Тереза да разбере колко съм разтревожен. Вечерта, както обикновено, вечеряхме с Шели и неговата компания. Тръгнахме си рано. Аз отидох да поаядя и дълго останах навън. Към зазоряване се върнах в покоите си. Спрях на стълбите... — гласът на лорд Байрон замря.

Той преглътна и продължи. „Спрях на стълбите и се поколебах. Усещах най-прекрасното ухание. Бе по-красиво от всичко на света. Веднага разбрах откъде е. Опитах се да се преборя — напразно. Влязох в стаята си. Уханието ме изпълни — всяка вена, нерв, клетка. Бях негов роб. Огледах се. На писалището имаше поставено шише. Приблжих. Не беше запушено. Разтреперих се. Стаята сякаш се олюля от забрава. Отпих. Усетих нещо смесено с него, смесено с виното... — лорд Байрон замлъкна. Очите му блесяха с трескава светлина. — Пих. Кръвта на... Алегра. Тя... Какво да кажа? Тя ми разкри частица от рая. Но това не беше достатъчно. Частица и нищо

повече можеше да ме побърка. Имах нужда от още. Трябваше да пия още. Напълних шишето с вино, за да отмия и последните остатъци от кръвта. За втори път пресуших бутилката. Жаждата сякаш стана посилна. Взирах се в шишето, грабнах го и го разбих на пода. Трябваше да пия още. Трябваше да имам още!“ — той преглътна и замълча, затваряйки пламтящите си очи.

— Откъде се беше взела? — тихо попита Ребека. — Кой я беше оставил там?

Лорд Байрон се разсмя.

— Не смеех да си помисля. Не, не е вярно, бях твърде опиянен, за да мисля. Единственото, което знаех, бе, че трябва да се добера до още. Борих се с изкушението през целия ден. От манастира дойде вест, че Алегра е по-зле, че продължава да отпада, да губи кръв, а никой не знае как става това. Шели се намръщи, като ме видя и отвърна лице. Мисълта, че мога да го загубя, ме накара да се стегна — няма да го направя, рекох си, няма да се поддам. Отмина следобедът, после вечерта. Отново яздих. Отново се прибрах в жилището си посред нощ. Отново — лордът замълча... — отново на писалището ме чакаше бутилка. Изпих я. Усетих течността да се разлива по вените ми като сребро. Оседлах коня си. В същия момент чух тих смях, усетих лъх на киселина, носен от вятъра. Но жаждата ми беше влудяваща. Не се спрях. Галопирах цяла нощ. Пристигнах в манастира, където Алегра лежеше на смъртно легло. Изпълнен от вина, аз се прокраднах в сенките, невидим за монахините. Алегра ме усети. Отвори очи. Те горяха. Пръстите й се протегнаха към мен. Взех я в прегръдките си. Целунах я. Кожата й пареше на устните ми. После впих зъби. Нейната кръв... Нейната кръв...

Лорд Байрон се опита да продължи, но нещо го задави и той млъкна. Преплете пръсти и се вгледа в мрака. После наведе глава.

Ребека го наблюдаваше. Защо й беше мъчно за него? Спомни си скитника край моста Ватерлоо. Спомни си видението, в което съзря себе си, повесена на кука.

— Получихте ли онова, което искахте? — попита тя с глас, който прозвуча в собствените й уши студено и далечно.

Лорд Байрон вдигна глава.

— Което исках? — повтори той.

— Стареенето — то не спря ли? Кръвта на дъщеря ви не го ли спря?

Лордът се вгледа в младата жена. Огънят бе изчезнал от очите му. Сега те бяха наистина мъртви.

— Да — промълви той най-последно.

— А Шели?

— Шели ли?

— Той...?

Байрон вдигна глава. Лицето му изглеждаше сковано, очите — все така мъртви.

— Той досети ли се? — тихо попита Ребека. — Разбра ли?

Лорд Байрон бавно се усмихна.

— Мисля, че ви изложих вече теорията на Полидори.

— За сомнамбулизма?

— Да, за сомнамбулизма и за природата на сънищата.

— Разбирам — Ребека замълча. — Той завладя сънищата на Шели, така ли? Успя ли да го направи?

— Шели беше смъртен — отсече Байрон и устните му се изкривиха от едва забележима болка. — От деня, когато умря Алегра, той започна да ме избягва. Говореше на приятели за моята „омразна близост“. Оплакваше се, че страдал от неестествен страх. Когато се разхождал край морето и се вглеждал в играещата по вълните лунна светлина, му се привиждало от вълните да излиза голо дете. Всичко това ми се докладваше. Мислех да издиря Полидори и да го унищожа напълно, както му бях обещал. Но знаех, че това няма да е достатъчно. Сега мой враг беше Шели. Трябваше да се опълча срещу него и да го убедя. Неотдавна той си беше купил яхта. Трябваше да се срещна с него, преди да е отплавал.

В деня преди заминаването на Шели настъпи голяма жегга. Когато яздех към дома му, по улиците се разнасяха молитви за дъжд. Все пак стигнах крайната си цел — вече се смрачаваше, но въпреки това жеггата беше непоносима. Навъртах се в сенките и чаках домочадието да си легне. Само Шели не се оттегляше в покоите си. Видях го да чете. Приблжих се и седнах на стола до него. Шели все така стоеше наведен над книгата. Трепереше. Устните му шепнеха думите, които четеше от „Ад“ на Данте. Произнесох един стих заедно с него: „Nessun maggior dolore“ — „няма по-голяма скръб“. Шели

вдигна глава. Аз довърших стиха: „от това да си спомняш щастието, когато си нещастен.“

Настана тишина. После го попитах: „Взехте ли решение?“

Обърканото изражение върху лицето му премина в страх. „Убийството е оставило отпечатъка си на лицето ви“, прошепна той. „Да. Станало е гладко, но е кърваво.“

„Кърваво ли? Какво говорите, Шели? Оставете тези приказки. Разбрал сте, че съм творение на кръвта.“

„Но не знам всичко.“ Шели се изправи на крака. „Сънувам доста странни сънища. Нека ви ги разкажа, Повелителю.“ Той ме титулуваше също като Полидори и ме гледаше с изгаряща ирония. „Снощи сънувах, че Мери е бременна. Видях как над нея се надвесва някакво зловещо същество. Дръпнах го настрана, взрях се в лицето му — оказа се моето собствено лице. После ми се присъни втори сън. Отново се срещнах със себе си — крачех по терасата. Онзи, който изглеждаше като мен, но бе по-блед и с ужасна мъка в очите, се спря. «Колко време възнамеряваш да се примиряваш?», попита. Зададох му въпроса какво има предвид. Той се усмихна. «Не си ли чул?» — отвърна онзи. «Лорд Байрон убил дъщеричката си. Сега трябва да отида да направя същото с моето дете.» Изкрещях и се събудих. Намерих се в прегръдките на Мери. Не във вашите, лорд Байрон, никога във вашите.“

Шели ме гледаше и в очите му се четеше дълбоко отвращение. Усетих как душата ми потъва в отчаяна самота. Опитах се да го задържа, но той се дръпна. „Сънищата ви е пратил един мой враг“, промълвих аз.

„А мигар са неверни предупрежденията в тях?“

Отчаяно повдигнах рамене.

„Вие ли убихте Алегра, Повелителю?“

„Шели...“, протегнах ръце, „Шели, не ме оставяйте сам.“ Той ми обърна гръб и излезе от стаята. Не се обърна. Аз не го настигнах — какъв би бил смисълът? Вместо това излязох в градината и яхнах коня си. Поех обратно в жежката нощ. Горещината ставаше все по-жестока.

За първи път от няколко месеца заспах. Тереза не ме събуди. Сънищата ми бяха неприятни, пълни с вина, с мрачни предчувствия. Събудих се в четири. Жегата бе все така задушаваша. Когато се обличах, дочух далечен тътен на гръмотевица откъм морето. Загледах се навън през прозореца. Хоризонтът се смрачаваше. Отидох на брега,

после яздих по пясъка. Морета все още беше кристално и прозрачно под сгъстяващите се черни облаци. Чу се гръмотевица, след нея блесна светкавица — освети небето и морето. Изведнъж вълните закипяха от напирания в залива вятър. Спрях коня и се загледах в морето. Зърнах една лодка. Тя изскачаше и отново се гмуркаше — за кой ли път изскочи и изчезна зад високите като хълмове вълни. Вятърът свистеше в ушите ми. „Не мога да плувам.“ Думите на Шели от преди толкова години отново прозвучаха в съзнанието ми. Той бе отказал моето предложение да го спася. Отново се взрях в лодката. Тя се бореше. После видях как се обърна и започна да потъва.

Драснах по китката си и пих от своята кръв. Издигнах се с вятъра. Превърнах се в дихание на мрака, понесох се над морето. Видях разбитата лодка — как я блъскаха вълните. Познах я. Втурнах се отчаяно да търся Шели. Открих го. Държеше се за една откъртена дъска. „Бъди мой“, прошепнах в мислите му. „Бъди мой и аз ще те спася.“ Шели се огледа с ужасени очи. Протегнах ръце и го хванах.

„Не!“ — изкрещя Шели. „Не!“ Той се изплъзна от ръцете ми и започна да се бори с водата. Погледна към небето и сякаш се усмихна. После бе отнесен и вълните го заляха. Започна да потъва все по-надолу и по-надолу. Повече не се появи.

[1] Palazzo (ит.) — дворец (бел.пр.) ↑

[2] Bon di (ит.) — Добър ден (бел.пр.) ↑

[3] caro mio (ит.) — скъпи мой (бел.пр.) ↑

XII

*Да, аз живях и не живях
напразно.*

*Умът ми ще загуби своята
сила,*

*кръвта ми — огъня, плътта —
житейските съблазни.*

*Но ще остане нещо, знам —
едно дихание, надвило*

*и болката и времето — от
моите устия*

*следа неземна, странна,
непонятна. И след смъртта*

*като далечно ехо, подобно звън
на мъртва пира,*

*ще се вселява тя в коравите
сърца, в душите сънни,*

ще буди закъсняло разкаяние.

лорд

Байрон,

„Странствания

та на Чайлд

Харолд“

— Тялото му бе изхвърлено на брега десет дни по-късно. Непокритата плът бе изядена. Онова, което бе останало, бе обезцветено от морето. Трупът изглеждаше неузнаваем. Можеше спокойно да бъде взет за скелет на овца. Помислих си за Хайде. Надявах се тялото ѝ — скапана плът в чувал от зебло, никога да не е било намерено. Надявах се костите ѝ да лежат спокойно на дъното.

Трупът на Шели, гол без дрехи, представляваше гледка, от която ми се повдигаше. Накладохме огън на брега и го изгорихме. Когато пламъците лумнаха, миризмата на разлагаща се плът стана непоносима. Лъхаше на гнило и сладникаво — вонеше на моя провал.

Тръгнах по брега. Свалих ризата си. В този момент оглеждайки се, видях на един хълм силуета на Полидори. Очите ни се срещнаха. Месестите му устни се изтъниха в зловна усмивка. Помежду ни премина пушек от огъня. Обърнах се и навлязох в морето. Плувах, докато пламъците изгаснаха, но не се чувствах пречистен. Върнах се при огъня. Там беше останала само пепел. Събрах я в шепи и я прецедих през пръстите си. Един от присъстващите ми показа почерняло парче плът. Обясни, че това било сърцето на Шели. Не изгоряло. Попита дали не го искам. Аз поклатих глава. Беше твърде късно. Прекалено късно да притежавам сърцето на Шели...

Лорд Байрон се умълча. Ребека чакаше с мрачно лице.

— А Полидори? — попита тя.

Лорд Байрон я погледна с недоумение.

— Вие не спечелихте сърцето на Шели. Загубихте и все пак, когато видяхте Полидори, не му се опълчихте, а го оставихте да си тръгне. Така че той е още жив. Защо? Защо не го унищожихте, както се бяхте заканил?

Лорд Байрон леко се усмихна.

— Не подценявайте насладата от омразата. Тя е достойна за вечността.

— Не — поклати глава Ребека, — нищо не разбирам.

— Хората обичат бързите неща, а за да се мрази е нужно спокойствие. Аз разполагах със... спокойствие — изсъска думата той.

Ребека сбърчи чело.

— Откъде да знам дали говорите сериозно? — попита тя с неочакван гняв и страх в гласа. — Могъл сте да го унищожите, нали?

Байрон я гледаше с леден поглед.

— Да, предполагам — промълви най-сетне той.

Ребека почувства как сърцето ѝ забавя ударите си. Боеше се от лорд Байрон, но не колкото предишната нощ, когато доктор Полидори я изненада край Темза с изкривено от лудост лице и отровен дъх.

— Само предполагате? — попита тя. Очите на лорда оставаха все така ледени.

— Разбира се. Как можем да сме сигурни за нещо? В Полидори има вградена частица от мен. Това е моят дар — да създавам такива като мен — в гласа му се появи неочаквана енергия. — Бих могъл да го унищожа, да, разбира се. Но вие питате защо не го правя сега, защо не го сторих в Италия, след като се удави Шели. Причината е една и съща. В Полидори има моя кръв. Той е мое творение. Той, който споделяше моята самота, с този акт ми стана почти скъп. Колкото повече го мразех, толкова повече разбирах, че нямам друго. Може би Полидори нарочно бе допринесъл за този парадокс. Не знам. Дори Йехова, когато праща потопа, не може да допусне пълно унищожение на света. Как бих могъл да оскърбя духа на Шели, държейки се по-лошо дори от християнския Бог?

Лорд Байрон тъжно се усмихна.

— Защото ми се явяваха духовете на Шели и на Хайде. Не в буквалния смисъл — вече не като привидения в съня, а като пустота, като безутешност. Дните ми бяха апатични, нощите — безсънни. Нищо не можеше да ме оживи. Убивах, размишлявах и пишех поезия. Спомних си младостта, когато сърцето ми преливаше от любов и чувства. Сега, когато бях на трийсет и шест — не чак толкова ужасна възраст, можех да ровя из гаснещите въглини в онова същото мое сърце, но пламъкът не можеше да се разгори. Бях прахосал своето лято, още преди да е свършил май. Хайде беше мъртва, Шели — също. Дните ми за любов лежаха мъртви.

И все пак от апатията ме извадиха тези същите спомени. Преназначи дълга, застояла като тиня година въстанието в Гърция набираше сила. Делото, за което бе мечтала Хайде, революцията, която Шели бе копнял да оглави, влюбените в свободата, сред които някога слагах и себе си — сега се вираха в мен. Бях прочут и богат. Не трябваше ли да предложи на гърците помощта си? Смеех се на тази молба. Гърците не си даваха сметка за какво молят. Бях смъртно опасен — целувката ми омърсяваше всичко, до което се докосваше. И все пак, за моя изненада, открих, че се вълнувам. Вече мислех, че е невъзможно. Гърция — романтичната и красива страна; свободата — делото на всички, които бях обичал. Приех. Не исках да подкрепя гърците само с богатството си — реших да се бия редом с тях. Намислих да напусна Италия. Отново да стъпя върху свещената земя на Гърция.

Знаех, че това може да е последният ми шанс — да оправдае съществуването ми и може би да прогони духовете на предадените от мен. По отношение на себе си не хранех илюзии. Не бях в състояние да избягам от това, което съм — свободата, за която се биех, нямаше да е моя. Дори и сражаващ се в битката, щях да бъда по-омърсен с кръв от най-жестокия турчин. Когато в далечината зърнах отново гръцкия бряг, усетих ужасно вълнение. Спомних си първата среща с тази страна преди толкова години. Каква вечност от изживявания бях натрупал след това! Каква вечност от промени... Пейзажът изглеждаше същият — земята, пръстта, на която бях обичал Хайде, на която за последно бях стъпвал като смъртен — свободен от жаждата за кръв... Тъжно, толкова тъжно ми се струваше да гледам планините на Гърция, да мисля за всичко онова, което бе мъртво и вече не съществуваше. Но имаше и радост, преплетена в скръбта. Изглеждаше невъзможно чувствата да се разделят едно от друго. Не се и опитвах. Бях дошъл, за да воювам и да предвождам бойците. Защо бях пристигнал в Гърция, ако не за да създам работа на унилия си мозък? Удвоих усилията си. Опитвах се да не мисля за нищо друго, освен за борбата срещу турците.

Когато ми предложиха да отплувам за Мисолонги, сенките на ужаса и разкаянието се върнаха, по-тъмни от всякога. Корабът прекоси залива към пристанището и оръдията на гръцката флота гръмнаха, за да ме приветстват. Върху вълнолома ме очакваха възторжени тълпи. Почти не ги забелязвах. Високо горе, в синьото небе се издигаше връх Аракинтос — зад него се намираше езерото Трихонида. Мисолонги ме очакваше — мястото, където отидох след като убих пашата, мястото където се срещнах с Хобхаус вече не като смъртен, а като вампир. Спомних си ярките образи на блатата и небето през онзи ден преди петнайсет години. Цветовете изглеждаха също толкова наситени, но сега в красотата им видях скрита смърт — болест в зеленото и жълтото на блатата, дъжд и буря — в червените отражения на облаците. Самият Мисолонги беше окаяно и мизерно, заобиколено от лагуни, построено върху кал място, вонящо, пренаселено и зловредно. Всякакви прояви на героизъм бяха обречени в зародиша си.

Така се оказа. Заобиколени от врага, гърците сякаш повече държаха да се бият един с друг, отколкото с турците. Парите изтичаха като вода от ръцете ми, но не виждах голям резултат — просто

финансирах дрязгите сред гърците, които те толкова обичаха. Опитвах се да оправя отношенията между отделните водачи, да затегна дисциплината на войската. В края на краищата притежавах парите и можех да ги командвам дори само с поглед. Какъвто и ред да наложех обаче той много скоро биваше забравян. През цялото време валеше, така че дори да бяхме готови за атака, едва ли щяхме да направим нещо — условията станаха отчайващи. Навсякъде се давехме в кал — над града се стелеше влажна мъгла, водата в залива започна да се покачва, пътищата се превърнаха в истинско блато. Дъждът не спираше. Все едно се бях върнал в Лондон.

Свободата като кауза започна да губи своя блясък. След пристигането си в Гърция, за дълго бях свел до минимум убийствата — сега отново лакомо започнах да пия кръв. Всеки ден по време на студените зимни дъждове напусках града. Яздех по калната пътека край брега на залива. Убивах, изцеждах и оставях трупове на жертвите сред мръсотията и тръстиките. Дъждовете ги изтикваха в калта на залива. Преди се стремях да не посягам на гърци — нали бях дошъл да ги освобождавам. Започнах да действам без да се замислям. Ако не аз, щяха да го сторят турците.

Един следобяд, докато яздех край езерото, видях до пътеката облечен в дрипи човек. Който и да бе той, изглежда чакаше мен. Чувствах жажда — още не бях убил никого — пришпорих коня. Неочаквано животното се изправи на задни крака и изцвили от страх — с много усилия успях, да го овладея.

Фигурата в дрипи стоеше на пътеката. „Лорд Байрон“.

Гласът беше женски — дрезгав и пресипнал, с някаква странна нотка в него, която ме накара да потрепера от страх и радост. „Лорд Байрон,“ разнесе се отново гласът. Под качулката мернах бляскави очи. Жената протегна кокалеста ръка с изкривени, възлести пръсти. „Една смърт за Гърция!“ Думите ѝ сякаш ме прорязаха.

„Коя си ти?“ — викнах аз, за да надвия шума на дъжда. Жената се усмихна. Сърцето ми спря — устните ѝ ми напомниха кой знае защо за Хайде. „Спри!“ — извиках. Поех към нея, но тя бе изчезнала. Брегът изглеждаше пуст. Не се чуваше нищо друго, освен пляска на дъжда по езерото.

Същата нощ имах конвулсии. Чувствах как ме обзема ужас. В устата ми се появи пяна, скърцах със зъби, сетивата ми сякаш се

изгубиха. След няколко минути се свестих, но бях много уплашен. По време на припадъка почувствах такова самоотвращение, каквото не познавах. Знаех, че е предизвикано от жената, която бях срещнал на пътеката над лагуната. Спомените за Хайде, чувството за вина, копнежът по невъзможното — всичко се бе надигнало като внезапна буря. Оправих се. Седмиците минаваха, а аз продължавах да командвам моята войска. Дори нанесохме неголям удар на врага на срещнатата страна на езерото. Въпреки това през цялото време се чувствах напрегнат, изпълнен със странно предчувствие — очаквах отново да зърна странната жена. Знаех, че ще се появи. Нейното искане ехтеше в съзнанието ми: „Една смърт за Гърция!“ — лорд Байрон замълча, загледан в нещо зад гърба ѝ. Ребека чу, или може би си представи, онова, което се намираще там. Лордът като че ли също го чу. Повтори думите, сякаш за да спре този шум. Те увиснаха във въздуха като прокоба. „Една смърт за Гърция.“

После отмести очи от мрака и отново погледна към Ребека.

— И тя наистина се появи отново — два месеца по-късно. Яздех с другари — разузнавахме местността. На няколко мили от града ни настигна силен дъжд — биеше по нас на сиви талази. Видях я клекнала в локва кал. Също като преди жената бавно вдигна пръст към мен. Потреперих. „Виждате ли я?“ попитах. Другарите ми погледнаха, но пътят беше пуст. Върнахме се в Мисолонги. Бяхме вир вода. Започнах да се потя силно, боляха ме костите. Вечерта лежах на дивана, отпаднал и меланхоличен. Виденията от моя живот сякаш плуваха пред очите ми. Дочух на улицата да спорят войници, крещейки както винаги високо. Нямах време за тях. Нямах време за нищо, освен за спомени и разкаяния.

На следващия ден опитах да се отърся от скръбта. Отново излязох на езда. Вече беше април — времето, като никога, изглеждаше хубаво. Докато галопирах по пътя, аз се шегувах с другите ездачи. В една маслинова горичка, тя отново се приближи — призрак в мръсни дрипи. „Ахасвер?“ — викнах. „Ахасвер, ти ли си?“ Преглътнах — устата ми бе пресъхнала. Сричките засядаха в гърлото. „Хайде?“ Огледах се. Който и да беше, вече го нямаше. Другарите ми ме върнаха в града. Бях бесен, виках след нея. Припадъкът от страх и самоотвращение се повтори. Сложиха ме в леглото. „Една смърт за Гърция. Една смърт за Гърция.“ Думите пулсираха в ушите ми. Смърт

— да, но аз не можех да умра. Бях безсмъртен или поне щях да бъда, докато се хранех с жива кръв. Представих си, че виждам Хайде. Че стои до леглото ми. Бе разтворила леко устни, очите ѝ горяха. По лицето ѝ бяха изписани обич и отвращение. „Хайде, ти ли си?“ — попитах аз и протегнах ръце. „Наистина ли не си мъртва?“ Опитах се да я докосна — тя се стопи и аз останах сам. Зарекох се повече да не пия кръв. Дадох си дума, че ще се опълча на терзанията, на жаждата. Една смърт за Гърция? Да. Смъртта ми щеше да постигне много повече, отколкото живота ми. А аз самият? Избавление — издъхване — пустота. Ако наистина можех да го постигна, щях да съм доволен.

Останах в леглото. Дните минаваха. Сега изпитвах треска — болката ми стана неимоверно силна. Борех се с нея, дори когато кръвта ми започна да гори, а крайниците ми — да се съсухрят. Чувствах как мозъкът ми, като изсъхващ сюнгер, се залепва за черепа ми. Събраха се лекари, като мухи над вмирисано месо. Гледах ги как бръмчат и се суетят. Мечтаех за кръвта им, мечтаех да ги източа всичките. Борех се с изкушението и забраних да идват. Здравето ми продължи да се влошава. Бавно, бавно докторите започнаха да се връщат. Вече няха сили да ги държа далеч от себе си. Тревожех се, че може да ме спасят, но като ги слушах какво си говорят, разбирах, че няма такава опасност. С чувство на облекчение се заех да ги подкрепям. Болката ставаше все по-ужасна — кожата ми се покриваше с черни петна, умът ми блуждаеше. Въпреки това не умирах. Дори докторите не можеха да ме довършат. Тогава попитаха дали да не ми пуснат кръв.

Първия път им бях забранил да го правят. Малкото кръв, която ми беше останала, почти бе изчезнала — пускането щеше да влоши положението ми още повече. Не можех да понеса болката. Но бях решен на всичко. Съгласих се. Усетих как пиявиците се лепят по челото ми. Горяха ме като огнени капки. Закрещях. Мигар такова страдание можеше да се понесе?

Докторът, като видя колко се измъчвам, ме хвана за ръката. „Не се вълнувайте, милорд“, прошепна ми той. „Скоро ще се оправите.“

Разсмях се. Стори ми се, че докторът има лицето на Хайде. В делириум крещях името ѝ. Сигурно съм припаднал. Когато се свестих, пред мен отново стоеше докторът. Режеше китките ми. От тях потече тънка струйка кръв. Исках Хайде. Но тя беше мъртва. Крещях името ѝ. Светът започна да се губи. Крещях и други имена — Хобхаус, Каро,

Бел, Шели. „Аз ще умра“, виках, а от пиявиците по челото ми бликаше мрак. Стори ми се, че приятелите ми са се събрали край моето легло. „Ще стана смъртен“, казах им, „съвсем като вас. Ще бъда смъртен. Ще умра.“ Започнах да плача. Тъмнината не спираше да ме залива. Тя притъпи болката ми. Замъгли света. Това ли е смъртта, чудех се. После, като единствена свещ в черния всемир, изгасна и мисълта ми. Не остана нищо. Само мрак.

Събудих се на лунна светлина. Пред лицето ми беше светло. Раздвижих ръка — не усетих болка. Опипах челото си. Там, където бяха поставени пиявиците, имаше дупки, наподобяващи кратери. Свалих ръка и лунната светлина отново огря раните ми. Когато ги докоснах втори път, ми се стори, че не са толкова дълбоки. На третия път изчезнаха напълно. Протегнах крайници. Изправих се на крака. На фона на звездите видях да се издига планински връх.

„Няма по-добър лекар от Луната, нашата повелителка, милорд.“

Огледах се. Лавлейс ми се усмихваше. „Не сте ли доволен, Байрон, че ви спасих от онези лъжливи докторчета в Мисолонги?“

Вгледах се в него. „Не, дявол да го вземе“, изругах най-последно, „аз се надявах, че с уменията си те ще ме довършат.“

Лавлейс се разсмя. „И най-долният шарлатанин не би могъл да сложи край на живота ви.“

Кимнах бавно. „Така излиза.“

„Имате нужда от възстановяване.“ Той посочи два коня. Зад тях видях мъж, вързан за едно дърво. Когато го погледнах, той направи опит да се освободи. „Изискано блюдо“, рече Лавлейс. „Мислех, че като смел гръцки войн ще се зарадвате на кръвта на някой мюсюлманин.“ Той се засмя. Бавно пристъпих към дървото. Турчинът започна да се дърпа и гъне. Застена със затъкнатата си уста. Убих го с едно замахване по гърлото. След толкова време кръвта, признавам си, ми се услади. Изпих я до капка. После благодарих на Лавлейс за неговата съобразителност.

Той се вгледа в очите ми. „Мислите, че щях да ви оставя да се мъчите?“ Замълча. „Аз наистина съм зъл и жесток, абсолютен злодей, но въпреки всичко много ви обичам.“

Усмихнах се. Вярвах му. Целунах го по устата. После се огледах. „Как ме доведохте тук?“ — попитах.

Лавлейс подхвърли кесията с пари в ръката си и също се усмихна. „Няма по-лесни хора за подкупване от вашите гърци.“

„И къде се намирам сега?“

Лавлейс наведе глава и не каза нищо.

Огледах се. Намирахме се в нещо като кухня, заобиколена от скали и дървета. Отново отправих поглед към планинския връх. Формата, силуетът на фона на звездите... „Къде сме?“ — попитах аз отново.

Лавлейс бавно вдигна глава. Лунната светлина сякаш гореше по бледото му лице. „Байрон“, обади се той, „наистина ли не си спомняте?“

Останах за миг като прикован. После тръгнах между дърветата. Пред мен проблесна нещо сребристо. Дърветата останаха зад гърба ми. Отдолу се разкри езеро — огряно в лунна светлина. По водата пробягваше едва забележим бриз. Над него — планината и познатият силует. Зад мен... Обърнах се и я видях. Бавно пристъпих към входа на пещерата. Лавлейс също бе дошъл и застана редом. „Защо?“ — прошепнах. Сигурно в очите ми имаше гняв и решителност, Лавлейс отстъпи назад, закривайки лице с ръцете си. Свалих ги и насила го накарах да ме гледа в очите. „Защо, Лавлейс?“ Пръстите ми се стегнаха. „Защо?“

„Остави го.“ Гласът, който се обади от пещерата, беше слаб, чу се едва-едва. Но го познах веднага и в същия миг разбрах, че неговото ехо никога истински не е напускало съзнанието ми. Напротив, беше ме съпътствало винаги. Разхлабих ръцете си. Лавлейс се дръпна назад. „Това е той,“ прошепнах. Не задавах въпрос, а просто съобщавах факт. Лавлейс кимна. Посегнах към колана му, измъкнах пистолета и го приготвих.

„Чуй го“, обади се Лавлейс. „Чуй какво има да ти каже.“

Не отвърнах нищо. Взирах се наоколо в луната и планината, в езерото и звездите. Колко добре ги помнех! Ръката ми се стегна около дръжката на пистолета. Обърнах се и прекрачих в мрака на пещерата.

„Вакел паша“, проехтя гласът ми. „Казаха ми, че сте мъртъв и погребан.“

„Така беше, милорд. Така беше.“ Гласът, все още слаб, долиташе откъм дъното на пещерата. Взрях се в сенките. Видях просната по гръб

фигура. Приблжих. „Не ме гледайте“, каза пашата. „Не се приближавайте.“

Разсмях се ядосано. „Че нали вие поръчахте да ме доведат тук. Вече е късно да давате команди.“ Застанах над пашата. Беше с лице към скалата. После бавно се обърна към мен.

Неволно занемях от удивление. Костите на скулите му бяха изгнили, кожата — жълта, изражението му излъчваше болка. Но не лицето му ме ужаси. А голото му тяло. Разбирате ли? Голо — без дрехи, без кожа, на места липсваха дори мускули и нерви. Раната към сърцето му зееше отворена. Кръв, като вода от малко изворче, бликаше при всяко негово мъчително вдишване. Телесата му изглеждаха посинели от гниенето. Видях го как посегна към една дълбока рана на крака си. Оттам се отрони бял, тлъст червей. Пашата го размаза между пръстите си и обърса ръката си в скалата.

„Виждате ли, милорд, в каква прекрасна гледка ме превърнахте?“

„Съжалявам“, промълвих аз най-сетне. „Възнамерявах да ви убия.“

Пашата се засмя, задави се и от устните му бликна кървава пяна. Изплю я и тя се стече по брадата му. „Искахте да си отмъстите,“ обади се Вакел след малко. „Е, виждате какво постигнахте — по-голям ужас дори от смъртта.“

Настана тишина. „Отново повтарям“, обадох се най-после аз, „съжалявам. Не такива бяха намеренията ми.“

„Каква болка.“ Пашата се взираше в мен. „Да ме промушите в сърцето със сабята си. Каква болка, милорд.“

„Имахте вид на мъртъв. Когато ви оставих в долината, вие изглеждахте мъртъв.“

„И почти бях, милорд. Но аз съм по-велик, отколкото си мислите.“

Намръщих се. „Как така?“

„Най-големите вампири, като мен и вас, милорд, не могат да бъдат убити току-така.“

Кокалчетата ми побеляха от стискане на пистолета.

„Все пак има начин, нали?“

Пашата направи усилие да се усмихне. Резултатът бе само болезнена гримаса. Когато отново заговори, не спомена нищо по въпроса ми. „Милорд, аз лежах дълги години в калта на гроба. Плътта

ми се топеше като размекнат сняг, по пръстите ми пълзяха червеи. Всички гадни твари, които живеят в почвата, оставяха по лицето ми своята слуз. Не можех да мръдна, притиснат от тежестта на пръстта. Тя стоеше между мен и живителната светлина на луната. Между мен и множеството живи същества, които биха могли да ме съживят със своята кръв. Да, милорд, раната, която ми отворихте, наистина беше страшна. Нужно бе много време, за да възстановя силите си и да се изтръгна от прегръдката на гроба. Дори сега, както виждате...“, той посочи тялото си, „има още много да се желае.“ Вакел стисна сърцето си. През пръстите му бликна кръв на малки мехури. „Раната, която ми направихте, все още кърви, милорд.“

Стоях онемял. Не усещах пистолета в ръката си. „Значи вече се възстановявате?“ — попитах.

Пашата леко наклони глава.

„И накрая отново ще бъдете невредим?“

„Накрая, да.“ Пашата се усмихна. „Освен ако, както споменах...“ — гласът му се изгуби. Аз не помръдвах. Пашата протегна ръка. Позволих му да стисне моята. Наведох се бавно и коленичих до главата му. Той се вгледа в очите ми. „Все така красив“, прошепна, „след толкова години.“ Изкриви устни. „Но сте остарял. Какво сте готов да дадете, за да си върнете предишната красота?“

„По-малко, отколкото бих дал, за да върна способността си да умра.“

Пашата се усмихна. Щях да го ударя, ако не беше болезнената тъга в очите му. „Извинете“, прошепна той, „това е невъзможно.“

„Защо?“ попитах. Неочаквано почувствах гняв. „Защо аз? Защо избрахте мен за вашата, вашата...“

„Любов.“

„За вашето проклятие.“

Той отново се усмихна и в очите му проблесна тъга. „Защото, милорд...“ Пашата протегна ръка и ме погали по лицето. От усилието цялото му тяло се разтрепери. Усетих пръста му по кожата си кървав и влажен. „Защото, милорд“, той преглътна и изведнъж лицето му се озари от желание и надежда, „защото видях у вас величието.“ Вакел се задави, но дори болката не можа да помрачи разбуденото му чувство. „Още когато се срещнахме за първи път, разбрах в какво можете да се превърнете. Вярата ми не ме излъга — вие вече сте същество по-силно

от мен самия. Несъмнено най-великият от нашата порода. Моето чакане приключи. Аз имам наследник. Той ще поеме товара и ще продължи да търси. Там, където аз се провалих, милорд, вие ще успеете.“

Ръката му се свлече. Тялото му отново затрепери, сякаш заради усилието да говори. Гледах го с недоумение. „Да търся ли?“ — попитах. „Какво да търся?“

„Вие говорите за проклятие. Да, прав сте. Ние сме прокълнати. Нашата нужда, нашата жажда — тя ни превръща в отвратителни същества, от които всички се боят и бягат. Въпреки това, милорд, аз смятам, че в известен смисъл, ние сме велики... Ако можеше само...“ — той отново се задави и по брадата му потече кръв.

Погледнах рубинените петна и кимнах. „Ако можеше само“, прошепнах аз, „да я няма жаждата.“ Спомних си за Шели. Затворих очи. „Какво ли не бихме постигнали, ако не беше жаждата?“

Почувствах, че пашата стисна ръката ми. „Лавлейс ми каза, че Ахасвер се е срещнал с вас.“

„Да“, погледнах го с недоумение. „Познавате ли го?“

„Той има много имена. Скитникът Евреин, човекът, който се присмя на Христос по пътя Му към Голгота — за греха си е осъден никога да не намери покой. Но когато разпват Исус, Ахасвер вече е стар. Стар и вечен, както са всички от неговия вид.“

„Неговия вид?“

„Безсмъртните, милорд. Не като нас, вампирите... Истински безсмъртните.“

„И какво представлява истинското безсмъртие?“ — попитах аз.

Очите на пашата просветнаха. „Да си свободен, милорд, от нуждата да пиеш кръв.“

„Има ли такова нещо?“

Пашата се усмихна едва-едва. „Трябва да вярваме, че има.“

„Значи никога не сте срещал такива безсмъртни?“

„За разлика от вас — не.“

Намръщих се. „Откъде знаете тогава, че съществуват?“

„Има доказателства — често съмнителни, но все пак доказателства. Хиляда и двеста години, милорд, ги търся. Искам да вярваме. Трябва. Мигар имаме друг избор и друга надежда?“

Спомних си за Ахасвер, как бе дошъл при мен и колко странно изглеждаше всичко, което ми разкри. Спомних си и още нещо. Поклатих глава и се изправих. „Той ми каза, че за нас няма никаква надежда. Няма изход.“

„Лъгал е.“

„Откъде знаете?“

„Така е.“ Пашата се опита да седне. „Не виждате ли?“ — попита той с плам в гласа си. „Има начин да се спечели безсмъртие. Истинско безсмъртие. Щях ли да го търся през всичките тези години, ако нямах надежда? То съществува, милорд. Вашите странствания може да имат край.“

„Щом моите ще имат, защо не и вашите?“

Пашата се усмихна и огънат отново проблесна в очите му. „Моите ли?“ — попита той. „Моите също може да свършат.“ Той ме хвана за ръката и ме дръпна към себе си. „Уморих се“, прошепна. „Твърде дълго носих в себе си надеждите на нашия вид.“ Пръстите му се стегнаха. „Поемете товара, милорд. От векове чакам човек като вас. Направете каквото ви моля — освободете ме. Дайте ми покой.“

Погалих леко челото му.

„Значи е вярно“, прошепнах, „че все пак мога да ви убия?“

„Да, милорд. Бях силен, крал сред кралете на смъртта. Вампири като нас с вас трудно издъхват. Дълго време дори мислех, че е невъзможно. Но през дългите векове аз не проучвах само живота. Смъртта също има своите тайни. Търсех из библиотеки, в руините на древните градове, в тайни храмове и забравени гробници.“

Погледнах го. „Кажете ми тогава какво открихте?“ — бавно рекох аз.

Пашата се усмихна. „Един начин.“

„Как?“

„Трябва да бъдете вие, милорд. Вие и никой друг.“

„Аз?“

„Може да бъде само Вампир, създаден от мен. Само мое творение!“ Пашата ми кимна да се приближа. Надвесих се над устните му. „За да сложите край“, прошепна той, „за да ме освободите...“

— Не! — Ребека почти изкрещя.

Лорд Байрон бавно присви очи.

— Не го казвайте. Моля ви! Умолявам ви.

По устните му се плъзна зла усмивка.

— Защо не желаете да научите? — попита той.

— Защото... — Ребека направи жест с ръцете си. — Нима не виждате? — тя се облегна на стола. — Знанието понякога е опасно нещо.

— Да, така е. — Лорд Байрон кимна присмехулно. — Няма съмнение. Но не мислите ли също, че това не е повод да се откажем от правото си да разсъждаваме? Не да се осмеляваме, не да търсим, а да тъпчем на място и да гнием?

Ребека преглътна. В ума ѝ се бореха тъмни страхове и надежди. Гърлото ѝ пресъхна сякаш от съмнение.

— Значи го направихте? — промълви тя накрая. — Изпълнихте желанието му?

Лорд Байрон дълго не отвърщаше.

— Обещах му, че ще го направя — промълви той най-после. — Пашата ми благодари — просто, но любезно. После се усмихна. „В замяна“, каза ми той, „пазя нещо за вас.“ Той ми разказа за своето наследство. Книжа, ръкописи — плод на хилядолетна работа. Те ме чакаха — заключени, в Ахерон.

— В Ахерон, замъка на пашата?

Байрон кимна.

— Защо там? Защо не ги е донесъл, за да ви ги предаде?

— Аз, разбира се, му зададох същия въпрос.

— А той?

— Той не ми отговори.

— Защо?

Лорд Байрон замълча. Отново се взря в сенките зад нейния стол.

— Попита ме — проговори той най-сетне, — дали помня подземния олтар на мъртвите. Аз, естествено, го помнех. „Там ще откриете моя прощален подарък“ рече пашата. „Останалата част от замъка е изгоряла до основи. Но олтарът не може да бъде унищожен. Вървете, милорд. Открийте онова, което съм оставил за вас“.

Отново го попитах защо не е взел книгата със себе си. Пашата се усмихна и поклати глава. Хвана ме за ръката. „Обещайте ми“, прошепна той. Аз кимнах. Пашата се усмихна и обърна лице към стената на пещерата. Лежа така дълго, без да пророни нито дума. Накрая отново се обърна и ме погледна.

„Готов съм“, прошепна той.

„Не е много късно“, рекох аз. „Можете да се излекувате. Можете да продължите търсенето, ще бъда до вас.“

Пашата само поклати глава. „Вече го реших“, промълви той и взе ръката ми. Постави я върху голото си сърце. „Готов съм“, повтори тихо.

Лорд Байрон замълча. Усмихна се на Ребека и продължи:

— Убих го. Искате ли да знаете как?

Ребека не отвърна.

— Тайната. Смъртната, убийствена тайна — лорд Байрон се засмя. На Ребека й се стори, че той въобще не говори на нея.

— Отворих черепа му. Разрязах неговите гърди и тогава... — лордът замълча. Ребека напрегнато слушаше. Стори й се, че чу някакъв шум — дращенето, познато й от преди. То идваше откъм тъмнината край нейния стол. Опита се да стане, но лорд Байрон бе приковал очите си върху нея — чувстваше краката си като от олово. Остана на място. Стори й се, че в стаята отново настъпи тишина. Не чуваше нищо друго, освен ударите на собственото си сърце.

— Изядох мозъка и сърцето му. Просто, нали? — Байрон отново бе вперил очи отвъд нея. — Пашата умря без дори да простене. Главата му представляваше отвратителна гледка, но лицето му изглеждаше спокойно. Извиках Лавлейс. Посрещнах го до входа на пещерата. Той ме погледна с ужас. После се усмихна и ме погали по лицето. „Ох, Байрон“, промълви той, „толкова се радвам. Вие отново сте предишния красавец.“

Намръщих се. „Какво искате да кажете? — попитах.

«Че сте красив. Красив и млад, както на времето».

Докоснах страните си. «Не.» Те бяха гладки, без бръчки. «Не,» повторих. «Не е възможно.»

Лавлейс се засмя. «Точно така е. Красив, като тогава, когато ви видях за първи път. Красив, като тогава, когато се превърнахте във вампир.»

«Но...», усмихнах се аз, виждайки засмяното лице на Лавлейс. Разсмях се с все сила. «Не разбирам... Как? Как?» — задавих се от недоумение. Тогава изведнъж разбрах. Погледнах назад към пещерата, към обезобразения труп на пашата.

Лавлейс също за първи път видя какво съм сторил. Приблужи трупа и го погледна с погнуса. «Мъртъв ли е?» — попита. Кимнах. Лавлейс потрепери. «Как?»

Посегнах и го погалих по косата. «Не питайте», казах аз. Целунах го бавно. «Не ви трябва да знаете.»

Лавлейс кимна. Наведе се над трупа и смаяно го огледа. «А сега?» — промълви той най-сетне. «Ще го горим ли, или ще го погребем?»

«Нито едното, нито другото.»

«Байрон, той беше мъдър и всемогъщ, не може да го оставим тук.»

«Нямам такива намерения.»

«Тогава какво?»

«Ще откарате трупа в Мисолонги.» Усмихнах се. Гърците трябва да имат своя мъченик. А аз...“ — приближих отвора на пещерата. Навън звездите бяха изчезнали зад тъмните облаци. Подуших въздуха. Наближаваше буря. Обърнах се към Лавлейс. „Трябва да получа своята свобода. Лорд Байрон е мъртъв. Умря в Мисолонги. Нека новината се разнесе из цяла Гърция и по света.“

„Искате това да бъде представено за вас?“ — Лавлейс посочи с ръка трупа.

Кимнах.

„Как?“

Потупах с ръка кесията на колана на Лавлейс. „Вашите гърци са ненадминати във вземането на подкуп.“

Лавлейс бавно се усмихна и наведе глава. „Много добре. Щом такова е вашето желание.“

„Такова е.“ Прегърнах го и го целунах. Излязох от пещерата и отвързах един кон. Лавлейс ме следеше с очи. „Какво смятате да правите?“ — попита ме той.

Разсмях се и се качих на седлото.

„Продължавам търсенето“, отвърнах аз.

Лавлейс се намръщи.

„Търсене ли?“

„Да, при това за последно.“ Подкарах коня. „Довиждане, Лавлейс. Очаквам да чуя топовни гърмежи над Гърция, оповестяващи моята смърт.“ Лавлейс галантно свали шапката си. Аз му махнах с

ръка, обърнах коня и препуснах надолу по хълма. Скоро пещерата се изгуби между скали и дървета.

Бурята ме връхлетя на пътя към Янина. Спрях да се подслоня в една кръчма. Гърците мърмореха, че никога не били чували такива гръмотевици. „Велик човек се е поминал,“ единодушни бяха те.

„Кой може да е?“ — попитах.

Един от хората, разбойник, ако се съди по пицовите, затъкнати в колана му, се прекръсти. „Молете се на Бога да не е лордос Байронос“, рече той. Другарите му кимнаха. Усмихнах се. Когато се връщах в Мисолонги, знаех, че войниците по улиците щяха да хълцат и плачат. Изчаках бурята да отmine. Яздих цяла нощ и цял ден. Стигнах до пътя към Ахерон. Вече се смрачаваше. До моста видях един селянин. Сграбчих го и го вдигнах на коня си. Той се развика „Върколак! Върколакът се върна!“ Прерязах гърлото му, пих и хвърлих тялото малко по-нататък в реката. Луната вече светеше на небето. Подкарах жребеца през дефилета и клисури.

Арката към Повелителя на смъртта стоеше на мястото си. Минах под нея, покрай скалата. После заобиколих носа и поех към селото и замъка на пашата, разположен върху огромната канара. Преди стените му се извисяваха на фона на небето. Сега сякаш се бяха изпарили. Прекосих селото. Всъщност от него нямаше останало нищо, само купчина камъни и плевели. Стените на замъка като че ли бяха потънали в скалата — за да не може никой да разбере, че са съществували. Добрах се до върха, мястото, където някога се намираще замъкът. Онемях от изненада. В лекия сумрак камъни със странни форми излъчваха светлина — сякаш дъждът ги беше моделирал от пясък. Бавно слязох от коня. От величествения градеж, намирал се някога тук, не бе останала и следа. Между камъните растяха кипариси и бръшлян, плевели и повет — нищо друго не бе оцеляло. Мястото изглеждаше като преорано. Зачудих се дали това не е моя работа, дали не съм докарал проклетие над него, пронизвайки със своята сабя сърцето на господаря му.

Потърсих голямата зала. Нямаше и следа от колоните, нито от стълбата. Навсякъде се търкаляха камъни със странна форма — почувствах как ме обзема все по-голяма безнадеждност. Бях стигнал почти до отчаяние, когато зад гъстите плевели разпознах един фрагмент от камък. Той също се бе топил, но по него личаха следи от

решетка. Спомних си кьошка, който водеше към храма на мъртвите. Тръгнах през буренака. Попаднах на тъмен отвор. Вгледах се в него. Стъпала водеха надолу под земята. Входът беше почти изцяло прикрит. Отстраних буйната растителност и поех по стълбите към долния свят.

Заслизах надолу, надолу, надолу. В мрака започнаха да проблясват червени пламъци. Ставаха по-силни и по-силни. По стените видях фрески — същите, които познавах от преди толкова много години. Спрях до входа. Олтарът и огнището бяха непроменени. Вдишах тежкия въздух. Изведнъж се напрегнах. Отметнах пелерината. Пред мен стоеше вампир, подушвах кръвта му. Какво правеше тук това същество? Овладях се и внимателно прекрачих в светилището.

Пред огъня видях фигура в черни дрехи. Беше с гръб към мен. Бавно се обърна и отметна качулката от лицето си. „Значи все пак го убихте“, промълви Хайде.

Мълчах, както ми се стори, цяла вечност. Взирах се в лицето ѝ. Изглеждаше набръчкано и сухо, много по-старо от възрастта ѝ. Само очите ѝ съхраняваха свежестта, която помнех. Беше тя. Без всякакво съмнение. Пристъпих крачка напред и протегнах ръце. Разсмях се от радост, облекчение и любов. Но Хайде ми обърна гръб.

„Хайде.“

Тя се извърна.

„Моля те“, прошепнах аз. Не ми отговори. Помълчах. „Моля те“, повторих. „Нека те прегърна. Мислех, че си мъртва.“

„А не съм ли?“ попита тя тихо.

Поклатих глава. „Ние сме такива, каквито сме.“

„Така ли?“ — погледна ме Хайде. „О, Байрон“, прошепна тя. „Байрон.“ Очите ѝ се напълниха със сълзи. Никога не бях виждал вампир да плаче. Протегнах ръце и този път тя ми позволи да я прегърна. Започна да плаче и да ме целува. Сухите ѝ устни се притискаха в моите до изнемога — не спираше да хълца. После започна да ме удря с юмруци. „Байрон, Байрон, вие се принизихте, позволихте му да победи. Байрон.“ Тялото ѝ се тресеше от сълзи и гняв. Целуваше ме още по-пламенно и ме прегръщаше така, сякаш не смяташе никога да ме пусне. Продължаваше да трепери.

Погалих я по прошарената със сребро коса. „Как разбра да ме чакаш тук?“ — попитах.

„Той ми каза какво възнамерява да направи.“

„И ако приема, ще ме прати тук, така ли?“

Хайде кимна. „Сега е мъртъв, нали? Истински мъртъв?“

„Да.“

Хайде ме погледна в очите. „Разбира се, че е мъртъв“, прошепна тя. „Вие отново сте млад и красив.“

„А ти?“ попитах. „Той ли ти даде Дарбата?“

Тя кимна.

„Значи би могла да постъпиш като мен. Би могла да...“

„Да си върна красотата ли?“, тя горчиво се засмя. „И младостта?“

Не казах нищо, само кимнах с глава.

Хайде се отдръпна от мен. „Опитвам се да не пия човешка кръв“, рече тя.

Намръщих се недоверчиво. Хайде се усмихна и разтвори робата си. Тялото ѝ беше съсухрено и сбръчкано като на старица. „Понякога“, промълви тя, „пия от гущери и други пълзящи влечуги. Веднъж от един турчин, който се опита да ме изнасили. Но иначе...“

Гледах я смаян. „Хайде!“

„Не!“ — неочаквано викна тя. „Не! Аз не съм върколак! Не съм!“ Тя потрепери и впи пръсти в тялото си, сякаш искаше да разкъса вампирската си плът. Когато се опитах да я погая отново, ме отблъсна. „Не, не, не...“ Гласът ѝ пресекна, но в пламтящите ѝ очи не се появиха сълзи. Притискаше тялото си с ръце и ме гледаше втренчено.

„Пашата“, прошепнах аз, „беше убиец, при това турчин.“

Хайде започна бавно да се смее със зловец, разтърсващ глас. „Вие не разбрахте ли?“ — попита тя.

„Какво?“

„Той беше мой баща.“ Тя ме погледна с диви очи. „Баща! Плът от плътта ми — кръв от кръвта ти.“ Започна отново да се тресе, отстъпи назад — огънат като ореол обагри главата ѝ. „Не можех“, прошепна Хайде, „каквото и да беше направил, не можех, не можех! Не разбирате ли? Сигурна съм, че и вие не бихте ме накарал да изпия кръвта на собствения си баща, нали? На човека, дарил ме с живот.“ Тя се разсмя. „О, ето че забравих — вие убихте своето дете.“

Гледах я ужасен. „Не знаех“, прошепнах най-сетне.

„Така е.“ Хайде приглади косата си. „Той ме отгледа. Струва ми се, че винаги е постъпвал така — оплождал е кобилките в селото. Но аз

бях различна. Кой знае защо, той имаше слабост към мен. Дори по моему ме обичаше. Остави ме да живея. Пиеше кръвта ми, разбира се, но не ми отне живота. Неговата дъщеря. Любимата му дъщеря.“ Хайде се усмихна. „Възнамеряваше да ме даде на вас още от самото начало. Не е ли странно? Вие трябваше да го наследите, а аз да стана вашата съпруга-вамфир. Нищо чудно, че беше разстроен, когато му избягахме“.

Преглътнах с мъка. „Той ли ти разправи всичко това?“

„Да. Преди да...“ гласът ѝ се загуби. Хайде отново се преви и започна да се люлее напред-назад. „Преди да ме превърне в чудовище.“

Вгледах се в горящите ѝ вампирски очи. „А после?“ Поклатих с недоверие глава. „Защо не се опита да ме последваш?“ „Опитах се.“

Думите ѝ прозвучаха хладно. Сякаш лед падна в стомаха ми. „Не те видях никога вече“, казах аз.

„Така ли?“

„Да.“

„Сигурно, защото не бих могла да го понеса.“ Тя се извърна и впери поглед в пламъците. Дълго стоя така, загледана в играта на огъня. После се обърна към мен. „Но все пак помислете“, рече с неочаквано оживление. „Сигурен ли сте? Мислете, Байрон, мислете!“

„Ти ли беше в Мисолонги?“

„Да, разбира се, и в Мисолонги също.“ Хайде се засмя. „Как бих могла да не ви зърна поне за миг? След толкова време? Чувах името ви навред — името на месията от Запад. Надявах се, че една малка част от причината да дойдете...“ — тя замлъкна. „Спомняхте ли си за мен?“

Вгледах се в очите ѝ. Нямаше нужда да ѝ отговарям.

„Байрон“, тя ме хвана за ръцете и ги стисна. „Колко бяхте красив, когато яздехте край блатата, макар стар и загрубял!“

Спомних си как ме беше сочила с пръст, думите, които беше извикала. „Защо искаше да умра?“ — попитах аз.

„Защото още ви обичам“, отвърна тя и тъжно се усмихна. „Защото съм грозна и стара, а вие, Байрон, също сте върколак — някога бяхте толкова добър и смел.“ Тя замълча. Наведе глава, после ме погледна. „Но, както казах, не ви следвах за първи път.“

„Кога още си го правила?“ попитах аз.

Хайде наведе глава.

„Хайде, кажи ми, кога?“

Тя отново ме погледна в очите. „В Атина“, тихо прошепна.

„Значи много скоро след като...“

„Да, година по-късно. Проследих ви, видях как убивате. Бях съкрушена. Въпреки всичко сигурно щях да ви се разкрия, но...“ — тя замълча.

„Но какво?“ — попитах.

Тя ми се усмихна и аз изведнъж се сетих. Спомних си улицата, жената с бебето на ръце, миризмата на златистата му кръв. „Ти си била“, прошепнах. „Детето в ръцете ти е било наше — твое и мое.“ Хайде не отговори. „Кажи ми, че съм прав“, настоях аз.

„Значи наистина си спомняте“, най-послед промълви Хайде. Направи крачка встрани от огъня. Взех я в прегръдката си и се вгледах над рамото ѝ в пламъците. „Дете“, прошепнах. „От онзи последен час се е родило дете.“ Една тънка нишка ни свързваше с последния акт в смъртната ни любов. Спомен в човешка форма, върху който се бяхме запечатали такива, каквито бяхме. Връзка, последна връзка с всичко, което загубихме. Едно дете — лорд Байрон поклати глава. Погледна към Ребека и бавно се усмихна.

— Беше момче. Хайде го изпратила далеч. Не можела да издържа миризмата на кръвта му. Аз също бях опасен за него. Момчето учеше в едно училище в Нафплион. Разбира се, не можех да отида да го видя със собствените си очи, но когато напуснахме Ахерон заедно с Хайде, направихме необходимото за сина си. Уредих да го изпратят в Лондон и да се изучи като англичанин. Той дори взе английско име — Байрон отново се усмихна. — Сецате ли се какво?

Ребека кимна.

— Разбира се — отвърна тя равнодушно. — Рътвен.

Седеше като втрещена. Отново дочу шум от мрака. Погледът ѝ срещна очите на лорда. Плахо облиза устни.

— А вие? — попита тя. — Останахте ли далеч от Англия, от сина си?

— От Англия — да. В общи линии... Притежавах ръкописите на пашата. Продължих своите търсения заедно с Хайде в различни континенти и незнайни земи. Но скоро тя остаря съвсем — едва ходеше. Не можех да я гледам.

Ребека кимна с разбиране.

— Значи онова същество което видях в криптата... е Хайде?

— Да. И още не е пила кръв. Стои долу в гробницата. Тялото на пашата е наблизно, под криптата в църквата. От цели два века те гният там — Хайде полужива, пашата — мъртъв. Напразно чакат края на моите търсения.

— С други думи — Ребека отново преглътна, — още не сте го намерил?

Лорд Байрон тъжно се усмихна.

— Видяхте, че не съм.

Ребека въртеше кичур коса между пръстите си.

— Ще успеете ли някога? — осмели се да запита накрая. Той повдигна вежда.

— Може би.

— Мисля, че ще успеете.

— Благодаря — Байрон наведе глава. — Може ли да попитам защо?

— Защото още съществувате. Бихте могъл да сложите край на това, но не го правите. Както е казал пашата — все пак трябва да има надежда.

Лордът се усмихна.

— Може би имате право — каза той. — Но да умра, означава да се оставя в ръцете на Полидори. Не бих могъл да го понеса — челото му се намръщи. — Не бих могъл. Да позволя да ме унищожи враг — никога. Най-малко този, който изби всички мои любими същества — Байрон се вгледа в Ребека. — Разбирате, нали? Вашето присъствие тук се дължи единствено на неговата омраза. Той ми праща всяко ново поколение на рода Рътвен. Вие, Ребека, не сте първата, а само една от дългата поредица.

Ребека се вгледа в очите му — в тях се смесваха лед и съчувствие. Разбра, че е обречена. Съдбата ѝ, в края на краищата беше предопределена.

— Значи Полидори не знае, че вие можете да умрете — с равен глас рече тя.

Лорд Байрон леко се усмихна.

— Не, не знае.

Ребека преглътна.

— За разлика от мен, която знам.

Нова усмивка.

— Така е.

Тя се изправи на крака. Лорд Байрон бавно я последва. Ребека се напрегна, но той я отмина и без да сваля очи от нея, пристъпи в мрака. Дращенето там стана по-настоятелно. Тя се огледа, но не забеляза нищо. Лорд Байрон я наблюдаваше. Бледото му лице грееше като лъч светлина.

— Съжалявам — каза той.

— Моля ви...

Байрон бавно поклати глава.

— Моля ви — Ребека заотстъпва към вратата. — Защо ми разказахте всичко това, щом смятате да ме убиеете?

— За да разберете какво ще постигнете със смъртта си. За да е по-леко... — той замлъкна, загледан в сенките, — и за двете.

— За двете ли? — дращенето се чу отново. Ребека уплашено се взря в мрака.

— Няма друг начин — прошепна лорд Байрон. — Трябва да се свърши — той вече не говореше на Ребека. Взираше се в тъмната фигура, клекнала пред краката му. С трепереща ръка я погали по главата. Съществува бавно пристъпи в осветения от свещта кръг.

Ребека го погледна и изстена:

— Не, не! — захлупи лицето си с ръце.

— Все пак тя някога беше като теб, Ребека. Странно — но приличаше на теб — в очите на лорд Байрон се четеше едновременно желание и съжаление. После бавно приближи. — Ще посмееш ли да я погледнеш отново в лицето? Не? Все пак трябва да знаеш — Ребека почувства докосването на устните му върху своите, — тя имаше твоето лице, твоята фигура, твоя чар. Просто като че ли... — той не довърши.

Ребека отвори очи. Взря се в дълбоките зеници на лорд Байрон. Видя го как се намръщи — по лицето му пробяга мъка и надежда.

— Моля ви — прошепна тя.

— Ти си просто нейно копие.

— Недейте.

Той поклати глава.

— Тя трябва да пие. Най-после трябва да пие своя кръв. Минаха двеста години и сега... Ти си тук с лице като онова, което имаше тя на времето. Така че... — вампирът отново целуна Ребека по устните. —

Съжалявам. Искрено съжалявам, Ребека. Но се надявам, че поне разбираш. Прости ми, Ребека.

Отстъпи назад. Ребека втрещена не откъсваше очи от меката светлина на лицето му. Видя го как свежда поглед към свитото в краката му същество. Тя също го погледна. Изведнъж срещна двете му червени, ярки като въглени очи. Ребека се разтрепери. Обърна се и блъсна вратата. Тя се отвори. Момичето пристъпи навън и я затръшна.

Затича се. Хукна по един дълъг коридор. Не го помнеше. Беше полутъмен и тя едва намираше пътя. Зад нея вратата оставаше затворена. Изведнъж Ребека се спря. Стори ѝ се, че пред нея виси нещо. То леко се поклащаше и поскърцваше. На пода капеше някаква течност.

Пое дълбоко дъх. Бавно пристъпи към него. Имаше белезникав цвят. В мрака леко светеше. Кръвта ѝ замръзна, разбра, че пред себе си вижда плът, човешка плът — труп, закачен на кука за петите. Отново чу капането. Взря се надолу. На носа на трупа се събираше голяма капка кръв. Тя се отронваше и тогава се чуваше странния звук. Сега ставаше ясно защо така особено белее тялото. Беше изстинало и обезкръвено.

Пак падна капка. Ребека се отпусна на пети. Вгледа се в лицето на трупа. Опита се да изкрещи. Но от устата ѝ не излезе дори тих стон. Отново насочи очи към лицето — беше майка ѝ. Изправи се и треперейки се втурна напред. По цялото протежение на коридора висяха закачени трупове. Ребека трябваше да мине край тях, проправяйки си път, да ги блъска встрани — лепкави и гладки. Продължаваше да тича — все повече и повече трупове на хора от рода Рътвен се изпречваха на пътя ѝ. Най-послед падна на колене, хълцайки от омраза, страх и отвращение. Обърна се към редицата касапски куки и изстена. Далеч назад по коридора, зад трупа на майка ѝ, чакаше един лъскав, празен ченгел. Най-послед гласът ѝ се върна — закрещя. Куката се разлюля. Ребека зарови лице в ръцете си и отново започна да крещи. Зачака, просната ничком на пода.

Най-послед посмя да вдигне глава. Коридорът изглеждаше празен. Редицата от нейни предшественици беше изчезнала. Тя се огледа. Нищо. Съвсем нищо.

— Къде сте? — извика. — Байрон! Къде сте? Убийте ме, ако трябва, но престанете с тези номера! — посочи към мястото, където

беше видяла труповете и зачака. Коридорът оставаше все така пуст — Хайде! — Ребека замълча. — Хайде! — никакъв отговор. Изправи се. Пред себе си видя една единствена врата. Приблужи и я отвори. Вътре светеше пламък от свещ. Влезе и замръзна на място. Намираше се в катакомба.

Гробницата беше точно срещу нея. В далечния край личаха стъпалата, извеждащи в черквата. Ребека пристъпи към тях. Изкачи ги и натисна капака. Беше заключен. Натисна отново. Той дори не се помръдна. Седна на последното стъпало с гръб, опрян в капака и зачака. Наоколо цареше пълна тишина. Вратата зад гробницата зееше все още отворена, но Ребека нямаше сили да се върне по коридора. Изчака няколко минути. Тишина. Плахо слезе на по-долното стъпало и се спря. Нищо. Бавно се запуска надолу по останалите стълби и огледа криптата, фонтанът безшумно бълбукаше. Всичко останало изглеждаше неподвижно. Ребека погледна към вратата зад гробницата. Дали няма да успее, ако се затича и намери врата към улицата? Да, може би в края на краищата щеше да успее. Тихо прекоси криптата. Спря се до гробницата. Събра всичките си сили. Сега беше моментът да тръгне.

В миг някой я сграбчи за гърлото. Ребека извика, но викът ѝ бе заглушен от втора ръка, която запуши устата ѝ, задушавайки я. В очите ѝ нахлу прах — миришеше на смърт. Примигна ужасена. Погледна към вековното същество, което бе Хайде. Две горящи червени очи; зейналата беззъба уста; съсухрената като на насекомо глава. Ребека се бореше. Съществуто изглеждаше толкова слабо, но силата му бе непреодолима. Ребека почувства, че ръката около шията ѝ започва да я души. Задави се. Видя как съществуто вдигна и другата си ръка. Ноктите му бяха като ятагани. Прокара единия по гърлото ѝ. Ребека почувства как кръвта ѝ започна да изтича. Опита се да отблъсне главата му встрани. Съществуто приближаваше устните си. Разтворената му паст вонеше ужасно. Ребека усети как ноктите отново докосват шията ѝ. Чакаше. Знаеше, че устните са точно над раната. Затвори очи. Надяваше се смъртта да настъпи бързо.

После чу шумното дишане на съществуто. Напрегна се, но нищо не се случи. Отвори очи. Устните му бяха над самата рана. Гледаше я с горящи очи и трепереше.

— Не спирай! — чу гласа на Байрон.

Съществото продължаваше да се взира в нея. Ребека надникна зад него. Байрон стоеше до гробницата. Съществото бавно извърна поглед към него.

— Направи го! — повтори той.

То не отвърна.

Лорд Байрон погали голия му череп.

— Няма друг начин, Хайде — прошепна той. — Моля те — целуна го. — Моля те!

Човешкото подобие стоеше все така безмълвно. Ребека видя как Байрон напрегнато се взира в него.

— Тя знае тайната — прошепна той. — Разказах ѝ всичко.

Той чакаше.

— Нали се разбрахме, Хайде. Тя знае тайната. Не можеш да я пуснеш току-така.

Съществото се разтрепери. Тънките му, голи рамене заподскачаха. Лорд Байрон понечи да ги успокои, но то го отблъсна. Отново се вгледа в очите на Ребека. Лицето му изглеждаше изкривено, сякаш от скръб — горящите очи бяха все така сухи. Бавно отвори уста и затресе глава. Ребека почувства как пръстите на гърлото ѝ се разхлабват.

Съществото направи опит да се изправи. Олюля се. Лорд Байрон го задържа в ръцете си. Прегърна го, целуна го и го залюля. Ребека стана на крака, не вярвайки на очите си.

Лорд Байрон я погледна. Лицето му бе ледено от мъка и отчаяние.

— Тръгвайте — прошепна той.

Ребека не можеше да помръдне.

— Тръгвайте!

Викът му прокълтя толкова ужасно, че тя запуши ушите си с ръце и побягна от криптата. На стъпалата спря и хвърли поглед назад. Лорд Байрон стоеше, надвесен над съществото, като майка над своето дете. Ребека постоя за миг, после се обърна и се втурна напред, оставяйки гробницата зад гърба си.

В горния край на стълбите имаше коридор. Тръгна по него. В края му стигна до една врата, натисна дръжката и я отвори. Ахна от радост, когато пред нея се откри улицата. Навън мръкваше. Залезът оцветяваше влажното лондонско небе — огледа го с учудване и

възторг. Спря за миг, заслушана в тътена на града — шум, който бе изгубила надежда да чуе някога отново — шумът на живота. Пое по улицата. Огледа се. Прозорците на къщата на лорд Байрон бяха все така тъмни. Вратите — затворени. Никой не я преследваше.

Ако беше спряла на скрито, за да се увери напълно в това, щеше да види как от мрака се измъква една фигура и тръгва по стъпките ѝ. Щеше да помирише особената ѝ миризма. Но Ребека не спря и не забеляза своя преследвач. Също като нея той прекоси улицата. Едва доловимата миризма на киселина във въздуха скоро изчезна.

ПОСЛЕПИС

Лицето на трупа нямаше ни най-малка прилика с тоя скъп приятел — устата бе изкривена и полуотворена — виждаха се зъбите, с които навремето клетникът се гордееше. Сега бяха останали без блясък и цвят. По горната устна имаше наболи мустаци, които придаваха напълно ново изражение на лицето му. Страните му изглеждаха тесни, с увиснали торбички под челюстта. Носът — изгърбен, хлътнал между очите. Веждите — рунтави и ниски, а кожата — като стар пергамент. Сякаш изобщо не беше Байрон.

Джон Кам Хобхаус, Дневници

Издание:

Том Холанд. Вампирът: Истинските странствания на Джордж
Гордън, шести лорд Байрон
Еднорог, София, 1998

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.